

Οἶκος γένεια

ΔΡΧ. 5.000

2

ΣΤΑΝΑΚΗΣ Σ. ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑ-
ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΦΕΙΟΥ: Ε. ΑΡΑ-
ΚΑ-ΙΡΟΝ 16, RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20610 ΣΥΝ-
ΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 260.000. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ \$ 8 * Η Ε 3.
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΟΥΣ 39. ΠΡΟΪΣΤΑ-
ΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (ΝΕΑ ΣΥΜΥΡΝΗ).

Ἀθήναι 29 Ἰαυλίου 1953

Ο αρχιαναστενάρης του Μακεδονικού χωριού 'Αγία 'Ελένη, Γιαβάσης, με τὸ ἱερὸ κειμήλιο, τὴ θαυματουργὴν
βυζαντινὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου στὸ στήθος, χορεύει με γυμνά πόδια ἐπάνω στὰ
ἀναμμένα κάρβουνα.

ΕΝΙΚΗΣΑΝ ΤΗ ΦΩΤΙΑ!

ΣΕ ώρισμένη εποχή, κάθε χρόνο, σε τέσσερα χωριά της Μακεδονίας, άνδρες και γυναίκες, άπλοι Έλληνες χωρικοί, εμφανίζουν ξασνά υπερφυσικές ιδιότητες. Πρέπει να πάμε στις 'νδιες, θωμάτων και έπιδειξαν, για

ΜΕ τούς «άναστενάρηδες» της πληκτικούς πυροβάτας της Μ από τούς πανάρχαιους προγόν

γίνονται άρωτοι από τη φωτιά. στον τόπο των φακιριών κατορ- να δρομυ κάτι ανάλογο.

Κρατώντας την εικόνα του Αγίου Κωνσταντίνου, στο στήθος, ο ανασταναρής μας της Μακεδονίας περπατούσε με γυνή να πόδια πάνω σε αναμμένα κάρβουνα, δίχως να υποστούν το παραμικρό έγκαυμα. Αναψήφισήττα, είναι μια από τις πιο παράξενες θρησκευτικές τελετές, που γίνονται στον κόσμο. Διάρκει τρεις ημέρες και κατακαλείς της είναι πάντα ο πυροβολικός χορός, που σ'αφ πορνοποιούν οι φωτογραφίες μας.

Σήμερα είναι ιστορικός έξακριβωμένο, πώς τα Άναστε-
νάρια — έτσι λέγεται ή τελετή — έχουν την προέλευση τους
στα άρχαία βακινά μυστήρια. Βέβαια, προστάτης των άνα-
στενάσθων δέν είναι πιά ο Δίονυσος, αλλά ο Άγιος Κωνσταν-
τίνος.

Μὲ τοὺς «ἀναστενάρηδες» τῆς Ἁγίας Ἐλένης Σερρῶν, τοὺς ἐκ-
πληκτικούς πυροβάτας τῆς Μακεδονίας, ποὺ ἔχουν κληρονομήσει
ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους προγόνους των ἓνα ἀνεξήγητο μυστικό.

Ἁγίας Ἑλένης Ζερρών, τοὺς ἐκ-
 δοξίας, ποὺ ἔχουν κληρονομήσει
 οἱ τῶν ἐν ἀνέχοντ' ἡμῶν.

νοί, κατάρωσαν γὰ ὑποτάξουν τῇ
 παρῇ σθ' φύσι — τῇ φωσί.

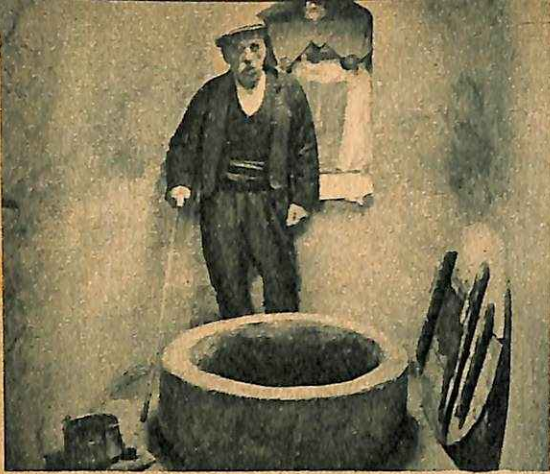
τίνος, Ἄναλλοίωτο, ὁμῶς
 παρὰ τὸ πέρασμα τῶν αἰ-
 ὶνων, μένει τὸ ἐκπληκτικόν
 γεγονός: ὅτι οἱ ἀναστατά-
 ηδες, ἀρχαῖοι ἢ σύγχρο-
 νος, μεγαλύτερη δύναμι, ποὺ ὁ

παράγει στη φύση — τη φύλακα.

Ή τελή, σήμερα, δεν έχει πιά τὸν ὀργιστικό χαρακτήρα ποὺ ἔχει σὰ ἀρχαία χρόνια. Τώρα γίνεται ἀπλῶς «γιά τὸ καλὸ τοῦ χωριοῦ, γιὰ νάκι γεροὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα καὶ πλοῖα ἡ σοδεία».

Πατρίδα τους οἱ ἀναστενάρηδες ἔχουν τὸ ἐλληνικώτατο χωριὸ Καστὴ τῆς ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, ποὺ σήμερα βρίσκεται σὲ βουλγαρικὸ ἔδαφος. Μετὰ τὴν ἀνατάλαγην τὸν πληθυσμὸν, στὰ 1914, ἐγκαταστάθηκαν στὴν «Ἁγία Ἐλένη Σερρών, τὸ Λαγκαδά, τὴ Μελίκη καὶ τὴ Μαυρολεύκη. Ἐφεραν μαζὺ τους καὶ τὶς θαυματουργὰς βυζαντινὰς εἰκόνες τους. Ὅκτὼ τέτοιες εἰκόνες ὑπάρχουν σήμερα καὶ ἡ πιο παλιὰ ἀπ' αὐτές, ἔχει ἡλικία χιλίων σαραντα ἔτων.

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Το «μοναστήρι» στην 'Αγία 'Ελένη είναι ένα πηγάδι, που το νερό του έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Ο αγρυπνος φύλακας του είναι ο Δημ. Δρακούλης, ηλικίας 86 ετών, πρώην αρχιαναστενάρης.

Το πρόβατο, που προορίζεται για τη θυσία, οδηγείται στην εκκλησία, για να ευλογηθεί από τον παπά. Όταν οι αναστενάρηδες έχουν χρήματα θυσιάζουν ταύρο, σύμφωνα με τα παλαιά έθιμα.

Ο παπάς του χωριού εύλογεί το πρόβατο της θυσίας στον αυλόγυρο της εκκλησίας. Κατόπιν το πρόβατο θα οδηγηθεί κοντά στο «μοναστήρι», όπου και θα σφαγεί με καθιερωμένη διαδικασία.

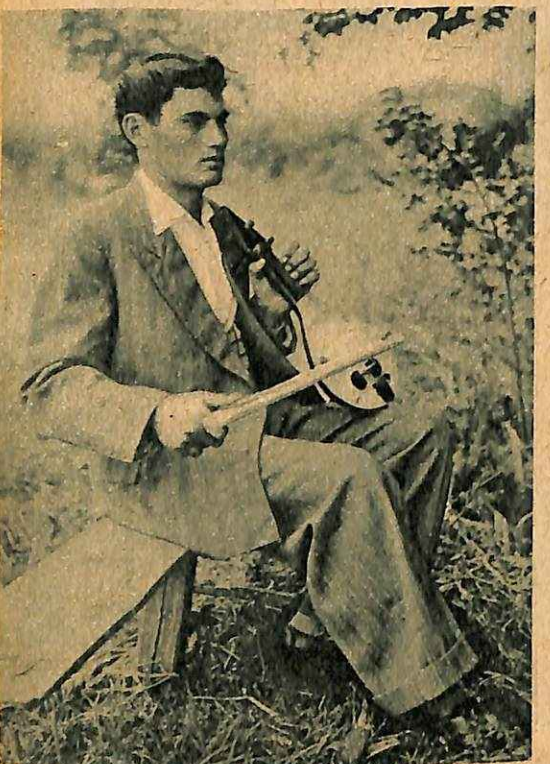
Τα ζώα σφάζονται με ειδικά μαχαίρια. Το αίμα τους χύνεται σε ένα λάκκο, και το κρέας μοιράζεται σε όλα τα σπίτια του χωριού. Τα κόκκαλα θάβονται για να μη δεθλωθούν από τους σκύλους.

Μετά τη θυσία και αφού ο παπάς εύλογησε το νερό του «μοναστηριού», γίνεται η παρέλασις των παλαιών εικόνων, με έπικεφαλής τον αρχιαναστενάρη και την αρχιαναστενάρισσα της 'Αγίας 'Ελένης.

Αφού χορέψουν πολλές ώρες στο σπίτι του αρχιαναστενάρη, οι αναστενάρηδες είναι έτοιμοι για τη δοκιμασία της πυροβολίας. Η φωτιά ανάβεται στο κέντρο της πλατείας του χωριού.

ΑΥΤΗ Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΕΧΕΙ

ΑΛΛΟΤΕ, τ'Αναστενάρια γίνονταν με μεγάλη μουσικότητα, γιατί τα άπανόρευαν οι 'Αρχές και η 'Εκκλησία τα θεωρούσε ειδαλολατρική εκδήλωση. Μετά τον πόλεμο, όμως, το ζωηρό ενδιαφέρον, που έδειξαν οι 'Ελληνες και ξένοι επιστήμονες, επέτρεψε τη φανερό αναβίωση του άρχαίου έθιμου. Και έτσι, τώρα, η θεαματική πυροβολία γίνεται κάθε χρόνο στις πλατείες των τεσσάρων χωριών που αναφέραμε, με μεγάλη συγκέντρωση κόσμου, που έρχεται από όλα τα μέρη της Μακεδονίας για να παρακολουθήσει την τελετή.

Η πυροβολία των αναστενάρηδων δεν είναι τέχνασμα ή σκηνοθεσία. Περπατούν στ' αλήθεια με γυμνά πόδια πάνω στη φωτιά και όχι μονάχα τα πέλματα τους δεν παρουσιάζουν το ελάχιστο ίχνος εγκαύματος, αλλά παραμένουν άθικτες και αυτές οι τρίχες στα δακτύλα των ποδιών τους. Πέρσι, μάλιστα, μια αναστενάρισσα περπάτησε πάνω στ' άναμμένα κάρβουνα φώντας κάλτσες νάυλον, που τις εξέτασαν

έπειτα λεπτομερώς καθηγηταί του Πανεπιστημίου και άλλοι επιστήμονες και τις βρήκαν έντελώς άθικτες. Οι επιστήμονες, προσπαθώντας να εξηγήσουν το περίεργο φαινόμενο, διευτύωσαν τη θεωρία, ότι, δ-σκειυική έξαρσι και καταληψία, τα σώματά τους εκπέμπουν ραδιενεργά κύματα, που τους προστατεύουν από τη φωτιά.

Περίεργη περίπτωση αταξιστικής πυροβολίας Ικανότητας αποτελεί η Μελαχροινή Κοτζιάνου, 19 ετών, από την 'Αγία 'Ελένη των Σερρών. Είναι, διςγεννηή μιας περίφημης αναστενάρισσας. Δίχως να έχει μνητή, άρχισε, εξαφνα, πριν από έξη χρόνια, να παίρνει μέρος στην τελετή και να περπατά στη φωτιά με γυμνά πόδια. 'Αντίθετα με τους άλλους αναστενάρηδες, η Μελαχροινή δεν περιέρχεται ποτέ σε κατάσταση παροξυσμού. Μονάχα, όταν δ-την ιερή φωτιά, νοιώθει μιάν άκαταμάχη-

Ο λυράρης — άριστερά — που συνοδεύει με την υπόκρουσι του ιδιόρρυθμου όργάνου του την τελετή, χρησιμοποιεί την παναρχαία Ιωνική μουσική κλίμακα με τις έννεα βαθμίδες. Κάτω άριστερά: Η αρχιαναστενάρισσα προχωρεί έπάνω στα άναμμένα κάρβουνα, κρατώντας την εικόνα. Την διαδέχεται — κάτω — ο αρχιαναστενάρης Γιαδάσης. 'Εξαφνα, η Μελαχροινή Κοτζιάνου όρμα και αυτή στη φωτιά.

ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

τη δύναμι να την τραβά προς τις φλόγες. Μόλις η πυροβολία τελειώσει, η Μελαχροινή εξαγυρίζει στη φυσιολογική της κατάσταση. Δεν θυμάται καν, ότι περπάτησε στη φωτιά, ούτε και τα άκατανόητα λόγια, που έλεγε την ώρα της καταληψίας. Δύο Γάλλοι γιατροί, που παρακολούθησαν έφετος την τελετή, εξέτασαν άμέσως έπειτα με μεγάλη προσοχή τα πέλματα των ποδιών της Μελαχροίνης, που, όπως φαίνεται και στη φωτογραφία, δεν φέρουν κανένα ίχνος εγκαύματος.

Η όνομασία «αναστενάρηδες» σημαίνει, φυσικά, «αυτοί που αναστενάζουν». Και άνωμάσθηκαν έτσι, γιατί, προφανώς, τη στιγμή που θδάνουν στο άποκορύφωμα του θρησκευτικού οίστρου, δγάζουν αναστεναγμούς και τις κραυγές: «Ίάχχ! 'Ίάχχ! Βάκχ! Βάκχ!», που είναι, άσφαλώς, παρασθόρα της άρχαίας έπικλήσεως: «Ίακχε! Βάκχε!».

★★

Μόνη τώρα, χωρίς παροξυσμούς, αλλά σε φανερό κατάσταση καταληψίας, η Μελαχροινή χορεύει με παράξενες κινήσεις έπάνω στα άναμμένα κάρβουνα.

'Αμέσως μετά την πυροβολία, η Μελαχροινή Κοτζιάνου επανέρχεται σε φυσιολογική κατάσταση. Τα πέλματά των ποδιών της δεν παρουσιάζουν ούτε ίχνος εγκαύματος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΠΙΕΡΡΗ

ΤΗΝ είχε πάρει το μάτι του την περασμένη νύχτα. Δεν την είδε μονάχα, όπως βλέπαμε τα αντικείμενα, όπως ξεχωρίζουμε τους άλλους ανθρώπους. Την είχε πάρει μαζί του, ένοιζε πώς έπληρε τον ίσκιό της, τη μυστική της παρουσία. Αντικρύζοντάς την στο φως του φεγγαριού που έπεφτε απάνου στο καφασωτό της παράθυρο, ένοιωσε να σαλεύουν μέσα στα θαμπωμένα του βλέφαρα εκείνες οι πρωτόγονες, οι ανυπόμονες δυνάμεις που ανοίγουν τα δάχτυλα των χεριών, άμα αισθανθούν την άκατανίκητη διάθεση ν' αρπάξουν κάτι. Ήταν σά να την είχε δει με τα χέρια του, τις χούφτες του, σά να την είχε πιάσει. Όταν έγυρσε στο κιάσκι, όπου τον έφιλαν οι αδελφοί ο

φυσικού κόσμου, δάκνοντάς τα όλα στην υπηρεσία του, από νύχτα το δικό του. Ο άντρας που καθότανε στο περίπτερο του περιδολιού κι' η γυναίκα που ανυψώθηκε από το δικτυωτό της, συνομιλούσαν με τα φυλλάδια, με τα άρωματα, με τα νερά που έτρεχαν στο συντριβάνι, με τα περισσότερα που αναφερούνταν στον ύπνο τους μέσα στη γαλήνη της νύχτας...

Όπου ήρθε το κρυφό μήνυμα. Τόφερε ο Μεχμέτης, ο ευνούχος, από την κυρά του—μέ πόνος και μ' ευχαρίστηση μαζί. Με πόνος, γιατί ήσαιρε, πώς έτσι πατούσε τον δρόμο του, πώς πρόδινε την πίστη του στον Τζανούμ-Κοτζιά, αφού θάρριχε στην άγκαλιά του γκισούρη την ολόξανθη νέα κοπέλλα, που ο πασάς την άγαπούσε περισσότερο από όλες τις άλλες γυναίκες μέσα στο χα-

στική πόρτα με τα κλειδιά του κι' η νέα γυναίκα, που στεκότανε ασάλευτη τόσες νύχτες στο καφασωτό παράθυρο, άγκαλιάστηκε με τον ξένον άντρα που τη λαχταρούσε από το κιάσκι του περιδολιού.

—Πώς να σε λείει η γλώσσα μου, τη ρώτησε.
—Ναζλή. Και σέβανε πώς να σε φωνάζει η δικιά μου;
—Νικόλα. Νικόλα Πιέρρη, από την Κέρκυρα, από τις χώρες που διαφεύγει η Βενετία.
Το μαγικό όνομα της πολιτείας που άκουγότανε σ' όλα τα πέλαγα και στα νησιά της Ανατολής έλαμποκόπησε μπροστά

κατάρτι του, άρμένιζε στο Αιγαίο, όπου καθιζάνοντας τα νοτιότερα βράχια του Μωρηά, έμπηκε στο Ιόνιο. Μ' αυτό άφησε την Τουρκία, την πατρίδα της, η Ναζλή, ακολουθώντας τον Πιέρρη. Μαζί της ταξίδευε κι' ο Μεχμέτης, ο πιστός συνοδός. Δεν μπορούσε να την αφήσει ολόμωχη στους ξένους τόπους, στα ξένα χέρια, όσο και νάταν σίγουρος για την εύτυχία της.

Ξεμπάρκαρε στους Κορφούς. Για να μείνουν στον Ύψο, να κάνουν σ' αυτή την περιοχή την οριστική τους εγκατάσταση. Έκει έξοσαν σχεδόν κατάκλειστοι, δίχως να επικοινωνούν με την πολι-

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΦΤΕΡΗ Εικονογράφησης Μ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

ρέμι της Ανατολής, γιατί την έρωτεύτηκε. Και τον έρωτεύτηκε κι' εκείνη. Μαζί της ήρθε κι' ο άραπής, ο σκλάβος της. Κάθε νύχτα κοιμάται έξω από την πόρτα της κάμαρας της, σάν το σκυλί.

—Και γιατί κρύβονται;
—Γιατί φοβούνται την όργη του πασά. Είναι ο μεγαλύτερος φίλος του Σουλτάνου κι' έχει χαλάσει τον κόσμο για να μάθει που βρίσκονται. Λένε, πώς είναι έτοιμος ν' άρματώσει καράβια και

Ο τραγικός έρωτας, που περιγράφει ο συνεργάτης μας Γεώργ. Φτέρης, στηρίζεται σε στοιχεία ιστορικά, που, άλλωστε, αναφέρονται και στο κείμενο της Μαρίας Άσπιώτη και του Ρενέ Πυώ, στην έκδοσι που περιλαμβάνει τους πίνακες τους αφιερωμένους στην Κέρκυρα από τον άειμνηστο Κερκυραίο ζωγράφο Λυκ. Κογεβίνα. Πάντως, πρόκειται για ένα θρόλο έλληνικό, από τους δραματικότερους, τους πιο συγκινητικούς.

θαμένη δικιά του, μιά που την είχε χάσει για πάντα σάν ζωντανή. Είπε να φύγουν άμέσως έλοι οι εργάτες, έλοι οι άνθρωποι, έλοι οι περαστικοί, έσοι είχανε μάτια και θα μπορούσαν να ίδουν το μέρος όπου θα την έκρυβε μέσα στο χόμα, όπως κρύβουν τους θησαυρούς. Ήθελε μόνον αυτός να το ξαίρει, σά να φοβότανε, σά να προμάντευε κάποιον κίνδυνο.

Την ξάλλαξε μόνος του, την έντυσε μόνος του, την έκλαψε μόνος του κι' έπειτα μόνος του πάλι την έθαψε, την έκρυψε μέσα στη γή. Ούτε έμαθε ποτέ κανένας το μυστικό του. Έπειτα γύηκανε τα χόρτα και σκεπάσανε για πάντα τον τάφο της Ναζλή...

Σ' ΑΥΤΟ το χρονικό διάστημα, ο πιστός ευνούχος, που είχε φύγει από την Κέρκυρα άμέσως ύστερα από το θάνατο της Ναζλή, έφτασε θαλασσοδαρμένος στην πατρίδα του, στο σπίτι τ' αφέντη του, του Τζανούμ-Κοτζιά. Ο πασάς, βλέποντάς τον ξαφνικά, ξαναθυμήθηκε την άπιστία του και τράβηξε το σπαθί για να τον σκοτώσει. Έκείνος στάθηκε μ' άταραξία, σά ν' άψηφούσε την άπειλή.

—Δεν σ' έπρόδωσα, γιατί αν σ' έπρόδωνα θαμένα για πάντα στα ξένα.
—Τότε γιατί την εύκόλυνες, γιατί την ακολουθήσες;
—Γιατί το κισμέτι θέλησε ν' αγαπήσει γκισούρη. Και δεν μπορούσα να την αφήσω μονάχη. Αμα πέθανε και δεν μ' έχρειάζοντανε πιά, έγύρσα άμέσως κοντά σου. Πάρε μου τώρα το κεφάλι, αν νομίζεις πως σ' έπρόδωσα!

—Που πέθανε;
—Στην Κέρκυρα.
Κι' αυτό τον καιρό, στις άρχες του δέκατου έβδομου αιώνα, όπου τοποθετείται το έπεισόδιο που περιγράφουμε, η Πόρτα, ή κυδέρνηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, έτοιμάζε την άρμάδα για να χτυπήσει τη Βενετία στην Κέρκυρα. Ο Τζανούμ-Κοτζιά έζήτησε και πήρε το κουμάντο της από το Σουλτάνο. Ήθελε να πάει στην Κέρκυρα, όχι μόνο για να πολεμήσει τη Βενετία αλλά για να δει τον τάφο της αγαπημένης του. Πρό πάντων, μάλιστα, γι' αυτόν τον τελευταίο σκοπό.

Η έκστρατεία άποφασίζεται και τον άλλο χρόνο η τουρκική άρμάδα φτάνει την Άνοιξη στην Κέρκυρα. Την άμυνα του νησιού την κρατάει ο Γερμανός στρατηγός φόν Σούλεμπουργκ, που βρίσκεται στην υπηρεσία της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας, πλαισιωμένος από τον καλλίτερο κορφατικό πληθυσμό. Ο Τζανούμ-Κοτζιά κάνει άπόδραση στον Ύψο κι' αναζητά τον Νικόλα Πιέρρη που άρπαξε τη Ναζλή από το χαρέμι του.

—Πολεμάει—του λένε—στην πολιτεία, με τον Σούλεμπουργκ.
—Δείχτε μου τον τάφο της γυναίκας που πέθανε πέρυσι—διατάζει με το βραγουμένο του ο πασάς.

—Δεν τον ξαίρει κανένας.
—Ποιός τον έσκαψε;

—Ο Ίδιος.
—Ποιός τον έκλεισε;
—Ο Ίδιος.

Ο πασάς χτυπάει όλα τα όχυρά, συγκεντρώνει μάλιστα την έπίθεση εκεί που έμαθε πώς πολεμά ο Νικόλας ο Πιέρρης. Και γυάζει μπουγιουντί νά του πηγαίνουν το θράβυ έλους τους σκοτωμένους, έλους τους λαδωμένους στην τέντα του. Με την έγρια πάντα έλπιδα πως θα δει ανάμεσά τους τον άχτρο και θα πάρει επί τέλους την εκδίκηση.

Ο Μεχμέτης τον βοηθά σ' αυτό το μακάβριο έργο, πλένοντας τα ματοκλισμένα πρόσωπα για ν' αναγνωρίσει ο Τζανούμ-Κοτζιά την όψη τους, τα χαρακτηριστικά τους.

—Αυτός είναι! φώναξε μια μέρα ο παλιός ευνούχος του χαρεμιού, δείχνοντας στον αφέντη του το πρόσωπο ενός θαρεία πληγωμένου.

Ο Τζανούμ-Κοτζιά, ζύγωσε, έ-

σκυψε πάνω από το λαδωμένο, του κύτταξε καλά. Τον αναγνώρισε άμέσως κι' ο Ίδιος, από τον καιρό που τον είχε φιλοξενούμενο στο σπίτι του, στην Ανατολή. Τον άρπαξε από τους ώμους, τον έσήκωσε από το χόμα, που τον είχαν πετάξει, και κάρφωσε τη φλογισμένη ματιά του στη χλωμή μορφή. Αυτός ήταν: ο Νικόλας Πιέρρης.

—Άπιστο σκυλί! μούγγρισε ο πασάς. Γιατί πρόδωσες τη φίλιά μας; Γιατί μου πήρες τη Ναζλή; Γιατί την αγαπούσα! έψιθύρισε ο έτοιμοθάνατος, προσπαθώντας να δυναμώσει τη φωνή του. Την αγαπούσα πολύ.

—Που την έκρυψες;
—Κανένας δεν θα το μάθει.
—Πές μου που βρίσκεται το χόμα που της σκέπασε για να πάρω λίγο μαζί μου.
—Κανένας δεν θα το μάθει ποτέ.

—Θά σε βασανίσω.
Ο λαδωμένος χαμογέλασε, με περιφρόνηση, με ειρωνεία.

—Βασανισέ με.
Τον έβασάνισε, αλλά κράτησε ως το τέλος ο Πιέρρης, ως το θάνατο, το μεγάλο μυστικό.
Η Ναζλή ήτανε δικιά του, ο λαδικιά του, όσο ζούσε, από την ώρα που την έγνώρισε. Και έμεινε δικιά του, ολόδική του, και στο θάνατο.

★★

ΘΑ ΔΕΝ ΛΕΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟ ΛΕΕΙ... ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΑΡΑ

ΚΑΠΟΤΕ, πριν από την Έπανάστασι, ο Ύδραϊος Νικόλας Τομπάζης, ταξιδεύοντας με τη σκολεύσα του, άναγκάστηκε άπ' την κακοκαιρία νάδρη άραξοδόλι στο Νικόastro, όπως λέγανε τότε το Ναυρίνο. Έκει άντάμωσε κι' άλλον καραδοκώρη, το φίλο του Σπετσιώτη Νικόλο Λάμπρο.

Η κακοκαιρία κράτησε μερικές μέρες κι' αυτό στάθηκε

άφορη οι δυο καπεταναίοι να πιάσουν φίλια με τον Τούρκο άγά του Νικόαστρου, που τους προσκάλεσε και στο κονάκι του να φάνε. Με το φαγοπότη τήπινε ο άγάς, στα κρυφά, όμως, γιατί το Κοράνι του το άπαγόρευε—ήρθε στο κέφι.

Ο άγάς ζήτησε άπ' τον καπτάν Λάμπρο να πη κανένα τραγούδι. Ο Σπετσιώτης ναυτικός δεν του χέλασε το χατήρι. Πήρε τον ταμπουρά κι' άρχισε να τραγουδά:

«Αιψών οι κάμποι για νερά και τα θουνα για χιόνια...»

Έξαφνα, όμως, ο Λάμπρος, σταματώντας για μιά στιγμή το τραγούδι, γυρίζει και λέει στον οικοδεσπότη:

—Μη σοο κακοφανή, άγά μου, το τραγούδι το λέει...

—Δεν πειράζει, ρεζή Νικόλα, άποκρίθηκε ο άγάς. Πές το τραγούδι σου.

Και ο Λάμπρος συνέχισε: «Αιψών κι' ο θόλιος Ζαχαρίας για Τούρκικα κεφάλια...»

ΛΙΓΟΙ από τους πολέμαρχους της Έπανάστασως είχαν ρολόγια: Ο Καραϊσκάκης, ο Κολοκοτρώνης και μερικοί άλλοι ακόμα. Θέλησε ν' άποκτήσει και ο Νικηταράς ρολόγι. Μά ούτε χρήματα διέθετε, ούτε και πουλούσανε ρολόγια τότε στην Ελλάδα. Έγραψε, λοιπόν, στους Ζακυνθίνους, που του είχαν στείλει δώρο, πριν λίγο καιρό, ένα κανονικό: «Τά κιάλια σας με άφελουν μεγάλας δια τον Ίμπραήμ. Μου ήταν έμως άναγκασιότατον και ένα ώρολόγι, δια να ρεγολάρωμεν εις τους πολέμους. Όθεν και όπως άγαπάτε κάμετε».

Πώς μπορούσαν οι Ζακυνθίνοι ν' άρνηθούν ν' την έπιθυμία του γενναίου πολέμαστου; Του στείλανε το ρολόγι. Σώθηκε, μάλιστα, και η άπόδειξις της παραλαβής του άπ' τον ταχυδρόμο: «Έλαβον, έγώ, ο ύποκάτωθεν σημειούμενος, ένα ώρολόγιον άσημένιον, περιικλεισμένον εις ένα κουτί χάρτινον

και καλά βουλωμένον από τα δυο μέρη με τέσσα σπάνια, ως θέλει βουλωθή και το παρόν με την ίδιαν θούλα, και ύπόσχομαι να το παραδώσω αυτό το βουλωμένον κουτίον με το ώρολόγιον πρὸς τον Στρατηγόν Νικητάρην Σταματελόπουλον, με το καλόν έκεί θάσινόν μου».

Έτσι, άπέκτησε και ο Νικηταράς ρολόγι.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

Τζανούμ-Κοτζιά, ένας από τους πιο δυνατούς πασάδες του Σουλτάνου, έκοιταξε για λίγο τις παλάμες του στο φως του φεγγαριού κι' έπειτα τις άνοιγόκλεισε μπροστά στα ρουθούνια του. Του φάνηκε πώς είχαν τη μυρουδιά του κορμιού της, αν και δεν τ'όξαιρε, αν και δεν το είχε άγγίξει ποτέ.

Αυτό γινότανε όσο κράτησε το φεγγάρι...

Ο Νικόλας ο Πιέρρης—έτσι λεγότανε ο άνθρωπος που έμενε στο κιάσκι του πασά—έπερνούσε μπροστά από το καφασωτό παράθυρο κι' έβλεπε συνεπαρμένος τον ίσκιό της νέας γυναίκας, ακίνητη πάντα στην ίδια θέση σά να τον περίμενε. Τα μάτια της άναβαν, άστραφταν για μιά στιγμή. Έπειτα γινότανε ήσυχία, εκείνη ή παράξενη νυχτερινή ήσυχία, όπου θαρρείτε, ότι ο έρωτας κάνει μάγια σ' όλα τα πράματα του

ρέμι του. Και μ' ευχαρίστηση, γιατί την έλάτρευε ο Μεχμέτης μ' όλη την άνικανη, μ' όλη την παγωμένη του σάρκα. Τόσο που να ξεπερνά τη ζήλεια με την άισθησι της άδυναμίας του πάθου του και να νομίζει, πώς, έξασφαλίζοντας στην αγαπημένη γυναίκα, έστω και μ' άλλον άνθρωπο, την ίκανοποίηση που λαχταρούσε, γινότανε κι' εκείνος φορέας του ένοχου κι' έδινε στη συμμετοχή έναν τόσο σχεδόν ένεργητικό.

—Άπόψε!, είπε σιγανά στον Πιέρρη, δείχνοντάς του τα κλειδιά πουχε κρεμασμένα στο ζουνάρι του.

—Ποιός σ' έστειλε;

—Εκείνη που σε περιμένει.

—Ποιάν ώρα;

—Άμα θα φτάσει το μεγάλο άστέρι στην κορφή του τζαμιού. Κι' έτσι έγινε. Τη συμφωνημένη ώρα, ο ευνούχος άνοιξε τη μυ-

—Αυτός είναι! φώναξε μια μέρα ο παλιός ευνούχος του χαρεμιού, δείχνοντας στον αφέντη του το πρόσωπο ενός θαρεία πληγωμένου...

στα μάτια της νέας Ανατολίτισσας σάν άζετιμτο πετράδι...

ΚΟΝΤΕΥΕ να δημερώσει, όταν ο πιστός Μεχμέτης πήγε να τους ειδοποιήσει, πώς πρέπει να χωριστούν.

—Όστε δέχεσαι να μ' ακολουθήσεις; της είπε ο Πιέρρης την ώρα που την άφηνε.

—Ός την άκρη του κόσμου!

του άποκρίθηκε η Ναζλή.

Σε λίγες μέρες ένα βενετσιάνικο πλοίο, με το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου ξεδιπλωμένο στο

τεία, χωρίς άλλες σχέσεις κοινωνικές. Δεν τους έδωσαν παρά μόνο οι εργάτες, που έδούλευαν στα χτήματα. Κι' εκείνοι μιλούσανε τότε—τότε για την άπόκοσμη, για τη μυστική ζωή τους, που είχε κάτι από τη γοητεία του ανατολίτικου παραμυθιού.

—Τη γυναίκα τη λένε Ναζλή κι' είναι μιά μικρή βεργολυγερή Τουρκάλα ολόξανθη. Ο Πιέρρης την άρπαξε από το καλλίτερο χα-

να κάμει πόλεμο για να ξαναπάρει τη Ναζλή...

ΔΕΝ πρόφτασε, όμως, να την ξαναπάρει ο πασάς, γιατί πήγε στον Ύψο ένας άλλος και την άρπαξε μεσ' από τα χέρια του Πιέρρη. Ο Χάροντας. Έπεισε άρωστη θαρεία, το θάνατο. Ο άντρας της έκαμε τ' άδύνατα δυνατά για να τη γλυτώσει, για να ξεφορτίσει το κακό που τη φοβέριζε. Όσπου μιά νύχτα την είδε με τρόμο να κλεινεί για πάντα τα μάτια της, να παγώνει μέσα στην άγκαλιά του.

Την ίδια νύχτα, ο πιστός Μεχμέτης, μαθαίνοντας το θάνατο της κυράς του, έγιναν άφαντος μονομιάς. Έμπηκε σ' ένα κατσί, από τ' άραγμένα εκεί κοντά και χάθηκε στη θάλασσα.

Το πρώτο που σκέφτηκε τώρα ο Νικόλας ο Πιέρρης ήταν πώς θα την κρατήσει τουλάχιστον πε-

Ο κόσμος σε 7 ήμερονόκλει

Σε μία μεγάλη κυνηγετική εκδρομή, που είχαν οργανώσει από έναν Άγγλο γαιοκτήμονα, τον κ. Ντάγκλκας Ρόμπερτς, έλαβε μέρος και η κόρη του τελευταίου, η μικρούλα — μόλις δύο ετών — Πατρίτσια, η οποία έκανε την εμφάνισή της καθάλα ο' ένα μικρό αλλά γέφυρο αλογάκι, ηλικίας 28 ετών. Ο πατέρας οδηγεί υπερίφανος την κόρη του, η οποία φαίνεται ένθουσιασμένη.

Η περιεργότερη τελετή γάμου υπήρξε ασφαλώς αυτή που ένωσε τον θρηισδομαστή και μιν ώραϊαν ακροβάτιδα — ενός τσίρκου στην πόλη Μπρού της Γαλλίας. Η τελετή έγινε μέσα στον κλωδό των λεόντων, όλοι δε έθαύμασαν τη γενναιότητα του παπιά και του κουμπάρου.

Στο παρισινό «Σίρκ ντ' Ισέρ» προσελκύει κάθε μέρα πολλόν κόσμο μία πραγματικά πρωτότυπη θηριοδασάτρια, η Κορίλκα, η οποία δε δαμάζει πλέον λιοντάρια ή τίγρεις, αλλά κροκοδείλους και αλιγκάτορες. Η Κορίλκα εσπλώνεται γάμο και αφήνει το φοβερό θηρίο να όρμηξεί εναντίον της κι όταν αυτό φθάσει επάνω της, πιάνει με αστραπιαία ταχύτητα το ρύγχος του με τα δύο χέρια της και το κρατά ακίνητο. Με τον ίδιο τρόπο η Κορίλκα δαμάζει και διάφορα μεγάλα είδη.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

* Ένας εργάτης οικοδομών — ο χτίστης — μπορεί μέσα στο οκτάωρο της εργασίας του να χτίσει «βρομικά» 12 τετραγωνικά μέτρα τοίχου. Για κάθε τετραγωνικό μέτρο απαιτούνται 65 τούβλα, κι ένας τεχνικός λάσπη.

Αν ο εργάτης χτίσει με «πατίκα» τούβλα, δηλαδή διπλό τοίχο, στο οκτάωρο θα έχει κατασκευάσει τοίχο 6-7 τετραγωνικών μέτρων.

Για την τοιχοποιία των 12 βρομικών μέτρων απαιτούνται 780 τούβλα και 480 πρώτα λεπτά της ώρας. Με μία απλή διαίρεση, βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο χτίστης τοποθετεί στον τοίχο κάθε λεπτό από ένα τούβλο και 3/4.

τρα 3.073 φορές, όταν γράφει με μονό διάστημα. Δηλαδή, για να συμπληρωθεί μία γραμμή της σελίδας, η δακτυλογράφος θα κινήσει τα δάκτυλά της 64 φορές, αφού τόσα γράμματα μπορούν να περιληφθούν στην ίδια άραδα. Η κόλλα χωράει 48 γραμμές κι' επομένως έχουμε 3.072 γράμματα. Το 1 γράμμα που έχουμε επί πλέον είναι το άριθμό της σελίδας, που θα γράψουμε επάνω, για να μην υπερδεχτεί το έγγραφο. Άλλα, για να είμεθα ακριβείς, ο λογαριασμός των χτυπημάτων — προκειμένου περί ελληνικής γραφομηχανής — θα είναι κατά 200 τούλάχιστον χτυπήματα μεγαλύτερος. Τόσα δηλαδή όσα θα απαιτήσουν οι τόνοι και τα πνεύματα πάνω από τις λέξεις και τα όποια, όπως έρεπε, υπάρχουν σε ιδιαίτερα πλήκτρα της γραφομηχανής.

* Για να γεμίσει τη σελίδα του συνθησιμένου χαρτιού μία δακτυλογράφος, χτυπάει τα πλήκ-

Έκαψε την έκκλησίά!

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ ΜΙΑ έκκλησία για την τύχη μας; Τίποτα, β' απαντούσε οποιοσδήποτε από σάς. Κι' όμως, φαίνεται, φταίει και παραφταίει, γιατί αλλιώς δε θα της έβαζε φωτιά ο Άμερικανός ψυχίατρος

Μόργουτ Μόργουτ στο Φόλκοντ, είχε την εμπνεύσει να εγκαταστήσει στο εργαστήριό του μία ειδική συσκευή γραμμοφώνου με καταπραυντικές και νανουριστικές μελωδίες, για να κατευνάζει και να υπνωτίζει τους πελάτες του, που πάσχουν από διάφορα ψυχικά νοσήματα.

Τη μουσικοθεραπευτική του μέθοδο ο δόκτωρ Μόργουτ έχει καινίσει σε μία κυρία που ξεκινούσε από νευρικό άσθμα. Κατά την πρώτη όμως εφαρμογή της μεθόδου του, το γραμμοφώνον δεν υπνωτίσε μόνο την κυρία, αλλά και τον έφευρέτη. Γιατρός και άρρωστη έκοιμήθησαν μακριά από όκτώ ώρες!

Μία γουρούνα σε... δίσκους!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, στην Άγγλία, τα γυρλίσματα της γουρούνας αποτυπώνονται σε δίσκους, πουλιούνται στα καταστήματα και αγοράζονται όχι βέβαια από τους φιλόμους, αλλά από τους χοροτρόφους.

Αυτή η νέα μόδα σίγουρα θα διαδοθεί γρήγορα σ' όλο τον κόσμο, αφού με ένα τέτοιο δίσκο μπορεί ένας χοροτρόφος να διπλάσιάζει σχεδόν την παραγωγή του σε λουκάνικα και ζαμπόν.

Οι δοκιμές έγιναν στα πειραματικά χοροτροφέα του Στόκπου Μάντεβιλ της Άγγλιας, όπου είχε παρατηρηθεί, πως τα νεογέννητα γουρουνάκια που έπαιζαν να άποχωρισθούν χωρίς τη μητέρα τους, το έβρισκαν στον ύπνο και δεν έδωσαν. Και έπειδή τα γουρουνάκια πρέπει να τρώνε πολύ για το συμφέρον της επιειρήσεως, ένας χοροτρόφος επένεψε να γυρίσει σε δίσκο τη φωνή της μαμάς τους, και να την αναμεταδίνει με γραμμοφώνον μέσα στο χοροστάσιο. Το πείραμα επέτυχε. Τα γουρουνάκια, μόλις άκούσαν τον γυρλίσμα της γουρούνας, ξυπνούν κι' απ' το βαθύ-

τερο ύπνο, και ορνώνονται στο φαί. Έτσι τώρα, μ' αυτό το υπνητικό «εμπνητήριον» που μεταδίδεται τρεις φορές την ημέρα, όχι μόνο αυξάνεται σημαντικά η απόδοσις σε χοιρινό κρέας των χοροτροφέων, αλλά και η γουρούνα μπορεί ν' αποσπασθεί απ' τα μικρά της δυό μέρες ύστερα απ' τον τοκετό και, ελεύθερη, να πάει στο χοίρο, για να συνεχίσει το έργο της δημιουργίας!

Ήθοποιος με... ούρα

ΓΝΩΣΤΗ ήθοποιος του ελαφρού μουσικού ελληνικού θεάτρου επιστρέφει από καλλιτεχνική της περιόδια στις χώρες της Μέσης Ανατολής. Στο αεροδρόμιο του Έλληνικού διεξάγεται ο συννησιμένος τελεωνειακός έλεγχος. Ο αρμόδιος υπάλληλος ρωτά την καλλιτέχνιδα, αν έχει στις αποσκευές της είδη που υπόκεινται σε δασμό.

— Τίποτα, δηλώνει η ήθοποιος.
— Είστε βεβαία;
— Μά φυσικά.
— Τότε θα είναι δική σας αυτή η αλεπουδίσια ούρα που σας κρέμεται κάτω απ' το πανωφόρι...

Η ανθυπολοχαγίνα σύζυγος

Ο ΔΕΚΑΝΕΑΣ ΟΥΛΛΙΑΜ Τόμσον, από το Νήτρουϊτ των Ήνωμένων Πολιτειών έζητησε διαζύγιο, γιατί — όπως ο ίδιος έξηγει στην αίτησή του — όταν παντρεύτηκε, η γυναίκα του υπηρετούσε στον αμερικανικό στρατό ως απλός λοχίας, και ένας βαθμός παραπάνω από τον δικό του, δεν ήταν και τόσο προσβλητικό για την αξιοπρέπειά του. Όμως, η κυρία Τόμσον, Ικανωτάτη στη στρατιωτική υπηρεσία, έπηρε μεσα σε λίγα χρόνια τόσες προαγωγές, ώστε σήμερα να είναι ανθυπολοχαγός, ενώ ο κύριος Τόμσον έμεινε δεκανέας. Η ανθυπολοχαγίνα—συνεχίζει στην αί-

τησή του ο δεκανέας σύζυγος — όταν είναι στα νεύρα της, τον ταπεινώνει σκληρά και τον διατάζει μέσα στο σπίτι, όπως και στο στρατόν!

Το δικαστήριο μελετά να δώσει διαζύγιο στο δεκανέα, γιατί παρεδέρχεται, ότι πράγματι η ανθυπολοχαγίνα του κυρίου Τόμσον διασώζεται.

Μαργαριτάρια από ρέγγες!

ΔΥΟ Νορβηγοί, ένας χημικός και ένας επιχειρηματίας, επέτυχαν να κατασκευάσουν και να θέσουν σε κυκλοφορία στο εμπόριο, μαργαριτάρια από... λείπια ρέγγας. Όπως γνωστό, οι νορβηγικές βάλασσες βρίθουν από ρέγγες, ενώ στερούνται κοχυλιών, και μάλιστα μαργαριτ ο φ ό ρ ω ν, που το ρέ-

κός από παραγωγή τους το έχει από καιρού η Ιαπωνία. Από δω και πέρα όμως — γράφουν οι νορβηγικές έφημερίδες — η Νορβηγία θα συναγωνίζεται την Ιαπωνία στο εμπόριο των μαργαριταριών, και μάλιστα συντηρητικώς, αφού τα νορβηγικά ρεγγομαργαριτάρια, εκτός της εύθυνης τιμής, έχουν και την ιδιότητα να εκπέμπουν ένα ειδικό άρωμα, που κρατά τρία ολόκληρα χρόνια.

Η είδησις δεν μας λέγει, εάν το «ειδικό» αυτό άρωμα είναι της ρέγγας ή κάποιο άλλο...

Η Παναγία και ο Μωάμεθ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ απ' όλους τους Θεούς, τους Αγίους και τους ήρωες της ανθρώπινης Ιστορίας, τιμώνται η Παναγία και ο Μωάμεθ. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από μία αμερικανική στατιστική, που είχε την εμπνεύσει και την υπομονή, να εξετασθεί ποιά άρσενικό όνομα έρχεται πρώτο στον κόσμο, και ποιά θηλυκό.

Ε' λοιπόν, το περισσότερο διαδεδομένο στη Γη γυναικείο όνομα, είναι το όνομα της Παναγίας, που συναντάται σε όλες τις γλώσσες των χριστιανικών χωρών, ως Μαρία, Μαρί-

Μαρία, Μαρούσκα, Μαρίονκα, Μαρίντα, Μαρίτσα κλπ.

Από τα ανδρικά πάλι πρώτο έρχεται το όνομα Μωάμεθ, που φέρουν πολλά εκατομμύρια ανδρών σε όλες τις μουσουλμανικές χώρες της Υδρογείου.

Βγάζουν τὰ... μάτια

ΕΝΩ συνήθως ονομάζουμε «τυφλούς» τους αναλασθήτους, στην Ιαπωνία απειδεύχθη, ότι οι γραμματισμένοι δεν βλέπουν ρούτι πέρα από τη μύτη τους. Και ν' γιατί!

Η Ιαπωνική γλώσσα είναι η πιο πολύπλοκη ο κ η του κόσμου, και ενώ τα αλφάβητα των περισσώτερων χωρών διασέτουν 24 έως 30 γράμματα, α

το Ιαπωνικό έχει 25 χιλιάδες γράμματα ή ιδεογράμματα, όπως τα ονομάζουν. Για να μπορεί να διαβάσει έφημερίδα ένας μέσος αναγνώστης, πρέπει να γνωρίζει τουλάχιστο 6 χιλιάδες απ' αυτά τα ιερογλυφικά στοιχεία!

Άλλα για να φθάσει ο Γαλιανέος να αποκτήσει τη μέση μόρφωση των 6 χιλιάδων ψηφίων, καταστρέφει την όρασή του από την ένταση που καταβάλλει.

Αυτός είναι ο λόγος, που στην Ιαπωνία εκατομμύρια ολόκληρα ανθρώπων φορούν γυαλιά, χιλιάδες οφθαλμιάτρων προσφέρουν στο κοινό τις υπηρεσίες των, και πολλές διαμνηχνίες ομματογυαλιών κάμουν χρυσές δουλειές!

Ζήτω η Κυριακή!

ΤΟ έρώτημα «ποιά ημέρα προτιμάτε;», το έθεσε ένα αγγλικό Γραφείο σφυγμομετρήσεως της κοινής γνώμης, με τα έξις αποτελέσματα: Υπέρ της Κυριακής έψήφισαν τα 33% των ερωτηθέντων. Δεύτερο έρχεται το Σάββατο, η παραμονή δηλαδή της Κυριακής, με 26% των ψήφων. Με πολύ ολιγότερους πιστούς ακολουθούν οι άλλες ημέρες της εβδομάδας. Τώρα, εάν κανείς σας θα είχε την περιέργεια να μάθει, ποιά από τις ημέρες δεν έπηρε και-

μιά ψήφο προτιμήσεως, σάς πληροφορώ ότι αυτή είναι η Δευτέρα!

Άλλα μόνο οι Άγγλοι αγαπούν την Κυριακή και αντιπαθούν τη Δευτέρα...

Το όπλοστάσιο της γρηάς

ΜΙΑ γιαγιά στο Μιλάνο, η Μαρία Φρασκίνα, αν και 78 ετών, δεν έλεγε να παραδώσει τα όπλα, καθώς μάς πληροφορεί το Ραδιόφωνο. Γι' αυτή της την δόξαση ενεργητικότητα, η γρηά κατηγγέλη από τους γείτονες στην Αστυνομία για άπρόκριση όπλων. Πραγματικά, ύστερα από μία έρευνα στο σπίτι της κυρίας Φρασκίνα, οι καραβινιέροι ανέκλυσαν 1 πολυβόλο, 7 αυτόματα, 23 κοινά τουφέκια, 20 χειροβουβίδες και 10 χιλιάδες σφαίρες διαφόρων διαμετρημάτων.

Εάν η σινιόρα Φρασκίνα ήταν λίγο νεώτερη, δεν αποκλείεται, οι καραβινιέροι να εύρισκαν στην τραπεζαρία της και κανένα... κανόνι!

Ένα μάτε σε... κουρείο

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ μου μου διηγήθηκε, πως σε μία έκδρομή λησιμόνισε να πάρει μαζί την ευριστική μηχανή του, και αναγκάσθηκε ως εκ τούτου να μη σ' ένα επαρχιακό κουρείο για να ευρισθί.

Όμως, λέγει, εκεί οι δυό κουρείς του μαγαζιού δεν έξυριζαν, αλλά αναπαριστούσαν με τα ευράφια στο χέρι τού... ποδοσφαιρικό μάτε της προηγούμενης ημέρας, και έφωναζαν και επηδούσαν και διπληκτιζόντο για τις πάσσες του ενός ποδοσφαιριστού, και για τις αποκρούσεις του τεματοφύλακα. Εντρομος ο Αθηναίος έκδρομος, στο εδωλίο και με τις σαπουνάδες, παρακολουπούσε τη συζήτηση των φιλάθλων κουρέων, και έπαιρνε τότε να φθάσουν στο... γκολ, για να ευρισθί. Άλλα το γκολ δεν ήταν δυστυχώς ένα, ήταν κάμποσα, και έτσι με πολλά βάσανα, ο Αθηναίος έκατάφερε να ευρισθί κατά το πρώτο ημίχρονο του μάτε!

Και να μη μπορώ — μου είπε — να επιβάλλω σιωπή εκεί μέσα, με ένα... «σουτ!».

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

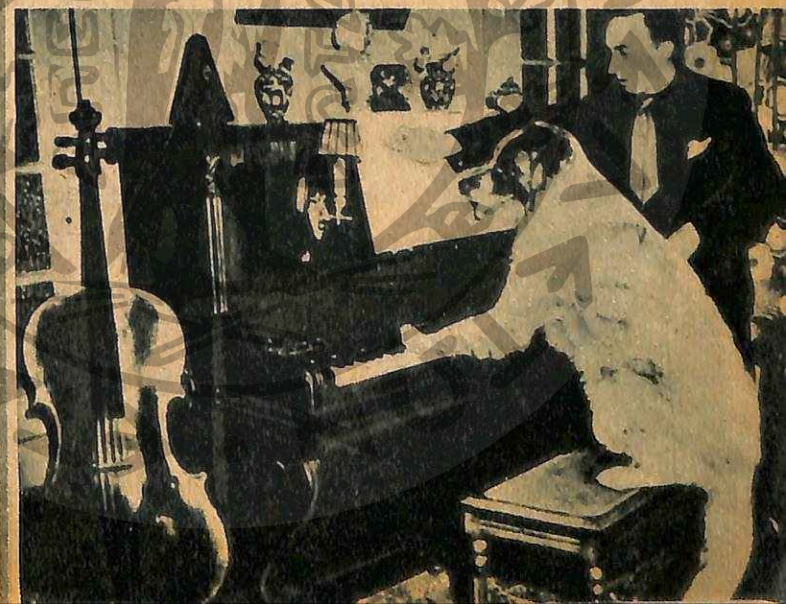

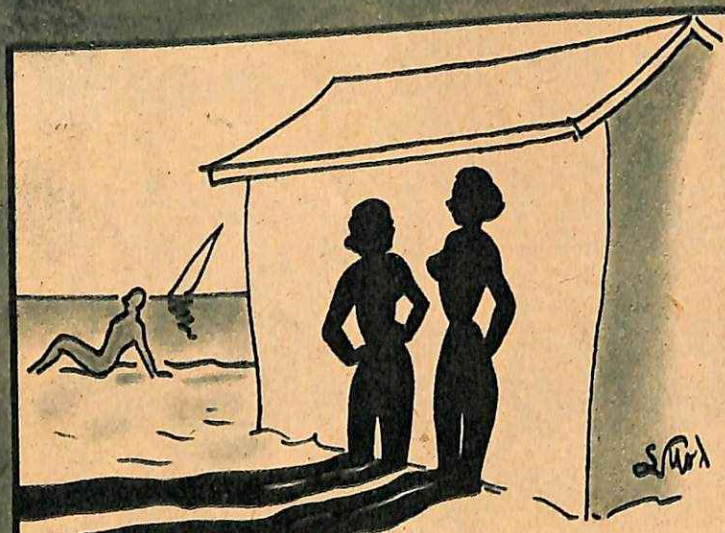
Ο άνθρωπος με το μεγαλύτερο πόδι στον κόσμο είναι ο Άγγλος Γέντ Ήθαν. Το μέγεθος του ποδιού του φαίνεται από τη σύγκριση με το πόδι ενός κανονικού ανθρώπου. Τα παπούτσια του Ήθαν — που βλέπετε το κεφάλι του — στοιχίζουν 20 λίρες!

Το καταπληκτικότερο θέαμα που είδε ποτέ η Βουλή των Κοινοτήτων, ήταν οι σπουδαστές του Ρήντιγκ, που πήγαν ν' ακούσουν το βουλευτή τους κ. Μικάρδο, φορώντας φράκα και ψηλό καπέλλο, αλλά χωρίς πανταλόνια!

Το να είναι κανείς συνθέτης δεν είναι και τόσο απάνιο. Άλλα το να είναι συνθέτης και να έχη ένα σκύλο που ν' αγαπά τη μουσική και να παίζει πιάνο, είναι ασφαλώς κάτι μοναδικό στον κόσμο. Έτσι, ο Γάλλος συνθέτης Μπουκέ είναι δίκαια υπερήφανος για το σκύλο του, που έχει μάθει όριμένες νότες και τις παίζει στο πιάνο. Μολις ο Μπουκέ δείξει βίαν από τις νότες αυτές, ο φιλόμουσος σκύλος κτυπά με το πόδι του το αντίστοιχο πλήκτρο στο πιάνο.

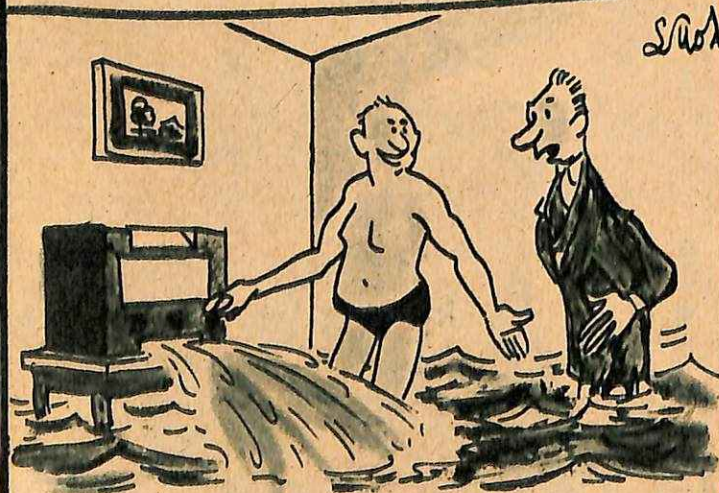

— 'Η μιά σκιά στην άλλη:
— 'Εμείς δεν μας βλέπει ποτέ ο ήλιος και έν τούτοις εί-
μαστε κατάνυρες. Πώς τὸ ἐξηγεί;

— Αὐτά τὰ μαγιά φοριούνται ἐναλλάξ καὶ ἔτσι μαυρίζει
ὁλόκληρο τὸ σῶμα ὁμοιόμορφα.

— Εἶναι ἕνα νέου τύπου ραδιόφωνο. "Ἐχει κύματα βρα-
χέα, μεσαία καὶ θαλάσσια κι' ἔτσι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐξοχῆς.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΪ

Εἰκονογράφησις: Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ

Ἡ κατ' ἄμμος τῆς Φαληρικής ἀκτῆς ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ φιλοξενῇ ἕνα ἰδεώδες κράμα Ρίτας Χαίτηγουρῶ — Τζίνες Λαομπριγκίττας — Σουλθάνος Μανγκάνο. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἐκρηκτικό κορίτσαρο, πού ἐκθέτει τὸ κρουστό κορμί του στὶς θωπείες τοῦ ἡλίου καὶ στὰ λαίμαργα βλέμματα. Κι' ἐνὸς καταστρώνονται ἀπὸ τοὺς τολμηροτέρους σοφὰ στρατη-
γικὰ σχέδια γιὰ ἐλθὺν ἐπαφῆς, ἐμφανίζεται ἕνας κρεμν-
ταλάς πού κάτ' ἱσιάζεται στὴ σάρκινη νάρκη, ἡ ὁποία σηκώ-
νεται καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Καὶ τότε, ὅλοι μαζί, ἐκφράζουν τὸν
καῦμό τους μὲ τὴν ρεμπετεριδὴ στροφὴ τῆς ἐποχῆς: «Ἀχ!
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἤθελε μαχαίρωμα!»

Δυὸ γεροντάκια στὴν πλάξ

Μία πλάξ πλημμυρισμένη ἀπὸ νιότα καὶ βροσιά.
"Ἀλλὰ κάπου ἐκεῖ στὴν ἀκρῇ, σὲ μίαν ἡσυχὴ γωνία,
σ' ἕν' ἀπόμικο βραχάκι πρὸς τὴν ἀκροθαλάσσιαν
ζῇ, κινεῖται καὶ ὑπάρχει μιά φοικὴ παραφονία:
δυὸ κεφάλια ἀπὸ τὰ χιόνια τοῦ καιροῦ πασπαλισμένα,
δυσπῆδη δυὸ γεροντάκια λυπημένα, συμπαθῆ,
πὺς τὰ σώματα κυττάζουν τὰ γυνὰ τὰ ἐπλωμένα
μὲ ἀβία, πὺς ἴσως νάναι καὶ παρὰ πόντο θαθῶ.
Κι' ἀβέλα ἐναθυσμούνται τὸν παλὴ καλὸ καιρὸ
καὶ γιὰ ὅλα ὅσα βλέπουν κάνουν σχόλια σωρὸ:
— Χάλασε, Λουκά, ὁ κόσμος. Τίποτα ὀρθὸ δὲ μένει.
Ποῦναι τὰ παλὰ κορίτσια...

— Δὲν ὑπάρχουν, Μελομένη.
Δὲν ὑπάρχει πιά κορίτσι σὰν καὶ σένα, πὺς δὲν ἔχει
κατὰ τί καὶ πὺς τὸ ἄρρεν ἀπ' τὸ θῆλυ διαφέρει.
"Ἀχ! Ἡ ἐποχὴ μας ἦταν τίμια κι' ἀγνή κι' ἀδρῇ.
Τώρα τὰ παλὰ κορίτσια πὺς κανέναν νὰ τὰ βρῇ;
Τὸ πολὺ σὲ κάποιο ἄλμπουμ, σὲ καμμιὰ φωτογραφία.
— Ναι, μὰ τάχα χρειαζόταν τόση πιά σεμνοτυφία;
Πὺς ντρεπόμουν, Λουκά μου! Καλέ, μόνο μὲ κυττούσες
καὶ κοκκινίδια — τὸ ἔδω! — ἀπ' τ' αὐτιά ὡς τὶς πατούσες.
— Μὰ κι' ἐγώ!... Κι' ἐγὼ ντρεπόμουν! δὲν στὸ κρύβω.
(Μελομένη)

Καὶ θυμάμαι, πὺς μιά μέρα βροχερή, συννεφιασμένη
εἶδα τὸν ἀστράγαλό σου, ἔμειν' ἀφωγός, θουθός
κι' εἶχα μαύρες εὐπνίες τρεῖς βδομάδες ἀκριθός.
— Καὶ τὸ πρῶτο ραντεβὺ μας τὸ θυμάσαι;

— Σοῦδωσα δειλὰ τὸ χέρι... — Σὲ καλὸ σου!
— Μοναχὰ τὸ δάχτυλό σου!
Γιατὶ γύριζε στὸ νῶ σου τῆς μαμῆς σου ἡ φοβέρα
πὺς, ἂν σοῦπιαναν τὸ χέρι, θὰ γινόσουναι μητέρα!
— Τώρα πιά λογικευτήκαν νεαρὲς καὶ νεαροὶ
κι' ἔτσι ἔχει ὁ καθένας τὴ ζωὴ του νὰ χαρῇ.
Καὶ τοὺς ἐκτιμῶ, νομίζω.

— Πὺς νὰ μὴν τοὺς ἐκτιμᾷς,
ἀφοῦ δὲν εἶναι κουτάβια, Μελομένη, σὰν καὶ μᾶς;
— "Ἀχ! Ἡ θάλασσα γισούρτι ἔγινε ἀγάλια - ἀγάλια!
— Συμφωνῶ! Μὰ τώρα πλέον πὺς νὰ βροῦμε τὰ κουτάλια;
γ. γ.

Μπικινοκρατία

Τὸ γυμνὸ πρὶν λίγα χρόνια τὸ κοινὸν τὸ συνεκίνησε
κι' ἀντιδράσεις προκαλοῦσε ἀρκετῆς, σημαντικῆς,
ἀλλὰ τὰ μαγιά «μπικίνια»
ἐξαλείψανε τὶς σκέψεις τὶς ἀναχρονιστικῆς
κι' ἔτσι τώρα ὅχι μόνο τὸ γυμνὸ δὲ μᾶς σοκάρει
— ἀλλώστε δὲν τὸ μπορεῖ —
ἀλλὰ τὸ μαγιά μπικίνι εἶναι τὸ κρυφὸ καμάρι
καὶ τοῦ τυχεροῦ πὺς βλέπει κι' αὐτῆς πὺς τὸ φορεῖ.

Θὰ δεδαιωθῇ ἀμέσως, σὲ μιά πλάξ ἂν βολεθεῖς,
πὺς παντοῦ κυριαρχεῖ
— ἔγινε ἐκαλὴ ἀρχὴ —
μπικινοκρατία πλήρης.

"Ὅλες μπικινοφοροῦνε! "Ὅλες, δίχως ἐξαιρέσεις.
Μ' ἂν καλὰ θὰ τὶς προσέξῃς, ν' ἀρνηθῇς δὲ θὰ μπορέσῃς
πὺς τῆς κατοχῆς τὰ χρόνια σοῦ θυμίζουν μερικῆς
ἐπειδὴ — βρε, τίς καμμένες! —
εἶναι τόσο μὴ μοῦ ἀπτοῦ, ἀχαμνῆς, λυμπατικές,
πὺς θὰ νόμιζες, πὺς εἶναι λαχανιδωταίσμενες!

Τὶς λυπάσαι πὺς τὶς βλέπεις, μὰ θὰ λυπηθῇς ἐξ ἄλλου
κι' ἄλλες, τύπου διαφόρου κι' ἐκτοπίσματος μεγάλου,
πὺς σ' αἰφνιδιάζουν τόσο, ὥστε πλήρης ἀπορίας
καὶ θυμοῦ θὰ μουρμουρίσῃς: Χάθηκ' ἕνας καρχαρίας;

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Τὰ μεγάλῃς διαρκείας μακροβούτια
προκαλοῦν ἀσφυξία.

Ἡ πολὺωρη ἡλιοθεραπεία προκαλεῖ
σοβαρὰ ἐγκαύματα.

Οἱ ἐπιτόλαιες ἐρωτικῆς ἐξομολογή-
σεις προκαλοῦν γάμους.

Προσοχὴ στὰ θαλάσσια δυστυχήματα.

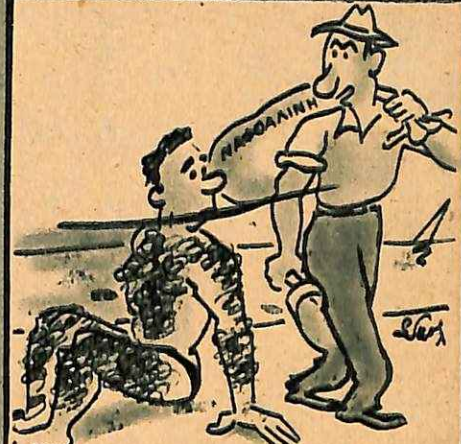
Ἀποχαρτισμός

Μὲ σφειγμένα τὰ χεῖλη
σοῦ κουνῶ τὸ μαντήλι
στὸ μικρὸ τὸ μουράγιο
Σοῦ κουνῶ τὸ μαντήλι
κι' ὅλο θέλω νὰ κλάψω
κι' ὅλο κάνω κουράγιο.
Κι' ὅλο κάνω κουράγιο
κι' ὅλο σφίγγω τὰ χεῖλη
καὶ κουνῶ τὸ μαντήλι
στὸ μικρὸ τὸ μουράγιο.

Τῶν ματιῶν μου τὴν ἀκρῇ
τὴ φλογίζει ἕνα δάκρυ
πὺς μὲ πείσμα κρατᾷ.
Τὴ φλογίζει ἕνα δάκρυ
πὺς ὅλα γύρω θαμπώνει
καὶ θαμπὰ τὰ κυττάω.
Καὶ θαμπὰ τὰ κυττάω
ὅλα ἀπ' ἀκρῇ σὲ ἀκρῇ.
Κι' εἶναι ἐκεῖνο τὸ δάκρυ
πὺς μὲ πείσμα κρατᾷ.

Καὶ τὸ πλοῖο ἐχάθη
στὰ γαλάζια τὰ βάθη
κι' εἶμαι γὼ στὸ μουράγιο.
Καὶ τὸ πλοῖο ἐχάθη
καὶ τὰ δάκρυα κυλᾶνε
καὶ δὲν κάνω κουράγιο.
Καὶ δὲν κάνω κουράγιο.
Σιγοτρεῖ μουν τὰ χεῖλη
καὶ κουνῶ τὸ μαντήλι
στὸ μικρὸ τὸ μουράγιο.

ΛΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

— Καὶ ναυθαλινὴ ἔχουμε...

— "Ὁχι, δὲν ἀνοίξα ἐργοστάσιο.
"Ὁ γιαντρός μου εἶπε νὰ πάω ἐξοχὴ
καὶ νὰ κάνω σαρόντα μπάνια!

— "Α, νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ἔχω βρε-
ξὶ νὰ με φάῃ ὁ καρχαρίας.

Κάθε τραγούδι μενέει και ένα κυδωνί

Την περασμένη εβδομάδα, ο Άλκος Σακελλάριος διηγήθηκε πώς
εγράφησαν δυο από τα τραγούδια του Άττικ, το «Είδα μάτια...»
και το «Ζητάτε να σας πω...». Ο Γιώργος Γιαννακόπουλος
μας λέει σήμερα την άγνωστη ιστορία μερικών άλλων τραγουδιών,
από εκείνα που έσημειωσαν μεγάλη και πανελλήνια επιτυχία.

Ρεπορτάζ του Γ.ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

λίζουν εύκολα την επιτυχία.
Μικρό—αλλά πόσο μελαγχολικό—
δείγμα ένα από τα τραγούδια του
Μανώλη Χιώτη, το «Τρελλό κορί-
τσι», που επί δύο καλοκαίρια κι'
ένα χειμώνα δρισκετόταν σ' όλα τα
χειλίσ:

Πάλι στις τρεις πήγες και γθές
(να κοιμηθής,
τρελλό κορίτσι, τ' είν' αυτό που
κάνεις.
Κύττα ν' αλλάξής, κύττα ν' α-
μορφωθής,
γιατί άλλο-ως στην ψάθα θά πε-
θάνης.
Είσαι γυναίκα που δέ μοιάζει
(με καμιά,
με μακρύα μαλλιά και λίγη γνώσι
κι' όταν θά πάθης στη ζωή καμ-
(μια ζημιά,
τότε νά δούμε πο-ός θά σε γλυ-
τώση.

Οι άπλοι και πολυτραγουδισμέ-
νοι αυτοί «μάγκικοι» στίχοι απε-
δείχθησαν — άλμονο! — προφητι-
σε το τραγούδι, ή Κική Άνα-
κτορίδου, το «Τρελλό κορίτσι» με
«τά μακρύα μαλλιά» και τη ελί-
κοί. Γιατί, εκείνη που ένέπνευ-
γη γνώσι, έχοντας ίσως την
προαίσθηση, πώς το πέρασμά της
από τον κόσμο θά ήταν πολύ σύν-
τομο και διαστικό, δέ θέλησε εν'
αλλάξη και νά συμμορφωθής.
'Η αλήθεια είναι, ότι πολύ σπά-
νια επήγαυε στις τρεις νά κοι-
μηθής. Συνήθως κοιμόταν τα δη-
μερώματα. Και το βράδυ ξανά-
γαυιζε έννοιιστη, γεμάτη άτίθασ-
σο κέφι, για νά ραφήξη λαίμαρ-
γα δσες μικροχαρές κι' δσες εϋ-
θυμες στιγμές μπορούσε νά της
δώση ή τόσο δύσκολη, από οικονο-
μικής πλευράς, ζωή μιάς μπαλλα-
ρινούλας.

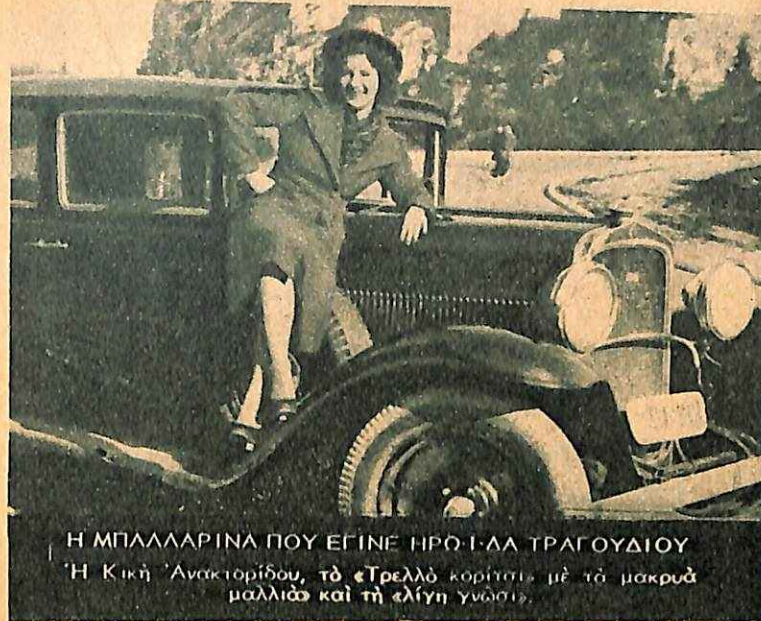
Κι' έτσι, στο τέλος, «τήν έπα-
θε τη ζημιά». 'Η φυματίσις χτύ-
πησε το άδύνατο στήθος της. Και
κάποιο φθινόπωρο δειλινό, όταν
είχε άποδειχθί πιά, ότι πραγμα-
τικά κανείς εδέν μπορούσε νά την
γλυτώση» ξεψύχησε ή άγνωστη
μούσα ενός λαϊκού τραγουδιού, ή

Κική Άνακτορίδου, το «Τρελλό
κορίτσι»...

ΟΙ «ΠΑΤΙΡΗΜΕΝΟΙ»

ΤΙΠΟΤΑ πιά φυσικό και δικαιο-
λογημένο από το νά έμπνεουν
γυναίκες το συνθέτη ή το στιχουργό.
Άλλα είναι τούλάχιστον έξω-
φρενικό νά γράφεται ένα τραγούδι
υπό την ομαδική έμπνευσιν... άρ-
σενικών μουσών. Γιατί αυτό άκρι-
βώς συνέβη με τη θεομηνία που
τιτλοφορείται «Βρέ, πώς πατήρη-
σαμε» και που—άκουσον! άκου-
σον!—θέλει νά μάς πείση, ότι τὰ
«σαρανταρισμένα» μέλη μιάς ά-
γαπημένης συντροφιάς είναι πλέον
περίπου για πέταμα.

Αποκλειστικός υπεύθυνος για
τον έμμετρον αυτόν δισσυσμό,
που μελοποιήθηκε από το Μιχάλη
Σουγιούλ, είναι ο άδελφός και συ-
νάδελφος Χρήστος Γιαννακόπου-
λος. Όσο για τις άρσενικές μου-
σες του, είναι όλοι καλοί του φί-
λοι. Αναφέρουμε τὰ όνόματά τους
με τη σειρά που τὰ έμφανίζει στο
πολύκροτο τραγούδι του ό... συ-
κοφάντης, που πιθανώτατα έδω-
λε άχρηστη δλη την παρέα, για
νά καταστήση δάσιμο και πιστευ-
τόν τελευταίο ίσχυρισμό του,
ότι στο παλιό τους στέκι μόν' ό
Χρήστος—δηλαδή ό ίδιος—καλο-
στέκει. Είναι, λοιπόν, οι «έμπνευ-
σταί»: 'Ο Γρηγόρης Πετρίτης,
αντιπρόσωπος των ραπτομηχανών
«Ρεγγίνας», ό Λευτέρης Μανού-
σος, έπιχειρηματίας, ιδιοκτήτης
του νυκτεριού κέντρου «Φλέρ-
τιγκ», ό Βασίλης Τζάρος, έμπο-
ρος ραδιοφώνων, ραπτομηχανών
και ηλεκτρικών ειδών, ό Κώστας
Άσκητόπουλος, σταφιδέμπορος,
θεωρούμενος αθεντία στα ζητή-
ματα της ειδικότητάς του, κάτοι-
κος όλίγον το Κιάτου, όλίγον
τών Άθηνών και περισσότερον
τών... λεωφορείων Άθηνών—Κιά-
του, ό άγαπητός 'Ηλίας Τράγος,
ό ίδιος ό Μιχάλης Σουγιούλ, ό
γνωστός μάστρας που είναι και

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΗΡΩ-ΙΔΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
'Η Κική Άνακτορίδου, το «Τρελλό κορίτσι» με τὰ μακρύα
μαλλιά» και τη «λίγη γνώσι».

συνθέτης του τραγουδιού κτλ. ...

(Τὰ άποσιωπητικά άφορούν κυ-
ρίως ένα από τους μη αναφερομέ-
νους, που λέγεται 'Αντρέας και
που μάλιστα για τη διαπόμπησί
του. Τόν αντιπαρέρχομαι, λοιπόν,
για λόγους προνοίας, μήπως ή
μηνίς του ξεσπάση έναντίον του
υπογράφοντος και γίνω εγώ... «έ-
να μάτσο κρέας»).

Άπό τις δημοσιευόμενες φωτο-
γραφίες φαίνεται καθαρά ή συκο-
φαντική πρόθεσις του ποιητού.
Γιατί, δόξα τώ Θεώ, ούτε ό Γρη-
γόρης «έσπασε», ούτε ό Λευτέρης
«εσπείε», ούτε ό Βασίλης παρου-
σιάζει τόσο κατάπτωσι και εξάν-
τλησι, ώστε — δρέ μαράζι! — νά
συμπεραίνης ότι «ήνε βγάξει, δέ
τη δγάξει».

Είναι επίσης ψευδέστατον, ότι
ό Κωστάκης «ήνε σπίτι Γερμα-
νίδα νοσοκόμα». Εϋτυχώς ό άνθρω-
πος στέκεται περίφημα και δια-
τηρεί άκμαίες τις δυνάμεις του,
όπως άλλως τε και ό Γιωργάκης,
που άπέχει άκόμη πολύ από του
νά «κλειστή στη γεροκόμα».

Άντιθέτως, αληθεύει απολύ-
τως, ότι ό 'Ηλίας — πρόκειται
για το γνωστό διομήνονα 'Ηλία
Τράγο—έχει στρώσει μιά φαλά-
κρα τρία μέτρα. Άλλ' αυτό δέν
όφείλεται σε «πατήρημα» ένεκα
το «σαρανταρισμα», αλλά εϋ-
τυχώς μάλλον σε άναπόφευκτη κλη-
ρονομικότητα, στο «φυσικό» του.

Σωστό επίσης είναι, ότι ό Μι-
χάλης είναι τίγχα, με κοιλάρες
και προγούλες. Όύτε αυτό, όμως,
όφείλεται σε «πατήρημα», αλλά
στην άκατάσχετη και ανεκδιήγητη
λαιμαργία, από την όποία κατέ-
χεται ό φίλτατος και συμπαθέ-
στατος Σουγιούλ, που με το πη-
γαίο και άνεξάντλητο ταλέντο του
μάς παίρνει κάθε τόσο τ' αυτιά,
λανσάροντας άλλεπάλληλα «σου-
ξέ», όπως το «Άστα τὰ μαλλά-
κια σου», το «Άλα», το «Σβήστε
με άπ' το χάρτη»...

Ταύτα λοιπόν σχετικώς με τους
«μούσους» του «Βρέ πώς πατή-
ρησαμε!» διά την τάξιν, διά την
ιστορίαν και πρὸς άποκατάστασιν
της αλήθειας!

★★

Θά γίνε σοφότεροι

* 'Η λίμνη Νικαράγουα, στην όμόνημη άμε-
ρικανική δημοκρατία, είναι ή μόνη λίμνη στον
κόσμο που έχει καρχαρίες του γλυκού νερού.

* Τὰ άλογα δέν ύπήρχαν πάντοτε σ' όλες τις
ήπείρους. Στην Αυστραλία και στην Άμερική
είσήχθησαν από τους Εύρωπαίους κατακτητές
και άποίκους.

* Τὰ φίδια δέν γοητεύονται από τη μουσική.
'Ανορθώνονται όταν άκούη μουσική, γιατί αυ-
τή είναι ή φυσική τους κίνησις όταν ένο-
χλούνται.

* Στις 'Ινδίες βγαίνουν μπανάνες που έ-
χουν μήκος 60 εκατοστά του μέτρου. Όταν
ξεραίνονται, ό φλοιός τους χρησιμοποιείται
για την κατασκευή καλαθιών.

* Τό ένα τέταρτο των παιδιών των 'Ην. Πο-
λιτειών ανήκουν σε οικογένειες, από τις όποι-
ες λείπει είτε ό πατέρας είτε ή μητέρα, λό-
γω θανάτου, έγκαταλείψεως της συζυγικής
στέγης ή διαζυγίου.

* Οι χειρουργοί στην άρχαία Αίγυπτο είχαν
ένα τρόπο νά κτυπούν τον άρρωστο στο κατάλ-
ηλο άκριβώς μέρος του κεφαλιού, ώστε νά χά-
νη τις αισθήσεις του και κατόπιν τον χειρουρ-
γούσαν ενώ ήταν άναίσθητος.

* 'Αν θέλετε νά εξαφανίσετε μιά δυσάρεστη
γεύσι, νά φάτε σοκολάτα ή σμέουρα. 'Η πέτρα
έχει άποδείξει ότι ή γεύσις τους σήνει κάθε
προηγούμενη. Κατόπιν έρχονται τὰ πορτοκά-
λια και τὸ κονιάκ.

* Τό πηρούνι είναι Ιταλική επινόησις. 'Ο-
ταν εισήχθη στην Άγγλία, ή χρήσις του έθε-
ωρήθη πάρα πολύ θηλυπρεπής. 'Η βασίλισσα
'Ελισάβετ δέν ένέκρινε το πηρούνι, μολοντί
δοκίμασε νά το χρησιμοποιήση στα τελευταία
χρόνια της ζωής της, πράγμα για τὸ όποϊον
έπεκρίθη ζωηρώς.

* Σε κάθε πέντε ανθρώπους, ό ένας είναι
μύωψ.

* Τὰ γένεια ενός κανονικού άνδρός έχουν κα-
τά μέσον όρον 25.000 τρίχες.

* 'Η ζημία που προκαλείται στα ένδύματά
από τὸ σκόρο κάθε χρόνο σ' όλον τὸν κόσμο,
υπολογίζεται σε 250 εκατομμύρια δολάρια.

* 'Υπάρχουν σ' όλον τὸν κόσμο 3.064 γλώσ-
σες και διάλεκτοι.

* 'Ο μέσος άνθρωπος, ό όποιος διαδάζει έ-
φημερίδες και μυθιστορήματα, ξέρει συνολικά
περί τις 5.000 λέξεις. Οι δικηγόροι, οι για-
τροί, οι δημοσιογράφοι ξέρουν περί τις 20.000
λέξεις.

* 'Αν μιά άράχνη μπορούσε νά περιβάλη ό-
λόκληρη τη Γη με τὸν ιστό της, ό ιστός αυ-
τός, τυλιγμένος σε κουβάρι, θά ζύγιζε 150
δράμια.

* Κάθε έπτά λεπτά της ώρας ένας άνθρω-
πος πεθαίνει στις 'Ινδίες από δάγκωμα φιδιού.

* Μόνο περί τὰ μέσα του περασμένου αιώ-
νος οι άνδρες άρχισαν νά φορούν σκούρα ρού-
χα. Τους προηγούμενους αιώνες οι άνδρες ξε-
περνούσαν τις γυναίκες στους ζωηρούς χρω-
ματισμούς της ένδυμασίας τους.

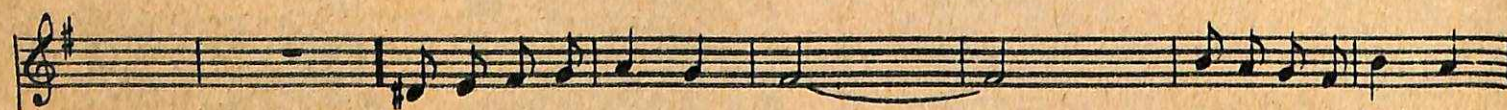
* 'Η Μάχη διεσχίσθη για πρώτη φορά από
αερόστατο τὸ 1785, από κολυμβητή τὸ 1875,
από αεροπλάνο τὸ 1909, από βενζινάκατο τὸ
1929, από βάρκα με κουπιά τὸ 1930 και από
ανεμόπτερο τὸ 1931.

* Οι 'Ελληνίδες της όμηρικής εποχής χρο-
νολογούσαν την ηλικία τους από την ήμερα
του γάμου των και όχι από την ήμερα της
γεννήσεώς των.

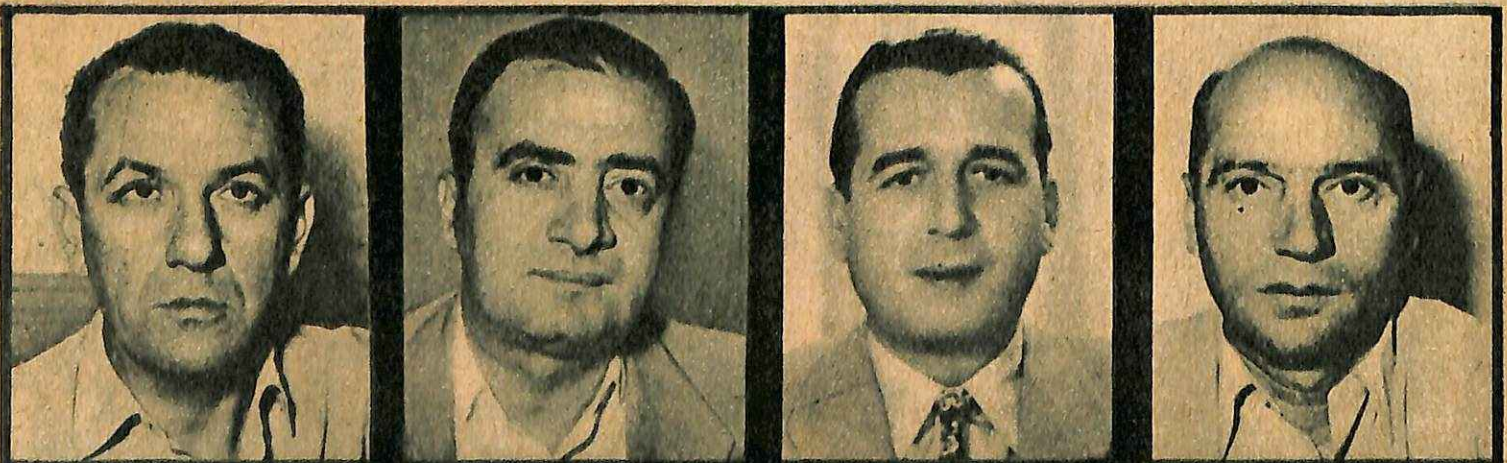
* Τὰ φτερά της κοινής μύγας κινούνται με
19.800 κραδασμούς τὸ λεπτό.

* Όσοι πάσχουν από διαβήτη δέν προσβάλ-
λονται συνήθως από ναυτία όταν ταξιδεύουν.

* Οι θηριοδραστές συμφωνούν ότι τὰ θη-
λυκά ζώα δαμάζονται και γυμνάζονται εύκολώ-
τερα παρά τὰ άρσενικά.

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΟΤΕΣ ΣΑΤΥΡΙΖΟΥΝ ΕΞΗ

Ό Γρηγόρης που «έσπασε».

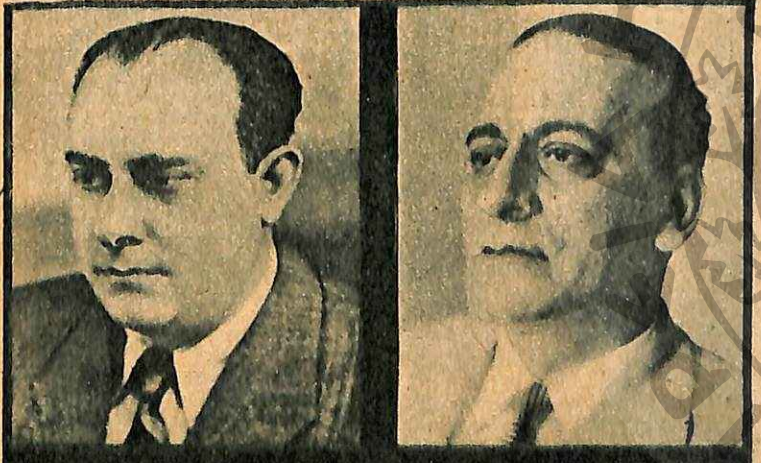
Ό Λευτέρης που «εσιπεί».

Ό Βασίλης που ετή βγά-
ζει δέν τη βγάξει.

Ό 'Ηλίας που έχει στρώ-
σει μιά φαλάκρα 3 μέτρα.

ΓΝΩΡΙΜΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ό Μιχάλης: «τίγχα με
κοιλάρες και προγούλες».

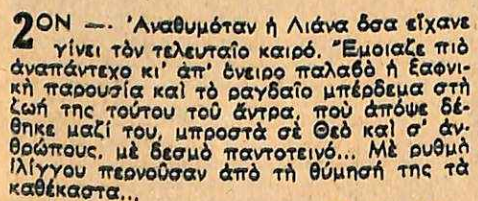
Και ό Χρήστος. 'Ο μόνος
που «καλοστέκει» (!)

ΚΙΑ *his* ΜΟΙΡΑΣ
(Οὐάντι Παράν)

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— «Αν είχες αφήσει στο κορίτσι σου —
του λέγαμε — λίγη ελευθερία, δε θαφύ-
γε με τὸν πρώτον άντρα, που δρόσθε μπρο-
στά του!

Καὶ τὸν συμβούλευαν νὰ τὴν συγχώ-
ρει. Μ' αὐτὸ γέρο-Κατοζιώτης δὲν ήταν ἀπὸ
κείνους, πού γυρίζουν εύκολα καὶ δὲν θέ-
λε νὰ τὴν δεῖ στὰ μάτια του, μ' ὅλο πὺ
μύθαμε πὺς ψευτοῦσε καὶ ὑπόφερε, ὡ-
τόσο εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέτεται πὺς ἐπρε-
πε νὰ χαλαρώσει λίγο τὰ χαλινάρια τῆς
Λιάνας, γιατί ἔπρεπε μὴν πάθει τὰ ἴδια.

Στὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς ἀφαιρῇ λίγη λευ-
τερὰ τοῦδιν κουράγιο κι' ὁ χαρσάνθρας
τοῦ: Τούμωιας στὴν ἄγρια περηφάνει-
α ποῦνωθε γιὰ τὴ γενιά της, στὴν ἀκατα-
δεξιά καὶ στὸ πειθαρχικὸν ὄφρσιμο. Ὁ
γέρο-στρατηγὸς εἶχε μεσάνυχτα γιὰ τὴ
θύελλα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει, νὰ μανιᾶνέ με-
σα της, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε νοιώσει τὸ
πρῶτο ἐπιβηκὸ σκίρτημα. Ἀπὸ τότε, χω-
ρὶς νὰ ἑλπίρει γιὰτὶ, ἀπὸ ἐξοχίτη, γύρευε
στὴν ἱππασία, στὸ κολύμπι, στὶς δουλειές
τοῦ σπιτιοῦ καί, γενικὰ, στὴν κούραση
τοῦ κορμιοῦ, νὰ καταπραῖνι τὴν τυφλὴ
ὁρμή, ποὺ τὴ μαστίγωνε.

Ἡ βεϊά - Σμαράγδα, σὰ γυναίκα μὲ πῖο λεπτή αἴσθησι, τὴν ἐνοιῶθε. Κί' ὅταν τὴν ἐβλεπε, μετὰ τὸ ἀλγύσιμα τοῦ σπιτιοῦ, ἀκάθετοι καὶ ν' ἀγναντεύει τὴ θάλασσα, φευγάτη ἀπὸ γύρω της, θυσιζμένη σ' ὀνειρώτα, τῆς φώνας ἀμέσως:

Τῆς δημιουργοῦσας δουλείας, γιὰ νὰ ἐξο-
δευθῇ αὐτό τὸ πλεονασμὰ ζωῆς, ποὺ τὴν
ἀντιστοιχοῦσε. Μάταια, ὅμως, γιατί ποτὲ ἡ
Λιάνα δὲ θάβηκεν σὲ τέτασσαν, ποὺ θα-
τὴν ἐθγάλε ἀπὸ τὰ τετραγωνάκια, ποὺ
εἶχε χαράξει γιὰ τὴ ζωὴ της ἡ ἀντίληψη
τῆς πειθαρχίας τοῦ πατέρα της. Ἄλλο
ζήτημα τί γινότανε στὸ ἀπέραντο θεάτρο
τῆς φαντασίας της... Περονώντας λίγος και-
ρός, ἀπὸ τὸ ξεπόρτισμα τῆς Νένας, ὁ
στρατηγὸς τῆς μίλησε ἀνοιχτά. Τῆς φα-
νέρωσε κάποια ἐμπιστοσύνη: Τῆς ἐβί-
ναι ἀδεια νὰ θυγαίνει μὲ τὸ σιδερόφυρο,
μονάχη της, πάντα κατὰ τὴ μεριά τοῦ φά-
ρου καὶ στ' ἀντικρινὰ ψηλάματα, μὲ τίς
δασωμένες κορφές. Εἶχε κατχήσει, ὅμως,
καὶ τὸ Μπρόβα — γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κα-
κὸ — νὰ τὴν ἀκολουθεῖ πεζὸς καὶ νὰ ῥι-
χνεῖ ἐπὶ τοῦν δεσμὸν ὁρσάσεως μαζί της, ὅ-
πως τοῦ εἶπε στὴ στρατιωτικὴ του γλῶσ-
σα, μ' ἄλλα λόγια, νὰ μὴν τὴν χάνει πο-
τὲ ἀπὸ τὰ μάτια του. Σ' αὐτὴ τὴν ἀδεια
εἶχε βάλει τὸ χέρι της ἡ Μοῖρα τῆς
Λιάνας...

ΑΡΧΙΣΕ σύντομα τούς μοναχικούς περιπάτους της. Κι' όταν έφτανε στά ριζά τών λόφων, αμόλαγε τά ήνία, σπρηνούζε τώ σιδερωφόρω, έγεννε μπροστά καί, φωνάζοντας «επλά, επλά, χυνότανε στήν κηφορία, σέ καλπασώ θεότρελλω. Κι' ό Μπότης, από τώ φάρω, πού τήν έχανε από τά μάτια του, λαχτορίζει πότε τά έπροβάλλει από τά δασωμένα, γιά νά πάρει τήν κατηφορία. «Έτσι ό Γιάσος είχε τώ πρώτω συσταπάντημα μαζί της, στή δρόμο τού φάρου. Έκείνη πηγαινε κι' αυτός γυρίζει, καβάλλα στή Σπίθα του. Ήτανε δειλινό. Ένας μεγάλος, ολοπόρφυρος ήλιος έγενε νά βυθισί στή πέλαγο, στρώνοντας φλόγα καί χρυσόφαια στή νερά καί γεμίζοντας τόν άέρα μ' αύλη χρυσοσκουή. Άντιφέγγε στή μορφή τής Λιάνας καί στά έσθθα τής μαλλιά, μέ λάμψει απόδωσής. Ό Γιάσος τήν πήρε γιά ορασία. Έκείνη δέν τόν καλοεχώρισε, γιατί ήτανε κόντρα στή όψη. Μετάμαζε τή Σπίθα, πού φάνταζε, στή κλιόγερμα, σάν κυνός σέ καθρέφτη λίμνης. Όταν προσπέρασες, ή Λιάνα γύρισε νά ξαναδεί τ' όμορφω άλογω. Καί κείνος είχε γυρίσει νά ξαναντικρίσει τή σιλουέτα της. Οι ματιές τους σταυρώθηκαν. Τιποτ' άλλο.

Ὁ στρατηγὸς εἶχε Σύνοδο Βουλῆς, ἔλειψε τρεῖς βδομάδες στὴν Ἀθήνα. Ἡ Λιάνα μάρκυνε τώρα τοὺς περιπάτους της. Ἐνα πρωινό, ἐκεῖ τοῦ κάλυψε φρενιά.

— Έχω τὴν ἀδεία, θεοποίνι — εἶπε
 μὲ κομμένη φωνή, πανιάζοντας, σὰ νὰ
 τοῦχε φύγει ἀπ' τὴ μορφὴ ὅλο τὸ αἷμα —
 νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια;
 — Ἀναδιστάτε! — τοῦ φώναξε, κοκ-
 κινιάζοντας ὥς τ' αὐτιά.

Καὶ σήκωσε τὸ μαστήγιον καὶ τοῦ τὸ κατὰφερε μ' ὀρμὴν στὸ πρόσωπο. Ὁ Γιάσος δὲ φυλάχτηκε, ἡ ἄκρῃ τὸν πέτυχε στὸ λαιμό. Τὰ μάτια του βούρκωσαν:

— Δὲν τὴν ἀξίζα τέτοιαν ἀπόκριση —
τῆς εἶπε.

— Μὲ τὸ παραπάνω!... Γιατί, πρὶν ζη-
τήσετε, κύριε, τὴν ἀδεια νὰ μοῦ μιλήσετε,
ἔπρεπε νὰ ρωτήσετε ἂν σὰς ἐπιτρέπω νὰ
μὲ παρακολουθήσετε καὶ νὰ με συναντή-
σετε σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος!...

— Ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη —
 μπόρεσα να πει ό Γιάσος — όμως ήτανε
 κάτι πιο δυνατό από τή θέλησή μου... κι
 από κάθε κανόνα καλής ανατροφής... και
 κάθε συμβατικότητα!... Καί, γιά να πώ
 τήν αλήθεια όλη, δεσποινίς, ούτε κι' εγώ
 δεν ξαίρω πώς μου ήρθε... Ένας πόθος
 ακράτητος να σας δώ από κοντά, να σας
 μιλήσω, ν' ακούσω τή φωνή σας, να θε-
 διαιωθώ πώς δεν είσαστε φανεράπαιτη, αλ-
 λα υπαρκτή του κόσμου τούτου!... Ούτε
 μ' άρεσει, ούτε ξαίρω να λέω πολλά... Ό-
 μως συγχωρέστε να σας πώ κι' αυτό ά-
 κόμα... πώς έγω χέσει σε χώρες, που ό,τι
 έκανα, δέ άρ' να καταδικασάν για έγκλημα.

— Έχω μάθει ποιός είσαστε!... — τὸν ἔκοψε ἀπτότομα ἡ Λιάνα — κι' αὐτό, Ἰσα-
ῖσα, χειρότερεύει τῇ θέσῃ σας... Ὁ ἄνθρωπος
κύριος...

Μὰ δὲν τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσει:
—Κι' ἂν ὑποθέσουμε πῶς εἶχατε κά-
ποιο δίκιο, δεσποινίς, τὸ χάσατε μὲ τὴν
πράξη σας, γιατί θυγῆκατε ἀπὸ κάθε δίκιο!

— Δὲν ξαίρετε ἂν εἶναι αὐθάδεια... Δὲν
ξαίρετε μὲ ποιοῦ σκοποῦ σᾶς πλησιάζω...
Δὲν ξαίρετε τί πρόκειται νὰ σᾶς πῶ...

—Τὸ φαντάζομαι...
—Ἔ, λοιπόν, ὀχι!... Ἡ πρώτη σκέψη μου ἦταν ν' ἀπευθύνω στὸν πατέρα σας. Ἀλλὰ δὲ ζοῦμε στὸ Μεσαίωνα, δεσποινί!... Πρὶν κάμω ἓνα τέτοιο διάβημα, κ-θέλα πρώτα νάχω μία λέξη ἀπὸ σας

— Καταλαβαίνω, κύριε!... Λίγο ακόμα
καί θά μού πῆτε...

— Σὰς ἀγαπῶ, δεσπο-
νίς — εἶπε ὁ Γιάσος, μὲ
φωνὴ σθησιμένη, κάτω τὰ
μάτια, σὰν κοπέλλα, κοκ-

...κινίζοντας από συστολή—
κι' αυτό το λόγο δεν τον
είπανε ποτέ τα χείλη μου.
ὥς τὰ τώρα, σ' ἄλλη γυ-
ναίκα!...

Καινούργιο κύμα. Είπα:

— Προσπερνώντας, γυρίσατε και με
κυτάξτε...

— Δὲν κύτταξα ἐσᾶς, καμάρωσα τὸ ἄ-
λογο... Λατρεύω τὰ ὠραῖα ζῶα!

— Έγώ, τὸ δέχτηκα τὸ βλέ-
μασί... Κι' ὅλο τὸ εἶναι μου διαπε-
ράστηκε σὰν ἀπὸ, ὥς οὐράνιο...
Δὲν ξαίρω αὐτὰ τὰ πράγματα... Ὁ-
μῶς πιστεύω, ἀφοῦ τὸ νοιώθω, πὼς
φτάνει μιὰ τέτοια ματιά, γιὰ νὰ
γίνῃ μιὰ ὑπάρρη, πού, ὥς τὰ χτές,
δὲν ἴτανε τίποτα γιὰ μᾶς, κάτι πο-
λύτιμο... τόσο πολύτιμο, πού γιὰ
νὰ τ' ἀποκτήσουμε θὰ δίναμε καὶ
τὴ ζωὴ μας... Βρίσκετε, τώρα, πὼς
μοῦπρεπε μασιγίωμα, πού τόλμη-
σα νὰ σὰς τὸ πῶ;

— Φύγετε, σάς παρακαλώ!... Φύγετε πρώτος... και μην κοντοσταθῇτε στο δρόμο σας... ό τόπος είναι πολύ στενός και τα μάτια λαίμαργα να ίδουνε κάτι, πού παίρνει άπο σχόλια...

— Νά μιλήσω στὸν πατέρα σας;
— Στὸν πατέρα μου θὰ μιλήσω
ἐγώ! — τοῦ φώναξε, νευρισσμένη —
ἢ μάλλον θὰ τοῦ γράψω ἀπόψε...
Καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ τ' ἀφήσει ἔτσι...

—Ὅπως θέλετε!—ἀναστέναιξε ὁ
Γιάσος καὶ σπηρούνισε τὴ Σπίθα γιὰ νὰ
πάρει τὴν πλαγιά.

Ἄναστατο τὸ σκοταδόκαστρο ἀπὸ τοῦ
τῆ τῆν ἱστορία. Ὁ Μπόδας, ποῦ κρατοῦ-
σε πάντα τὸ «δεσμὸν δράσεως» ἀπὸ τὸ
φάρο, πήρε μεγάλῃ λαχάρᾳ ὅταν εἶδε
τὸ Γιάσο νὰ χύνεται, καλπάζοντας, πῖσω
ἀπὸ τὴ Λιάνα καὶ νὰ χάνεται μαζί της
στὰ σινετρα. Τινάχτηκε ἀπάνω κι' ἔβα-
λε φτερά στὰ πόδια του, κατὰ τὴν ἀνη-
φόρα, νὰ παρουσιάσῃ ἐξαφικὰ μπροστὰ
τοὺς. Κι' ἔτρεπε τὸ φυλλοκάρδι του, γιατί
θυμότανε τὰ ὅσα εἶχε τραβήξει μετὰ τὸ ξε-
πόρτισμα τῆς Νένας. Καὶ τὸ μπουλνῶγκ
ἔτρεχε πῖσω του, ἀλαφιασμένο, μετὰ τὴν
αἰφνίδια ἐξόρμησι τὸ ἀνεφικὸν του.

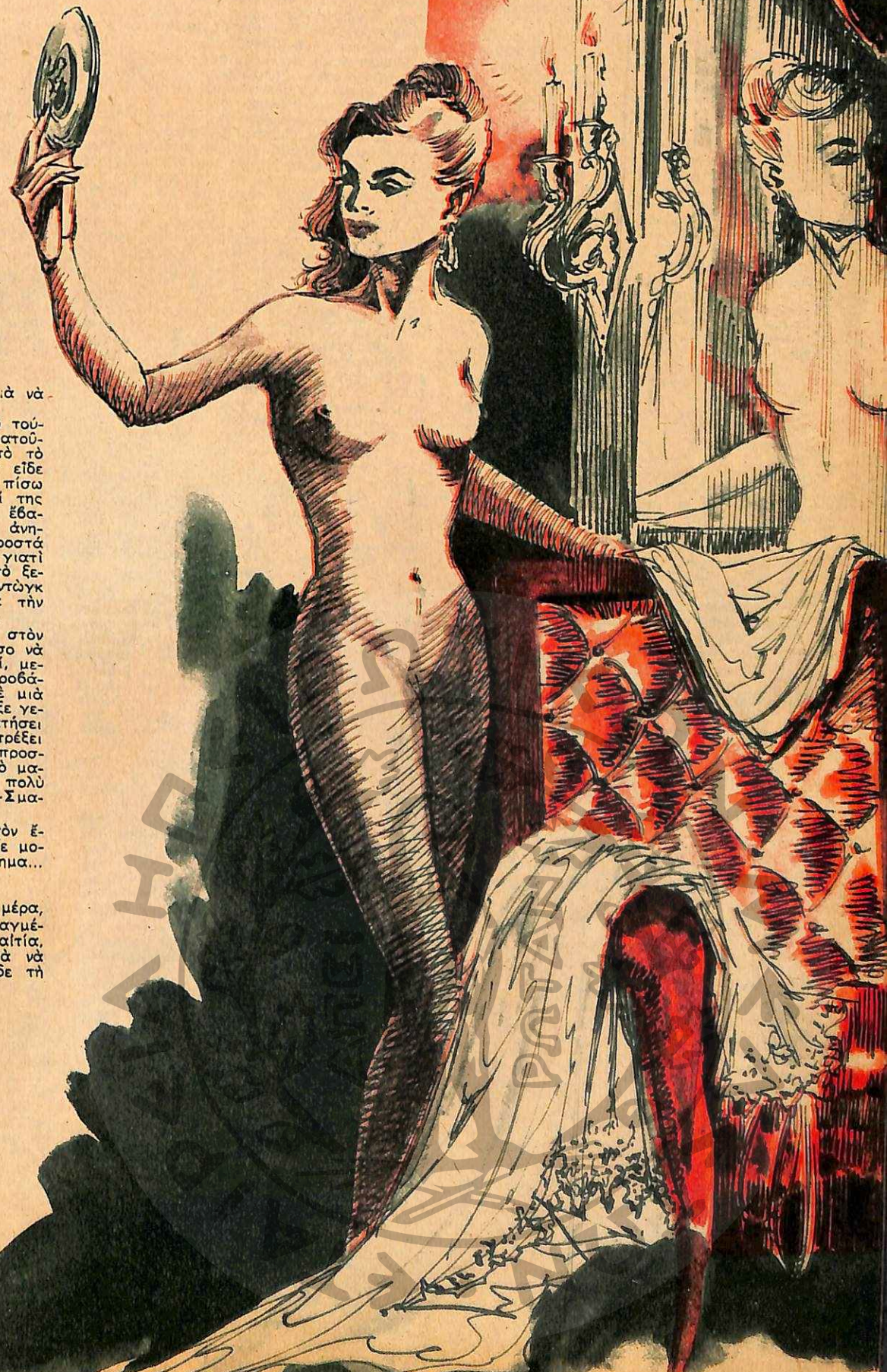
«Η καρδιά του Ἀρβανίτη πήγε στὸν τόπο της, ὅταν εἶδε σὲ λίγο τὸ Γίασο καὶ κατηγοροῦναι γοργά, μονάχους του· καί, μετὰ κάμψιση ὥρα, τὴ Λιάνα, νὰ ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸ σινεμπρο... Κρύφτηκε σὲ μιὰ μικρὴ λάσκα, νὰ μὴν τὸν δεῖ κι' ἄραξε γερὰ τὸ σκυλὶ ἀπ' τὴ χανάνα, καὶ τὸ κρατῆσαι κοντά του, νὰ μὴν τὴ μυρ:στέϊ καὶ τρέξει ἀπάνω της καὶ τὸν προδόσει...» Ὅταν προσπέρασε ἡ Λιάνα, τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ μακριά. Καί, φτάνοντας, ἀργότερα πολὺ ἀπ' αὐτὴν, πήρε παρ'άμερα τὴ θεϊά-Σμαράγδα, νὰ τὴς τὰ πει:

— Τὰ ξαίρμα από τὴν ἴδια — τὸν ἔ-
κοψε, πρὶν ἀρχίσει αὐτὸ μιλεῖ — τρέξε μο-
νάχα μὰ δόσεις αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα...
Εἶναι γιὰ τὸν πατέρα της...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὸ τρώϊον τοῦ μεσημεριοῦ, παραγμέ-
νος κι' ἀνυπόμονος νὰ μᾶθῃ τὴν αἰτία,
ποῦ τὸν καλοῦσαν, τόσο ἐπιταχτικά νὰ
γυρίσῃ. 'Ησύχασε λιγάκι, ὅταν εἶδε τὴ
Λιάνα, νὰ χυρεῖται στὴν ἀγκυλιά του
καὶ νὰ τὸν φιλεῖ. Τὸν Ισότηρῶσαν τὰ
πάντα. Καὶ μὲ κάμψοι ἀπορία εἴ-
δαν, οἱ δυὸ γυνίκες, πῶς δὲν ἀνα-
ψε, δὲν ἔξοπασε σ' ἕναν αὐτὸ κείνου
τοῦς ἀγρίου θυμοῦς, ποῦ τὸν συμ-
τάραξαν, ὅταν ἦ-ανε γιὰ κάτι τέ-
τοια :

— Καλά, παιδί μου — είπε στη Λιάνα, πού ήταν ακόμα δακρυσιμένη — το πράγμα δὲν εἶναι τόσο τρα-

...Ήτανε ζωντανεμένο α-
γαλμα, φευγάτο από έρ-
γαστήρι, σμιλεμένο από
τεχνίτη κλασσικό...

γικό... 'Απόψε κιόλα θα ξαίρω πώς θα φερθώ μαζί του!...

Η πρόταση του χαμογέλουσε. Μετά την ιστορία της Νένας, έβλεπε αυτό το γάμο σαν έπουλωση της λαβωματιάς, που είχε αφήσει στην ύπληση του σπιτιού του. Τράβηξε στο χωριό, την ίδια νύχτα, ολόδια στο κονάκι και χτύπησε την πόρτα. Ο Γιάσος σαν να την πρόσπευε αυτή την επίσκεψη.

— Κοιτάστε — του είπε, συγκινημένος — μεγάλη μου τιμή, που σας βλέπω στο φτωχικό μου.

Τον ανέβασε στη βιβλιοθήκη του. — Καθίστε!... Πιστεύω να σας είχε δώσει την άλλη... 'Ηθελα ναχώ για λέξη δική της, πριν σας τη ζητήσω για γυναίκα μου... 'Απάντησε με μία καμτσικιά... Μια βεβαιώθηκε, πως αυτό κι' όλος ο τρόπος, που άκουσε την πρόταση μου, με κάνει να την θέλω δέκα φορές περισσότερο από πριν...

— 'Αν το φέριμό σας δεν ήταν τόσο τίμιο, θάχατε απόψε να μου δώσετε λόγο για το τόλμημά σας...

— Φέρνεται, τουλάχιστον, καμιά καλή απάντηση;

— Δεν υπάρχει ανάγκη... 'Η Λιάνα δεν είναι σ'α τη Νένα... 'Έχει συνηθίσει να θέλει ό,τι κι' ο πατέρας της.

— Καί, λοιπόν, έσείς; — Ρώτησε με συγκρατημένη αγωνία ο Γιάσος.

— 'Εγώ σας εκτιμώ — έκαμε ο στρατηγός ζεστά — όπου και να σταθεί κανείς δεν θ' άκουσε παρά καλά λόγια για σας... Είσατε ένας άντρας ψημένος, σοβαρός, ένεργητικός, προσηλωμένος στη δουλειά του και στην πρόοδο... Μέσα σε λίγους καιρό άλλαξε την όψη του τόπου εδώ που ζήτε... Δείξατε την καρδιά σας, όταν χάρισατε στους χωριάτες τα χρέη τους... 'Από το άλλο μέρος έχετε να ζήσετε την κόρη μου πλουσιοπαρόχα... 'Επειτα κι' αυτή δε θάρει μ' αδειανά τα χέρια... 'Εχω φροντίσει γι' αυτό...

Κι' άξαφνα σηκώθηκε κι' άνοιξε τα μπράτσα του:

— 'Ελάτε στην αγκαλιά μου! του είπε — 'Εγκάρδια και γελαστή φωνή — Μπορείτε, από τούτη τη στιγμή, να με φωνάξετε πατέρα!...

Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και φιλήθηκαν, δακρυσμένοι, και στα δύο τους μάγουλα... 'Η Λιάνα πρόσπευε άρπυνη τον πατέρα της. Μπήκε χαρούμενος:

— Όλα τέλειωσαν, παιδί μου! — της φώναξε από την πόρτα — όλα με την ευχή μου!

Και την πήρε στην αγκαλιά του και την καταφιλούσε και τη χαίδεε. 'Όμως αυτή, με τα μάτια σπληνωμένα πάνω του, άπονε βουδή, με μία χλωμάδα χυμένη στη μορφή της:

— Σμαράγδα! — φώναξε ο στρατηγός στη θεία, πούτυχε ναγκά στην άλλη κάμαρα — φέρε τρία ποτήρια και το κονιάκ, να πιούμε για την ευτυχία της! 'Εδωσα το λόγο μου άποψε!... Την παντρεύουμε!...

Η θεία Σμαράγδα έτρεξε στη Λιάνα με φιλική και δάκρυα:

— Κόρη μου, ή μανούλα σου δε ζή, για να χαρεί άποψε... Είμαι στο πόδι της έγώ, να σ' εύκηθώ χρυσό στεφάνι... Κι' ο Θεός να δώσει να βρείς σ' αυτό τον άντρα ό,τι ποθεί ή καρδιά σου...

Ο στρατηγός σκουνούφλιασε:

— Μά, γιατί, παιδί μου — ρώτησε τη Λιάνα — δε λες και σ'α μία λέξη; 'Η μήπως και δε σ' άρσες; Πέες μου το καθαρά... 'Εγώ τ' άποφάσισα σαν πατέρα, που θέλει το καλό σου... Είναι ο πρώτος γαμπρός στον τόπο, καλύτερο δε θα μπορούσαμε να όνειρευτούμε... 'Αντρας σωστός, λεβέντης, ντόπιος, άποχέρης... Και σ' αγαπάει αληθινά... 'Απ' τη στιγμή, μάλιστα, που τούδωσε την καμτσικιά είναι τρελλός για σένα...

— Πατέρα — είπε ήσυχα ή Λιάνα — αυτά όλα γίνηκαν τόσο γρήγορα, τόσο άποτομα... Δεν ξαίρω... Μά δεν τ' είχα φανταστεί έτσι... Θά χρειαστεί λίγος καιρός, να τ'ο χωνέω...

Μάτι δεν είχε κλείσει στο κρεβάτι της, ως τ'ο πρωί. Το τόλμημα του Γιάσου και τα λόγια του, της είχαν κάμει θαθεία έν-

τύπωση. Μά περισσότερο την είχαν ξαφνιάσει, παρά που τη συγκίνησαν. 'Ανοιξαν άπορρομε οήμα στον κόσμο της φαντασίας της, που μέσα στην ασήπλη μόναση του σκοταδόκαστρου, είχε άντικαταστήσει δόλτελα, γι' αυτήν, την πραγματική ζωή. Στα όνειράτα, που φαινε, καθισμένη άρες, ολόμωνα, σιωπηλή, σ' άκροθαλάσσι, δεν τη διάλεγε ποτέ ο άντρας, αυτή τον διάλεγε από τ'ο φανταστικό θάσος, που την τριγύριζε. Και ποτέ δεν την άρπαζε τόσο άναπάντεχα, σ'α λάφυρο, δίχως άγώνα, μία ξένη θέληση. Εύρισκε κάτι που δεν της άρεσε διόλου στην εύκολία και στη διασύν.

Προσπάθησε να κερδίσει καιρό, να δώσει άέρα στον άραβώνα, να προφτάσει να γνωρίσει το Γιάσο, να συνηθίσει. 'Ο στρατηγός της τ'όκοψε:

— Δε θέλω σουάρα — φέρτα στο σπίτι... Και τ'ο είπα καθαρά: Σ' αυτό το μικρό διάστημα, που μάς χωρίζει από το γάμο, δεν θα σ'ε βλέπει παρά μονάχα μπροστά μου... κι' όσο μπορεί πιο άραιά...

Κι' αυτός τ'ο δέχτηκε. Δεν είχε ανάγκη να γνωρίσει μαζί της. Σαν να την ήβαιρε πριν γεννηθεί, από κάποιον άλλο κόσμο και τώρα την ξανάβλεπε. Κατέβαινε, κάθε Σάββατο, στο σκοταδόκαστρο. Της μιλούσε για τη ζωή του στη Γερμανία, τις σπουδές του, τα σχέδιά του, για τ'ο χτήμα, για τις δουλειές του. Της άρεσε ή θαθεία φωνή του, ή τετράγωνο άμοι του, τα μάτια του... Και όμως... αυτό, τ'ο «κάτι» δυσάρεστο δεν έφευγε από τη μέση...

Όταν έμπαινε, τ'ο σκοταδόκαστρο πλημμύριζε από τη μυρουδιά φρεσκοκομμένου χόρτου. Τ'ο ίδιο κι' οι κουνέτες του. Όποτε μία φορά δεν της είχε μίλησει για τα είδη γάμου. Τον ένοιωσε σαν κολλημένο στην παρογονική γή, που καλλιεργούσε. Κι' αυτή λαχτάριζε να φύγει απ' αυτά τα μέρη. 'Ηταν ψυχή διωσμένη για τ'ο άμνηστο, τ'ο μακρινό και τ'ο άπροσδιόριστο. 'Η φαντασία της άλλο δεν έκανε, χονιά τ'ώρα, παρά να δρασκελίζει κρυφά, δραπέτιζα, τα τείχη, που την είχε φυλακισμένη ο πατέρας της και να χορεύει, όργιαστικά, στο μέγα πανγύρι του κόσμου, που είχε πλάσει...

Πέρα, μακριά, ύπαρχαν κάτι πολιτείες πάμφωτες, κοσμογλημμυρισμένες, όπου βρούσε ή χαρά, τ'ο τραγούδι, ό έρωτας, ή ζωή. Χυνότανε από τ'ο στρόβιλό τους, και γότανε από τ'ον πυρετό τους, υπερδυνάμει σε περιπέτειες μεγάλες, συγκλονιστικές, γεμάτους χρώμα και γηπέματα. Και της φαινόταν τώρα, πως θα πήγαινε στο χτήμα του Γιάσου να φυτευτεί, άσάλευτη σ'α δέντρο, που προσμένει μ' άγωνία πνοή άνέμου, να κουνήσει τα κλαριά του...

Κι' ή έντύπωση αυτή δυνάμωσε, όταν άκουσε τ'ο Γιάσο να καλεί τ'ο Μπόθα, που καταλάβαινε πως δε θάχε πια καμιά δουλειά στο σκοταδόκαστρο, να πάει κι' αυτός να μείνει όριστικά στο χτήμα... Προσκαλούσε και τη θεία-Σμαράγδα και τ'ον πατέρα της, για να μη νιώθουν βαρειά τ'ο μοναξιά τους... Σε τίποτα, λοιπόν, δεν έμελλε ν' αλλάξει τη ζωή της αυτός ό γάμος; Θάμενε στον ίδιο τόπο, λίγα χιλιόμετρα πιο πάνω, με τα ίδια πρόσωπα κι' ή μοναχή αλλαγή θα ήταν να κοιμάται μ' αυτό τον άντρα, τ'ο σχεδόν άγνωστο, τριγυρισμένη από τείχος πράσινο, τούτη τη φορά — τ'ο άλσος!...

ΑΝΑΠΟΛΟΝΤΑΣ αυτά όλα ή Λιάνα τώρα, ξαναθυρίσει, με δεμένα χέρια: — 'Από τη μία φυλακή στην άλλη!... — 'Ενας ήχος παράξενης, ένα «πάφ» περιέργου άκούστηκε μέσα στη σιγαλιά της νυφιάτικης κάμαρας. Τρόμαξε, άνατριχίση, σήκωσε τ'ο κεφάλι: 'Ενα μεγάλο, άσπρο ρόδο, απ' αυτό που στόλιζαν χρυσό καλάθι, σταλμένο από την πολιτεία, δώρο τ'ου νομάρχη, σαν να κρεπάρησε ξαφνικά και τα πέταλά του, πέσανε άργά, νιφάδες, και σκόρπιστηκαν στο χαλί. Μία λεπτή ευωδιά, ή φευγάτη ψυχή του, άπλώθηκε γύρω.

Η Λιάνα σηκώθηκε, τράβηξε στην κου-

πή τουαλέττα της, που ήταν σ' ένα χρώμα «μπλε-παστέλ», κι' άρχισε να βγάξει, άργά, τ'ο νυφικό της. 'Όταν άπόμεινε μ' ό,τι ο Πλάστη της είχε χάρισει, στήθηκε μπροστά τ'ο μεγάλο κρύσταλλο τ'ου καθρέφτη, λύνοντας τα μαλλιά της. 'Ηταν παλιά συνήθεια της, απ' τ'ον καιρό της ήβης, να στέκει, για λίγο, πριν πέσει, έτσι, ολόγυμνη, στον καθρέφτη, να θαυμάζει τ'ον έαυτό της. 'Ηταν έρωτευμένη, με πάθος, μ' αυτό τ'ο κορμί, σωστό καλλιτέχνημα δροσιάς, άρμονίας και σεβέλτσας, που χέρι δεν τ'ο είχε άγγίξει. 'Ηταν ζωντανή, σμιλεμένο από τεχνίτη κλασσικό — πλάσμα ράτσας καθαρόαιμης, περήφανο για την έντέλειά του.

Στα όνειράτα της τ'ο φανταζότανε γέρας άγώνων, που αυτή θα ήταν άθλοθέτης και κριτής — άμφορέα, που θα κερνούσε τ'ο νεκταρ της ήδονης στο διαλεκτό της, ήπλιοντας θανάσιμα, ώστόσο, τα χείλη που θα ζύγωναν να πιούν. Τ'ο άγκάλιαζε τώρα, με ματιά μελαγχολική, σαν να λυπότανε για τ'ον ήσυχο και πεζό τρόπο, που θα δινότανε σε λίγο.

Άκούστηκαν, από τ'ο κάτω πάτωμα κι' από τ'ο δρόμο, κουνέτες ζωηρές και πόρτες άμαξιών πούκλειναν. Οί καλεσμένοι φεύγανε... 'Η Λιάνα πήρε ή νυφική της — όλα τα είχε φροντίσει ή θεία-Σμαράγδα — που ήταν άπομεινέ πάνω στο διδανάκι, διάφανη, σ' άργαλειό άράχνης ύφανμένη, σ' άπόχρωση «ρόζ-μπομπόν», γλύστρησε μέσα σ' αυτή, λαμπρό σπαθί δαμασκηνό σ' ιδεατό ήθκάρι, έβγαλε, τ'ο άσημα νυφιάτικα γοβάκια και τις κάλτσες της, πήγε με χτυποκάρο στο κρεβάτι, σήκωσε γοργά τα μεταξωτά σκεπάσματα κι' έγειρε άπαλά στο άναφουφουλίστ'ο μαξιλάρι...

Όταν άνήσυχη τώρα, ταραγμένη, 'Απ' όλες τις έντυπώσεις και τις συγκινήσεις της ήμέρας — κι' ήταν τόσο πολλές! — πιο θαθεία της είχαν τυπωθεί τ'ο φερσίματα και τα λόγια τ'ου Γιάσου, στο μικρό, οίκογενειακό νεκροταφείο. Δεν είχε φανταστεί ποτέ πως άνθρωπος ζωντανός θα μίλαγε με πεθαμένους. Κι' αυτό, που την είχε άνήσυχήσει πιο πολύ απ' όλα, ήταν ή στιγμή, που προσπλώθηκε και τένωσε τ' αυτή του, προσμένοντας άπόκριση απ' τ'ους νεκρούς, ότι την άκουσε την άποκριση αυτή και της την είπε...

Αυτά όλα δεν της είχαν φανεί πράματα φυσικά, ίσοροπτημένα... Λαχτάρησε, φοβήθηκε για τ'ο μυαλό του κι' είχε μία κρυφή τρεμούλα για τ'ο μέλλον...

Άκούστηκαν τώρα πατήματα στο διάδρομο: ή πόρτα έτρίξε: ο Γιάσος φάνηκε με μία έκφραση κουρασμένη:

— Με συγχωρείς, αγάπη μου — της είπε με φωνή, που κρυφότερε — που δεν άνέβηκα μαζί σου... Δε μ' άφησε ο πατέρας σου... Κι' έπειτα σκέφτηκα τ'ους καλεσμένους...

Ζύγωσε γοργά, έσκυψε άπάνω της, για να ρωτήσει τρυφερά:

— Πώς είσαι τώρα; Αισθάνεσαι καλύτερα;

— Δεν έχω τίποτα — έκαμε χαμογελώντας — μά δεν μπορούσα να τ'ους βλέπω, ούτε να τ'ους άκούω ατόους δλους!...

— Κι' έγώ τ'ο ίδιο... 'Όστόσο, πρέπει να σέβεται κανένας ό,τι καθιέρωσαν οι άνθρωποι από αιώνας... Δε σε μαλώνω γι' αυτό, πούκαμες, χρυσό μου παιδί!... Τους σκόρπισες και μ' έφερες μαζί άρα γληγορότερα κοντά σου!... Σ' εύχαριστώ...

Και σφράγισε την τελευταία λέξη μ' ένα φιλή άτελειώτο:

— Περίμενε, αγάπη μου... 'Ερχομαι σε λίγο...

Άρπαξε γοργά τ'ο καλάθι με τα λουλούδια, τ'οβγαλε στο διάδρομο, άνοιξε τη μεγάλη σιφονιέρα του, τράβηξε μία τυττάμα μεταξωτή, άφορετή, τράβηχτηκε στο λουτρό κι' έκλεισε την πόρτα. 'Η Λιάνα άκουγε την καρδιά της σαν να χτυπούσε κάποιος μ' ένα σφυρί μέσα στο στήθος της... Σε λίγο ξαναφάνηκε ο Γιάσος, πήγε στην πόρτα της κάμαρας... άκουσε τ'ο κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά... τον είδε να ζυγώνει και σαν να της κοδόνανε ή άνάσα... Κάθισε κον-

τά της στην άκρη τ'ου κρεβατιού, πήρε τ'ο χέρι της, που ήταν παγωμένο, τ'ο φίλησε:

— 'Η στιγμή αυτή — της είπε — είναι ήρη και μεγάλη... πίστεψε, πως ως τα έγκατα της ψυχής μου, νιώθω τη σημασία της... Στην ξενιτιά, που ζούσα, μέσα σε μύριους πειρασμούς, φύλαξα την καρδιά μου άμόλυπτη, για την άγια τούτη άρα... Άβριο θα κάμουμε μαζί τ' άγνά ένθύμια της νιότης μου... Εί-σαι, γλυκεία μου, ή πρώτη γυναίκα που γνωρίζω... 'Η πρώτη και ή τελευταία... Δυό παρθενίες θα σμίλουνε, σε λίγο, σε τούτο τ'ο δωμά... Δεν θα ύπάρχει πια Γιάσος και Λιάνα... Δεν θα ύπάρχει παρά μία ψυχή, μία πνοή...

ΑΥΤΑ τα λόγια της ξαναζωντανέψαν την άνήσυχη και δυσάρεστη έντύπωση της σκηνής τ'ου μικρού νεκροταφείου. Σήκωσε τ'ο χέρι της κι' άκούστηκε τα μακρυά της δάχτυλα στο στόμα της: — Σώπα — τ'ου ψιθύρισε με φωνή τρυφερή και σαν παιδιαστική...

Και, καθώς έγειρε άπάνω της τ'ον περρίδαλε με τ' άλλο χέρι, ξαφνικά, σ' ένα κίνημα ψυχής εύνεγκίας, που θέλει να έπανορθώσει την άδικία, που έχει κάνει, φίλησε ζεστά τ'ο σημάδι πούχε άφήσει τ'ο μαστιγίό της στο λαιμό της. 'Ο Γιάσος ένοιωσε τη σημασία τ'ου πρώτου φιλιού πούπαινε από τα χείλη της. Την έσφιξε πάνω του δυνατά και την καταφιλούσε:

— Αγάπη μου... όνειρό μου!...

Ένα χέρι άπλώθηκε κατά τ'ο μόνο φως, που είχε άπομεινέ στη νυφιάτικη κάμαρα. Και, μέσα στο σκοτάδι, στάλες, από ψηλούς σταλαχτίτες, σκάζαν άπάνω-τές και φερούγιναν, σε λίγο, με θορόμα μεταξένιο, στον άέρα, και στέναζαν, άόρατα, λαβωμένα τρυγόνια...

ΤΟ περουζένιο θαμπό-φωτο της πρώτης αήνης σουρώθηκε απ' τα παντζούρια, στην κάμαρα. Άκούγονταν οι τερετισμοί τ'ων χελιδονιών κοντά στο παράθυρο: και, έξω, σήκωναν από τις πυκνές φυλλωσιές, ή φαιδρη συναυλία τ'ων άλλων πουλιών, που φώλιαζαν στο άλσος. 'Ο Γιάσος άνοιξε τα μάτια. Είχε συνηθίσει, από χρόνια, όποια ώρα κι' αν έγενε από βραδύς, να σηκώνεται με την πρώτη αύγη, να τρέξει στο χτήμα, στις τόσες δουλειές, που τ'ον πρόσπευαν.

Μά τώρα γύρισε να ίδει τ'ο θησαυρό του, να τ'ον χορτάσουνε τα μάτια του. 'Η Λιάνα κοιμώτανε θαθεία, μ' έκφραση κουρασμένη στη μορφή της, έξαυλωμένη από τ'ο θαμπόφωτο. Οί μεγάλες της βλεφαρίδες σμίγανε με τα τέλεια τόξα τ'ων σκιών, που υπογράμιζαν τα κάτω βλέφαρα. Και στο μισανοιχτό της στόμα, σ'α μία λάμψη, άνάμεσα στα χείλη, μαντεύονταν τα μικρά, πυκνοφυτεμένα δόντια της... Την περιέβαλε με μία ματιά φακίρη, που άντικρύζει τ'ο ζωντανέμένο του όνειρο:

— Δική μου! — ψιθύρισε, σ'α μη τ'ο πίστεψε ακόμα.

Οί συγκλονιστικές στιγμές της νύχτας, που κρατούσαν άκόμα την ψυχή του σε γλυκεία ταραχή, τ'ου φαινόταν σαν κάτι άπιανο. Τον ρίχνανε τώρα σε μία ρέμδα άπαθανωτική. Ξαφνικά, σαν να μην ήταν δικά του τα μάτια, που την κύταζαν, άλλα ένδε τρίτου — μάτια βέβηλα — πήρε τις δύο άκρες της ρόζ νυχτικιάς, πρς τ'ο μέρος τ'ου λαιμού, που άφηναν να φαίνεται τ'ο στήθος και τ'ο σκέπασε, με μία κίνηση απαλώτατη.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε ο Γιάσος τ'ον έαυτό του τέλειον άντρα. 'Η κυρίαρχη αυτή έντύπωση, ώστόσο, δεν είχε τίποτα τ'ο άισθησιακό, πρς πάντων τούτη τη στιγμή. Άντικρύζοντας τ'ο γλυκό πλάσμα, που κοιμόταν πλάι του, με την ευδιάσπαστη άνάσα ν' άνασπκώνει άπαλά τ'ο άδρό στήθος, ένοιωσε, για πρώτη φορά, μία ευθύνη πολύ διαφορετική απ' ό-σες είχε αναλάβει ως τα τώρα στη ζωή του — την ευθύνη τ'ου προστάτη μίας ύπαρξης στις πιο θαθείες και πιο μυστικές άξιώσεις της απ' τη ζωή, σ' ό,τι άποτελεί την ευτυχία ή τη δυστυχία της. Κι' αυτό τ'ο άίσθημα καινούργιας και τόσο μεγάλης ευθύνης, τ'ον πλημμύριζε από μία περηφάνεια, που δεν είχε γνωρίσει ως τότε και μία θέληση ν' άναποκριθεί σ' αυτήν μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Σηκώθηκε και, στις μύτες τ'ων ποδιών, πήγε στην πόρτα, την άνοιξε και κατέβηκε κάτω, να έπιστατήσει μονάχος στην έτοιμασία τ'ου δίσκου, που θ' άνέβαζαν για τ'ο πρωινό τους. Είδε τη γριά-οικόνομο τ'ου στο πόδι. Και τη θεία-Σμαράγδα γελαστή κι' άνασκουμπωμένη. Της φίλησε τ'ο

όδοντρο, την είχε άδηγήσει στο δρόμο τ'ου προορισμού της. Αυτό τ'ο άίσθημα, ώστόσο, δεν ήταν τόσο προσδιωρισμένο. 'Ηταν μία ίκανοποίηση άνεπίγνωστη, άόριστη και άρκετα υπερδωμένη. Δεν είχε νιώσει, παρά μάντεψε μονάχα τη χαρά τ'ου φυσικού έρωτα.

Πήγε, σβέλτη, να πάρει τ'ο λουτρό της. Και, για πρώτη φορά, ένοιωσε τ'ο ζεστό νερό, πάνω στο δέρμα της σαν χάδι σχεδόν ένοχο. Άρχισε σε λίγο να χτενίζεται, να σιάζει με μαλλιά της και να ντύνεται, περνώντας ένα κιμονό από κρέμ μαρακέν, μπλε ρούα, μ' άσημένιους βράκοντες, που ο στρατηγός της είχε φωνάσει από μία γαπινέζικη έκθεση. 'Ο Γιάσος είχε άνεβει, την πρόσμενε, τη δέχτηκε μ' ένα φιλή:

— Γιατί να σηκωθείς;... 'Επρεπε να μείνεις στο κρεβάτι...

Τ'ου χαμογέλασε:

— Είδα που έλειπες και...

Ο Γιάσος τράβηξε τ'ο τραπέζακι τ'ου σερβιρισματος με τις ροδίτσες... την κάθισε στα γόνατά του:

Πώς κοιμήθηκες, αγάπη μου;

— Σαν βρέφος στην

κούνια του... 'Ημωνα

τόσο κουρασμένη...

— Δεν μού κρατάς

κακία;...

— Καί ναι και όχι...

άποκοιθήκε μ' άδιόρατο

νάκι.

Την έσφιξε πάνω του. 'Η πόρτα άνοιξε και ή μορφή της Παπαντής, της γριάς οικόνομο, τράβαλε στο κατώφλι:

— Γιάσο! — έβγα-

λε ή Λιάνα μία ξαφνική

κραυγή τρυάρας,

κρύβοντας τ'ο πρόσωπό

της στον κόρφο του, σαν

παιδί λαχταρισμένο ά-

πό την ξαφνική εμφάνι-

σι άγριμού.

— Τι έχεις, αγάπη-

μένη μου; ρώτησε, ά-

νήσυχος, ο Γιάσος.

Μά δεν πήρε άποκρι-

ση. 'Η Παπαντή παρά

λίγο ν' άναποθυρήσει

τ'ο δίσκο, τ'α σερβιτσια

χοροπήδησαν, οι σοκο-

λάτες με τ'ο χτυπημένο

αυγό πήγαν να χυθούν

στα πιατέλλα, τ'ο καπά-

κι της λαχαρίερας κύλι-

σε στο πάτωμα και

κουματίστικε. Είχε

τρυάει κι' ή γριά με

τη φωνή της Λιάνας. Μά

δεν μπορούσε να φαν-

ταστεί, με κανέναν τρόπο, ποια ήταν ή

πραγματική αίτια της λαχάρσε της.

Δε μπορούσε να τ' άποδοσει στη φοβε-

ρη μορφή της, γιατί όλοι στο Κονάκι και

στο χωριό την είχαν συνηθίσει και δε

μ'όυσε κανένας γι' αυτήν. 'Ηταν ένα

— Τι είδους βιβλία θέλω; Κόκκινα για να ταιριάζουν με την ταπετσαρία της δίλλας μου!

(ΤΟ ΟΣΚ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ)

χέρι. Γι' αυτή τη λεπτή έννοια πούδινξε. Παρακάλεσε να βγάλουν τ'ον παλιό, άρανό τ'ο δίσκο, προικίο της μάνας του, τεχνουργημένο στα Γιάννινα, που είχαν χρόνια και χρόνια να τ'ον μεταχειριστούν. Και κάτι πετσετάκια, από λινό έγγλέζικο, με θαρείς ναντέλες, που είχαν πάρει μία κτρινωπή άπόχρωση από την πολυκαρία. 'Ηταν άπειράχτα, όπως τα είχαν βάσει ό-ταν τους τάφερε κάποιος συγγενής από τη Λόντρα... Κάποια στιγμή, απ' τ'ο παράθυρο της τραπεζαρίας, είδε στο περιβόλι ένα μικρό, άλικο τριαντάφυλλο, που ό,τι είχε άνοιξει στο πρώτο φιλή της αύγης. Βγήκε και τ'όκοψε και τ'όβαλε στο δίσκο, άνάμεσα στις βαρύτιμες πορσελάνες τ'ου σερβιτισίου...

Η Λιάνα είχε έμπνησει στο μεταξύ. Παραξενεύτηκε, που δεν είδε τ'ο Γιάσο, πήδησε από τ'ο κρεβάτι, τ'ον άναζήτησε, κατάλαβε ό,τι είναι κάτω, φόρεσε τα μεταξωτά πασομακία της, τράβηξε στην τουαλέττα της... Και στο χλωμό πρόσωπο, που άντίκρουε στο κρύσταλλο τ'ου καθρέφτη, ψιθύρισε:

— 'Εγινες γυναίκα!...

— 'Εγινες γυ-

ναίκα!...

Και προσπαθούσε να συλλάβει, κυτ-τάζοντας προσεχτικά τ'ο είδαλό της, τ' άπιαστα χνάρι κάποιας αλλαγής...

— 'Ε-να κύμα πρωτόγνωρου άισθήματος την πλημμύριζε. 'Ενα είδος εύγνωμοσύνης στον άνθρωπο, που, έστω και με τρόπον

σχεδόν τρυφερά — άφισε τ'ο δίσκο εδώ!...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μειδιάβατε παρακαλώ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΓΥΧΗΜΕΝΑ

Έκείνη: Θυμάσαι, χρυσέ μου, το δαχτυλίδι που μου υποσχέθηκες;

Εκείνος: Όταν είμαι κοντά σου, αγάπη μου, ξεχνάω τα πάντα.

Ο ιδιοκτήτης ενός ζαχαροπλαστείου έρωτά ένα μικρό, που κυτάζει με βουλιμία τις διτρίνες: — Αν μπορούσες να πάρης κάτι χωρίς να πληρώσης, τι θα διάλεγες;

Το ταμείο, απαντά άμεσως ο μικρός.

Ο αστυφύλακας (στο μεθυμένο): — Δεν έχεις σπίτι;

Ο μεθυμένος: — Έχω, αλλά είναι η γυναίκα μου εκεί.

Εκείνη: Πριν από μίαν έβδομάδα ήμουν τρελλά έρωτευμένη με τον Γιάννη, αλλά τώρα δεν μπορώ να τον υποφέρω.

Η φίλη της: Είδες τι εμμετάβλητοι που είναι οι άνδρες;

Ο καθηγητής: Ποιο ήταν το μεγαλύτερο κατόρθωμα των Ρωμαίων;

Ο μαθητής: Ότι μιλούσαν λατινικά!

Μια γυναίκα είναι άσφαλώς παρηγοριά και δοθεία για τον άνδρα της.

Δε χωρεί αμφιβολία. Παραπτάει στο πλευρό του σ' όλες τις δοκιμασίες και τις πίκρες που δε θα τις είχε αν δεν την είχε παντρευτεί.

Το γκαρσόνι ενός εστιατορίου ρωτά τον πελάτη:

Τι προτιμάτε;

Και ο πελάτης, ρίχνοντας μία ματιά γύρω του:

Ένα άλλο εστιατόριο!

Κατηγορούμενε, αναγνωρίζεις αυτό το μαχαίρι;

Όχι, κύριε Πρόεδρε.

Την επομένη:

Κατηγορούμενε, αναγνωρίζεις αυτό το μαχαίρι;

Και βέβαια, κύριε Πρόεδρε.

Α, επί τέλους, ομολογείς.

Όχι, κύριε Πρόεδρε. Τό γινώριζω επειδή μου το δείξατε και χθές.

Κατηγορούμενοι είναι τρεις χαρτοπαίκτες, που συνελήφθησαν να παίζουν παράνομα.

Ο Πρόεδρος τους καλεί και άντι τριών παρουσιάζονται τέσσαρες.

Τι γυρεύεις εσύ; έρωτά ο Πρόεδρος τον τέταρτο.

Για να συμπληρωθώ το καρρέ, κύριε Πρόεδρε.

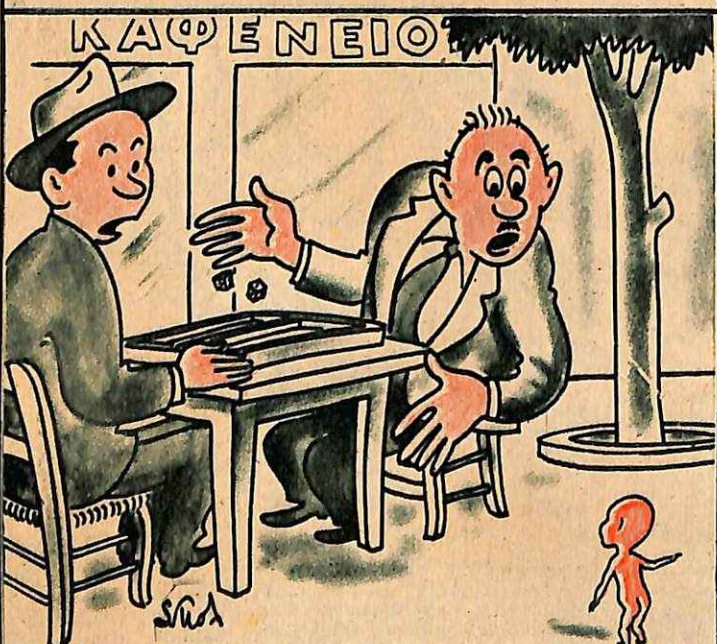
Ο Πρόεδρος: Κατηγορούμενε, το δικαστήριο συσκεφθέν, σε κρίνει άθωον της κατηγορίας επί διγαμίας. Είσαι έλευθερος. Μπορείς να πάς στο σπίτι σου...

Ο κατηγορούμενος: Σε ποιο από τα δύο, κύριε Πρόεδρε;

— Για σωπάτε, ρε παιδιά, μου φαίνεται πως πιάσαμε το Ραδιοφωνικό Σταθμό Αθηνών.

(Του Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

— Μπαμπά, είπε η μαμά νάρθηκες σπίτι, γιατί γεννήθηκε!

(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Ο κ. Σταύρος Σταυρόλεξος είναι έτοιμος το πρωί να φύγει από το σπίτι του. Η υπομονητική κυρία Σταυρολέξου τον ρωτά τι φαί θα ήθελε το μεσημέρι. Κι εκείνος λέει με την απαιτούμενη σοβαρότητα:

— Σήμερα, Ευτέρπη, θα ήθελα να φάω εκείνο που αστόμα έχει και μιλιά δεν έχει.

— Μακαρόνια, δηλαδή!

— Ευτέρπη, είσαι άνοητη. Τα μακαρόνια έχουν στόμα!

— Έννοώ τις τρυπίτσες.

— Ναί, αλλά εγώ δεν έννοώ αυτό. Έννοώ κάτι το ζωντανό.

Και για να σε πιάσω στο νόημα, προσθέτω: Εκείνο που, μεταφορικά, «τραγουδάει και στο μελόδραμα».

— Δε φαντάζομαι να θέλεις κανένα διολι στιφάδο!

— Δεν είπα «παί-ζει». Είπα «τραγουδάει», δυστυχισμένη.

Και για να μη νομίσ-σης, ότι, θα ήθελα καμιά σοπράνο με σάλτσα, έπεξ η γω:

Θέλω κάτι που «ερω-μάει από το κεφάλι».

— Α! για να σου πω, Σταύρο! Βρώμικα πράματα εγώ δε βάζω στο σπίτι μου!

— Δεν έννοώ αυτό. Έγώ το κε-φάλι το θέλω καθαρό.

— Πές μου, λοιπόν, τί θές, χρι-στιανέ μου, γιατί κοντεύεις να με σκάσης.

— Θεέ μου, ακόμα δεν μπήκες στο νόημα. Και, όμως, είναι σά να σου λέω «κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια!».

— Μη μου πής, πως θέλεις να φας γάτα!

— Ευτέρπη, με σκάς! Θέλω ε-κείνο που «το φέρνει πολύ συχνά η Εύρυδίκη».

— Η θεία μας;

— Μωρέ, ποιά θεία μας; Το α-τμόπλοιο «Εύρυδίκη», που ψαρεύ-ει στον ώκεανό, χοντροκέφαλη.

Με δυο λόγια, θέλω κι' εγώ να φάω ψάρι. Ψάρι!

— Έτσι πές μου, ντέ. Τι με πι-λατεύεις τόσην ώρα;

— Για ν' ακονίσω εκείνο που α-κονίζεται μεταφορικά.

— Το μαχαίρι;

— Το μυαλό σου, κακομοίρα.

Που δεν έννοει να συνεννοηθί πνευ-ματικά με το δικό μου. Και ξε-ρεις τι γίνεται καμιά φορά, ό-ταν δεν υπάρχει αμοιβαία κατα-νόησις σ' ένα άντρώγυνο;

— Τι γίνεται;

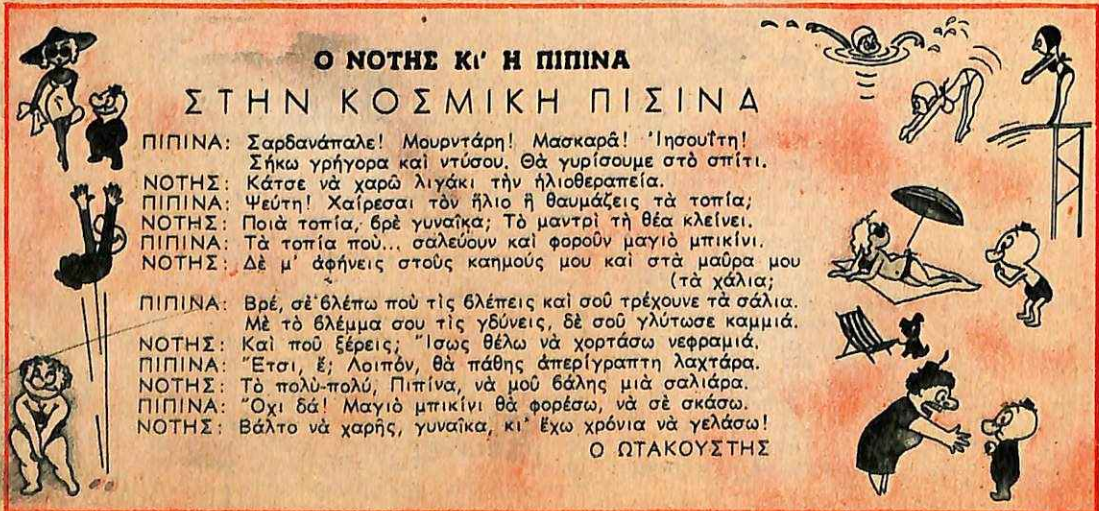
— Ζητάει κανείς εκείνο που «γ-ά να το πάρης, πρέπει όπωςσδήποτε να είσαι παντρεμένος».

— Δηλαδή;

— Δ' αζύγιο, Ευτέρπη!

— Άειντε, χριστιανέ μου, να μη σε στείλω πρωί-πρωί «εκεί που στέλνει κανείς τον άλλον όταν του έχη πρήξει το συκώτι!».

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

Ο ΝΟΤΗΣ ΚΙ' Η ΠΙΠΙΝΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΠΙΣΙΝΑ

ΠΙΠΙΝΑ: Σαρδανάπαλε! Μουρντάρη! Μασκαρά! 'Ιησουίτη!

ΝΟΤΗΣ: Σήκω γρήγορα και ντύσου. Θα γυρίσουμε στο σπίτι.

ΠΙΠΙΝΑ: Κάτσε να χαρώ λιγάκι την ήλιοθεραπεία.

ΝΟΤΗΣ: Ψεύτη! Χαίρεσαι τον ήλιο ή θαυμάζεις τα τοπία;

ΠΙΠΙΝΑ: Ποιά τοπία, βρέ γυναίκα; Το μαντρί τη βέα κλείνει.

ΝΟΤΗΣ: Τα τοπία που... σαλεύουν και φορούν μαγιό μπικίνι.

ΠΙΠΙΝΑ: Δε μ' αφήνεις στους καμμούς μου και στα μαύρα μου (τα χάλια).

ΝΟΤΗΣ: Βρέ, σ' έλέπω που τις βλέπεις και σου τρέχουνε τα σάλια.

ΠΙΠΙΝΑ: Με το βλέμμα σου τις γδύνεις, δε σου γλύτωσε καμμιά.

ΝΟΤΗΣ: Και που ξέρεις; 'Ισως θέλω να χορτάσω νεφραδιά.

ΠΙΠΙΝΑ: Έτσι, έ; Λοιπόν, θα πάθης απερίγραπτη λαχτάρα.

ΝΟΤΗΣ: Το πολύ-πολύ, Πιπίνα, να μου δάλεις μία σαλιάρα.

ΠΙΠΙΝΑ: Όχι δά! Μαγιό μπικίνι θα φορέσω, να σε σκάσω.

ΝΟΤΗΣ: Βάλτο να χαρής, γυναίκα, κι' έχω χρόνια να γελάσω!

Ο ΩΤΑΚΟΥΣΤΗΣ

Η ΕΥΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΣΥΚΗΣ

Να την πιάσει οποιοδήποτε κακοποιός. Η Εύα είναι μια κοπέλα που έχει το πιο όμορφο κομμάτι του σώματός της. Η Εύα είναι η πιο όμορφη κοπέλα που έχει το πιο όμορφο κομμάτι του σώματός της. Η Εύα είναι η πιο όμορφη κοπέλα που έχει το πιο όμορφο κομμάτι του σώματός της.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΤΟ περασμένο καλοκαίρι ήταν φρικτό, ὁ-
λο βροχή και καταγίδες. Ειδικά στο
Μπές "Εντ. Τὸ Μπές "Εντ εἶναι ἕνα ἡσυ-
χο, ἀπόμερο χωριὸ τῆς "Ανατολικῆς "Αγ-
γλίας — τόσο ἀπόμερο, ὥστε ποτὲ κα-
νεὶς δὲν πατάει τὸ πόδι του ἐκεῖ. Κανείς,
ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δέβαια.

Λένε, πὼς εἶμαι μισάνθρωπος. "Εχουν
δίκην. "Απεχθάνομαι τοὺς ἀνθρώπους, ἀν-
τιπαθῶ τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό, ἀγαπῶ
τὸ Μπές "Εντ. Γιατί στὸ Μπές "Εντ μπο-
ρεῖς νὰ περάσεις μέρες ὁλόκληρες, χωρὶς
νὰ δῆς ἄνθρωπο.

Τὴν ἀδεία μου τὴν περνοῦσα πάντα στὸ
Μπές "Εντ. Καὶ τὸ περασμένο καλοκαίρι
ἐκεῖ ξαναπῆγα.

"Εμμεσα τὸ μισογκρεμισμένο πανδο-
χεῖο τοῦ χωριοῦ — πέντε δωμάτια δλα-
δα — πάνω ἀπὸ ἕνα μαγειριό,
γεμάτο καπνιά. "Ο ξενοδόχος
μου ἦταν κουφός. "Η ζωὴ μα-
γευτική, ὅπως μου ἀρέσει, δ-
πως τὴ θέλω.

"Ο καιρός, ὅπως θὰ θυμᾶ-
στε, ἦταν καὶ τότε ἀπαίσιος,
ὅπως ἐφέτος σ' ὅλη τὴν "Αγ-
γλία. Μία ἀγρία νύχτα, ἀνέβηκα, ὅπως συ-
νήθως, στὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου βράχου,
ποὺ ὀρθώνεται δίπλα στὸ χωριό. Μοῦ ἄ-
ρεσε πάντα νὰ στέκωμαι ἐκεῖ καὶ ν' ἀκούω
τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως νὰ μαίνονται.

Ξαφνικά, ἐνῶ οἰσα πὼς δὲν ἦμουν μόνος.
"Ενα πλάσμα — δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρί-
σω στὴν ἀρχὴ ἂν ἦταν γυναίκα ἢ ἄντρας —
ἐνα παράξενο πλάσμα στεκόταν δίπλα μου.

"Αἴσθησα μία δλαστήμια:
«Οὔτε δῶ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, οὔτε δῶ σ'
ἀφήνουν ἡσυχία οἱ ἄνθρωποι...».

Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε ποὺ δρικόταν ἐκεῖ,
ὁ ἀγνωστος ἔπαυσε καὶ ἀπὸ ἀκατάσχετη
φλυαρία.

— Παλιόκαιρος! ἄρχισε, σὰ νὰ μὴν ἔ-
βλεπα τὴ βροχή.

Θὰ ἦταν μάλλον ἄντρας, γιατί, μὴ μιά
στιγμὴ, ποὺ ἀστράψε, εἶδα κάτι τσαλακω-
μένο πανταλόνι κατὰ ἀπὸ τὴν καμπυλα-
ντῖνα ποὺ φοροῦσε. "Η φωνή του, ὅμως,
ἦταν διαπεραστική καὶ ψιλή, σὰ γυναι-
κεία.

— Μὲ τὰ τουλούμια τὸ ρίχνει τὸ νερό.
συνέχισε, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχα ἀπαντήσει
στὴν πρώτη παρατήρησι.

Μουγγρίσα ἀπ' τὸ κακό μου, ἀλλὰ οὔ-
τε αὐτὴ τὴ φορά πρόφερα λέξι.

— Λένε, πὼς ὅλο τὸ καλοκαίρι ἔτσι θὰ
πάῃ. Κι' ἐγὼ πού...

Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω ἄλλο τὴν ἐ-
νοχλητικὴ παρουσία. "Απομακρύνθηκα. "Η
ἀδυσσας ἀνοιγόταν σκοτεινὴ καὶ ἀγρία
μπροστὰ στὰ πόδια μου. "Α, ὅτι καὶ νὰ
πῇ κανείς, κα-
νένα μέρος δὲν
ἔχει τὴν ὑπέρο-
χη ὁμορφιά τοῦ
Μπές "Εντ.

Ξαφνικά, ἐκεῖνη φώναξε:
«Σὲ θαρῆθα! σὲ μισῶ!»
καὶ ἀπτόμα μ' ἐσπρώξε
στὸν γκρεμό...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΟΥΩΛΤΕΡ

Ξαφνικά, ἡ γυναίκα μου μὲ κτύπησε κα-
τάματα. «Σὲ θαρῆθα!», μοῦ εἶπε. «Σὲ
μισῶ!». Καὶ μὲ μιά ἀπτόμα κίνησι μ'
ἐσπρώξε κατὰ τὸ δάραθρο. Σκοτώθηκα,
φυσικά... Εἶχα πέσει ἀπὸ ἑκατὸ μέτρο ὕ-
ψος. "Εγὼ κομμάτια... Τώρα... τώρα λέ-
νε, πὼς δρικόλακισα... Πᾶς τριγυρίζω
ἐδῶ κάθε νύχτα... Καὶ εἶναι ἀλήθεια. "Ο-
πως εἶναι ἀλήθεια, πὼς κάθε ἐπέτειο τοῦ
φόνου μου — καὶ σήμερα εἶναι ἡ δευτέ-
ρη — ἐρχομαι ἐδῶ καὶ σπρώχνω κάποιον
ἄλλο στὸ δάραθρο. Γιὰ ἐκδίκηση!

Τὰ δόντια του ἐτρίξαν. "Ο ἥχος τους
μοῦ ἀνέγει γνῶριμος. "Εσκυμα καὶ τὸν
κτύπησα ἀπὸ κοντά. Καὶ δέβαια τὸν ἔζε-
ρα!... "Εκεῖνος ἀπλωσε τὰ χέρια του καί,
φυσικά, μὲ διεπέρασε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ
μὲ σπρώξῃ.

"Αρχισε νὰ μὲ βρίζῃ, ν' ἀφρίζῃ ἀπ' τὸ
κακό του...

Μισῶ τοὺς ἐνοχλητικούς ξένους, πού,
καὶ χωρὶς νάχῃς κέφι, σοὺ πιάνουν κου-
δέντα, καὶ τὸ ἔχω ἀρχὴ ἀπαράβατη νὰ μὴ
τοὺς ἀπευθύνω ποτὲ τὸ λόγο. Εἰδάλως,
θὰ τοῦλεγα, πὼς ἐγὼ εἶμαι τὸ πρῶ-
το του θύμα, ὁ ἀνύποπτος περιπατη-
τής, ποὺ πέρνει, τὴν ἴδια ὥρα εἶχε βρε-
θῇ ἐδῶ πάνω. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τότε ἡ-
μουν ζωντανός καὶ δὲν εἶχε δυσκολευθῇ δι-
όλου νὰ μὲ σπρώξῃ στὸν γκρεμό...

...Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, νὰ πάρῃ. Δὲν
μπορεῖ κανείς νὰ δρῇ πούθεν ἡσυχία.
Πρέπει νὰ πᾶω ἄλλου νὰ δρικόλακισῶ.
Πρέπει νὰ βρῶ ἕνα μέρος, ὅπου νὰ μὴν ὑ-
πάρχουν ἄλλα φαντάσματα, νὰ σοὺ πιά-
νουν στὰ καλά καθούμενα κουδέντα καὶ νὰ
σὲ τρελλοποιήσουν μὲ τὴ φλυαρία τους.

Χά! Χά! Χά!

★★

ΕΓΚΛΗΜΑ ^{ολό} ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ἀθηναϊκὸ Ἀστυνομικὸ Μυθιστόρημα
τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε γιὰ τρίτη φορά.
"Ο Καρνέζης ἀπλωσε, μισοκοιμισμένος
ἀκόμα, τὸ χέρι καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.
"Η φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ
σύμματος λαχανιασμένη, διασπικτή:

— Ναί; εἶπε νυσταγμένα ὁ Καρνέζης.
Μὲ τὸ ἄλλο χέρι γύρισε τὸ δισκόπτη.
Τὸ φῶς γέμισε τὴν πλούσια κρεβατοκά-
μαρα. Τὸ κομψὸ ρολόι, στὸ κοινοδίνο, ἔ-
δειχνε τρεῖς.

— Ποιός;

— "Ο Φλωράς; "Εσὺ Κώστα;

"Ο Καρνέζης ἀνακάθισε. "Η νύστα ἐφυ-
γε μονομιάς ἀπὸ πάνω του σὰ νὰ τὸν εἴ-
χαν ἀπτόμα περιλούσει μὲ παγωμένο
νερό.

— Τέτοια ὥρα;

— Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύμματος οἱ
λέξεις ἔφταναν κοφτές, γρήγορες καὶ θυ-
μωμένες.

— Καλά. "Αφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ἔλα. Σὲ
περιμένω...

"Ο Καρνέζης ἱσκήθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι
καὶ πέρασε πάνω ἀπὸ τὴ μεταξωτὴ πυτζά-
μα του μὴ κοιμητὴ ρούπα ἀπὸ ἐγγλέζικο
ὑφασμα. Αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ τηλεφώνημα
τὸν εἶχε ἀναστατώσει.

Βημάτις τώρα ἀνῆλχος μέσα στὸ
εὐρύχωρο δωμάτιο. Πίνακες, καλοδιαλεγμέ-
νοι, στόλιζαν τοὺς τοίχους, τὸ παχὺ χαλὶ
ἐσθνε τὸν ἥχο ἀπὸ τὰ βήματα, ἐνῶ μικρὰ
κομψοτεχνήματα, τοποθετημένα ὅπου ταί-
ριαζε, ἔδειχναν πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ δια-
μέρισμα ὁ πλούτος συνεβάδιζε μὲ τὸ κα-
λὸ γούστο.

"Ο Καρνέζης χτύπησε τὸ κουδούνι ποὺ
δρικόταν δίπλα στὸ κρεβάτι του...

"Ο Φλωράς. Τί ἤθελε ὁ Φλωράς, μέσα
στὴ χειμωνιάτικη νύχτα, μὴ τέτοια ὥρα;
Αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα καὶ ἡ ἐπίσκεψις ποὺ
θὰ ἀκολουθοῦσε, ἦταν γιὰ τὸν Καρνέζη
πολὺ δυσάρεστα πράγματα. Δὲ δέχεται
κανεὶς μὲ εὐχαρίστησι, μέσα στὴ μέση τῆς
νύχτας, τὸ σύζυγο τῆς ἐρωμένης του...

"Αλήθεια. Τί γυναίκα!...

"Ο Καρνέζης ἐσπῶσε σὲ μὴ πολυθρό-
να καὶ πῆρε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν κρυ-
στάλλινη σιγαροθήκη ποὺ δρικόταν δί-
πλα του.

Τί γυναίκα!

Μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ τσιγάρου ἐα-
νάφερε στὸ νοῦ του τὴν ὁμορφ. Φλωρά:
Τὰ λοξὰ αἰνιγματικά μάτια της, τὸ ἐξαι-
σιο κορμί της — μὴ ἰδέα πὶδ πλούσιο ἀπ'
ὅ,τι τὰ φηγοῦνία τῆς μόδας προβλέπουν,
εἶναι ἀλήθεια — τίς μικρὲς ἀδιάκοπες ἱδιο-
τροπίες της, τὴν πολυτέλεια ποὺ τὴν πε-
ριτριγύριζε.

Τί γυναίκα! Γι' αὐτὴν ὁ Καρνέζης εἶχε
ἐσχάσει τὴ φιλία ποὺ τὸν ἔκανε χρόνια τῶ-
ρα μὲ τὸν ἄντρα της, τὸ χρηματιστὴ
Φλωρά.

— Νάσω, τοῦ εἶχε πῇ ἕνα βράδυ ποὺ
ἐτρωγαν οἱ τρεῖς τοὺς, αὐτὴ, ὁ Φλωράς
κι' ἐκεῖνος, στὸ «Πάνθεον», ὕστερα ἀπὸ
μὴ παρόστασι τοῦ «Ἀμλετ» στὸ "Εθνι-
κό. Νάσω, εἶσαι ὁ ζωγράφος τῆς μ' 3ας, οἱ
πίνακές σου εἶναι περιζήτητοι κι' ὅμως ἐ-
μένα δὲ μ' ἔχεις ζωγραφίσαι ὡς τώρα.
— Δὲ ζωγραφίζω τοὺς φίλους μου, τῆς

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΣΤΟ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου
«Εξέλιος», στὴ Βενετία,
μπήκε μὴ νέα, ὁμορφὴ καὶ ξαν-
θὴ κυρία. Εἶχε τὰ πιὸ ἀθά μά-
τια ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο.
Στὸ ἕνα δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ χε-
ριοῦ της ἦταν κολλημένο ἕνα
κομμάτι ἀπὸ ροζ λευκοπλάστη.
— Δεσποινίς, εἶπε στὴ διο-
πτροφόρο δακτυλογράφο - στενο-
γράφο. Μπορεῖτε, νὰ μοῦ γρά-
ψετε ἕνα γράμμα στὴ γραφομη-
χανή; "Οπως βλέπετε, τὸ δάχτυ-
λό μου μ' ἐμποδίζει νὰ πιάσω
πέννα.

"Η δακτυλογράφος προθυμο-
ποιήθηκε νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ.
— Ξερετε, τῆς ἐξήγησε ἡ ξαν-

θὴ κυρία, πρόκειται γιὰ μὴν
υπόθεσι αἰσθηματικῆς φύσεως...

— Τὴν ὥρα ποὺ θὰ μοῦ ὑπα-
γορεύετε, θὰ ἀκούω. Κατόπιν,
ὅμως, θὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, τὴν ἐ-
βεβαίωσε ἡ δακτυλογράφος.

— Πολὺ καλὰ. Βασίζομαι τό-
τε στὴν ἐχεμύθειά σας.

Καὶ ἡ ὡραία ξανθὴ κυρία ἄρ-
χιζε νὰ ὑπαγορεύῃ, ἐνῶ ἡ δα-
κτυλογράφος ἔγραφε στὸ σημει-
ωματάριό της:

«Ἀγαπημένε μου (θαυμαστικό)
Θὰ ἐκπλαγῇς (κόμμα) ποὺ θὰ
λάβῃς αὐτὸ τὸ γράμμα μου ἀπ'
τῆς Βενετίας (τελεία) Πρὸς τὸ
παρὸν δρικόμαι σὲ πολὺ δυσά-

ρεστη θέσι (τελεία) Μὴς φαρμα-
κερὴ μύγα μὲ δάγκωσε στὸ δά-
χτυλο κι' ὁ γιατρός λέει (κόμ-
μα) ὅτι πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ
(κόμμα) γιὰ νὰ μὲ παρακολουθῇ
(θαυμαστικό) Φυσικά (κόμμα)
ἐξώδεκα ὅλα τὰ χρήματά μου
(τρία θαυμαστικά μεγάλα) Μοῦ
εἶχες πῇ (κόμμα) ὅτι εἶσαι ἀ-
ποφασισμένος νὰ κάνῃς κάθε θυ-
σί: γιὰ μένα (τελεία) Λοιπὸν
(κόμμα) θ' ἀφήσῃς τώρα ἐκτε-
θειμένη τὴν ἀγαπούλα σου (τρία
ἐρωτηματικά) Σὲ φιλῶ; ἢ "Ελ-
σα σου».

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν
νὰ περάσῃ τὸ χαρτί στὴ μηχανή,
ἡ δακτυλογράφος ρώτησε:

— Θέλετε νὰ σὰς βγάλω ἰσι
ἐν: ἀντίγραφο;

— "Ενα ἀντίγραφο; Τί λέτε,
δεσποινίς μου! Πόσα; βγάζει ἡ
γραφομηχανή σας;

— "Οκτὼ ἔως ἐννέα.
— Χμ, γιὰ νὰ ἴδω σὲ ποιούς
ἔχω νὰ τὸ στείλω... Εἶναι ὁ σὲρ
Τζῶν. ὁ Λεονάρντο, ὁ Πιέρ, ὁ
δὸν "Αλφόνσο... Ναί, ἐννέα εἶναι
ἀρκετά, ἀλλὰ, καλοῦ - κακοῦ, ἐ-
πειδὴ μπορεῖ νὰ χρειαστῶ πε-
ρισσότερα, κάνετε τὸν κόπο νὰ
γράψετε δύο φορές τὸ γράμ-
μα!... Βγάλτε μοῦ δέκα ὀκτὼ
ἀντίγραφα, γιὰ τὴν ὥρα, καὶ
βλέπουμε...

ΧΑ-Ι-ΝΤΣ ΣΑΡΠΦ

εἶχε ἀπαντήσει χαμογελώντας.

— Γιατί;

— Ἰσως γιατί τοὺς ἀγαπῶ καὶ δὲ θέλω νὰ κακοπάθουν.

Ἐκεῖνη εἶχε πάρει τὸ ναζιάρικο ὕψος τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, πού τὸ ἀρνιούνται τὸ παιχνίδι του.

— Κι' ἂν σὲ παρακαλέσω;

Ὁ Φλωρὰς εἶχε ἐπέμβει γελώντας στὴν κουδέντα τους.

— Δὲ γλῦτνεις, Νάσο. Ὅταν ἡ Ζαννὲτ θέλει κάτι, αὐτὸ τὸ κάτι ὅποσδήποτε θὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Ἔτσι, συμφώνησαν, γελώντας, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναίκα τοῦ Φλωρὰ ἤρθε στὸ ἀτελιέ του...

ΕΝΑ χτύπημα στὴν πόρτα διέκοψε τὶς σκέψεις του. Ἡ Ἄννα, ἡ μικρὴ καμαριέρα, μῆλκε στὸ δωμάτιο. Ἦταν ἀχτένιστη, φαίνεται πὼς εἶχε ντυθῆ διαστικά καὶ τὰ μάτια της ἦταν ἀκόμη μισόκλειστα ἀπὸ τὸν ὕπνο.

— Χτύπησατε, κύριε;

— Ναί. Ἐνας κύριος θάρρη σὲ λίγο. Ὁ φίλος μου ὁ Φλωρὰς, ξέρεις. Νὰ τὸν περάσεις στὸ γραφεῖο μου.

Στὰ μάτια της μικρῆς, φάνηκε ἡ ἀπορία. «Τέτοια ὥρα;». Δὲν εἶπε, ὅμως, τίποτε γι' αὐτό.

— Μάλιστα, κύριε, μωρουόρισε.

Ἐφυγε, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω της. Ὁ Καρνέζης προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο. Τράβηξε τὴν κουρτίνα καὶ κύτταξε κάτω, τὸ γυαλιστερό δρόμο. Ἐκανε ἕνα διαδολεμένο κρῦο ἔξω, ψιλόδρεχε, καὶ ἡ ὁδὸς Σκουφὰ ἦταν ἔρημη αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἐρημη;

Ὁ Καρνέζης τραβήχτηκε ἀπότομα στὴ γωνία τοῦ παραθύρου. Μία σκιά στεκόταν στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, μέσα στὴ βροχή. Δὲν ἦταν βέβαιος, ἀλλὰ τοῦ φάνηκε πὼς κύτταζε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου του. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, ὁ ζωγράφος προσπάθησε νὰ διακρίνῃ καλύτερα. Τὸ φῶς τοῦ δρόμου ἦταν θολὸ καὶ ἡ ψιλὴ βροχή, πού ἀδιάκοπα ἔπεφτε, τὸκανε θολώτερο.

— Ὅχι. Εἶχε κάνει λάθος. Κανείς δὲν ὑπῆρχε ἀπέναντί. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ὁ Γκιόσιος ἀπὸ τὸ κοντάρι τῆς σημαίας τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος ἢ κάτι τέτοιο. Χαμογέλασε...

— Βλέπω φαντάσματα ἀπόψε, μωρουόρισε.

Ἦταν ἀνήσυχος. Αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ τηλεφώνημα τοῦ Φλωρὰ ἦταν ἡ δεύτερη δυσάρεστη ἱστορία μέσα σὲ δυὸ μέρες. Ἡ ἄλλη...

Προχώρησε ὡς τὸ κοινοδῖο κι' ἀπὸ τὸ συρτάρι του πήρε ἕνα μπράουνινγκ τῶν 7. Ὁ θόρυβος ἀπὸ τὴ σφαίρα πού ἐμπαινε στὴ θαλάμη, καθὼς μὲ τὸ δειχτὴ καὶ τὸν ἀντίχειρα τραβούσε τὸ μικρὸ κινητὸ οὐραῖο, ἀντήχησε καθυσταστικά στ' αὐτιά του. Ἐβαλε τὸ κομψὸ μαῦρο πιστόλι στὴν τσέπη τῆς ἐγγλέζικης ρόμπας του.

Ξαναπήγε στὸ παράθυρο. Μὲ προσοχὴ τράβηξε τὴν κουρτίνα. Κανείς δὲν ὑπῆρχε ἀπέναντί. Ὁ γυαλιστερός δρόμος ἦταν ἔρημος. Εἶδε τὴν ὥρα στὸ ρολοῖ τοῦ κοινοδίου. Τρισημίσι.

Ἄναψε ἕνα δεύτερο τσιγάρο καὶ ἐξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του...

Η ΖΑΝΝΕΤ εἶχε ἔρθει στὸ ἀτελιέ του τὸ ἄλλο πρωῒ. Μία Ζαννὲτ ξαναμμένη, ἀλλιώτικη. Ἐκεῖνος, σοδαρός, εἶχε στήσει τὸ καθαλέττο του, καθάρισε τὰ πινέλλα του καὶ τοποθετήθηκε ἀπέναντί της. Τὸ φῶς ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔπεφτε πάνω στὸ μορφοπρὸσωπό της.

— Εἰστε πολὺ φίλοι μὲ τὸ Φλωρὰ; τὸν ρώτησε.

— Ἀρκετά.

— Ἀπὸ χρονία;

— Πέντε χρονία πρὶν παντρευτῆτε.

Ἡ Ζαννὲτ εἶχε παντρευτῆ τὸ Φλωρὰ, εἰκόσι χρονία μεγαλύτερο της, λίγο μετὰ

τὴν Κατοχή. Ἦταν ἡ δεύτερη γυναίκα του...

Ἐκεῖνη, τώρα, πηδούσε ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο.

— Λένε, πὼς ἔχεις πολλὲς φίλες.

— Λένε.

— Λένε, πὼς καμμιά γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀντισταθῇ.

— Ἀνοήσιες...

Ἡ Ζαννὲτ ἀλλάξε πάλι θέμα, νευρικά. Τὸ βλέμμα της ἔλαμπε παραέξανα. Ἄλλοτε παιχνιδιάρικα κι' ἄλλοτε σκληρά.

— Τί χρώμα ἔχουν τὰ μάτια σου; τὸν ρώτησε.

— Δὲν τὼχω προσέξει.

— ἔχεις ὁμορφὰ μάτια, Νάσο...

— Ζαννὲτ, θὰ μ' ἀφήσεις νὰ δουλεύω;

— Μὰ σὲ τί σ' ἐμποδίζω; Πέσιμου, ὅμως; Θὰ μὲ κάνης ὁμορφη;

— Δύσκολο νὰ σὲ κάνω ὁμορφότερη ἀπ' ὅ,τι εἶσαι.

Ἐξαφνα, ἐκεῖνη σηκώθηκε ὀρθια.

— Γιατί δὲ μὲ ζωγραφίζεις γυνυή;

— Ζαννὲτ!

Τὸ φέρισμό της ἀρχίζε νὰ τὸν τρουμάζῃ.

— Φοβάσαι μήπως σὲ ἀπογοητεύσῃ τὸ σῶμα μου; ρώτησε ἡ γυναίκα τοῦ Φλωρὰ.

— Ζαννὲτ, μὴ σὲ παρακαλῶ...

Ἐκεῖνη, ὅμως, εἶχε κιόλας πετάξει διαστικά, μὲ σχεδὸν θυωμένες κινήσεις, τὰ ρούχα της. Τὸν πλησίαζε γυνυή. Τὸ ἄρωμά της τὸν τυλίγε ὀλόκληρο... Τὸ πρωῒν ἐκεῖνο, ὁ Καρνέζης δὲ ζωγράφιζε. Ἀπὸ τότε ἡ γυναίκα τοῦ Φλωρὰ ἦταν ἐρωμένη του...

Ο ΚΑΡΝΕΖΗΣ ἄναψε καὶ ἄλλο τσιγάρο. Τί νὰ τὸν ἤθελε ὁ Φλωρὰς μέσα στὴ νύχτα; Ἄραγε, εἶχε μάθει τίποτε; Ἀλλὰ πότε;

Εἶχαν χωριστῇ—τὸ ἀντρώγγο καὶ αὐτὰς—πρὶν λίγες μὲρες ὥρες. Εἶχαν φάει μαζί, στοῦ Γκιούλη. Ἡ Ζαννὲτ εἶχε πῆ περισσότερο. Ἰσως, ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, τὸ δρόμο αὐτό... Ὁ Καρνέζης τοὺς εἶχε πᾶει μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ σπίτι τους καὶ εἶχε γυρίσει στὸ δικό του. Τί νᾶχε μεσολαβήσει, ἐν τῷ μεταξύ; Τί νὰ τὸν ἤθελε μέσα στὴ νύχτα ὁ Φλωρὰς;

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας ἀκούστηκε. Μέσα στὴν ἡσυχία, ὁ ἦχος του τὸν ἐξάνιασε. Ἐμοιάζε μὲ στρίγγλιασμα.

Σηκώθηκε, προσπάθησε νὰ φανῇ ἥρεμος, μὰ τὰ δαχτυλὰ του ἔτρεμαν καθὼς ἐσθνε στὸ τασάκι τὸ τσιγάρο του καὶ ἄναβε εὐθὺς ἀμέσως ἕνα ἄλλο. Πέρασε στὸ γραφεῖο του.

Ὁρθος στὴ μέση τοῦ δωματίου, ὠχρός, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ὁ Φλωρὰς τὸν περιέμενε.

— Τὰ ξέρω ὅλα, εἶπε ὁ χρηματιστὴς μὲ τὸν εἶδε νὰ μπαίνει. Εἶναι περὶ τὸ νὰ ἀνοήθῃς, ἔτσι εἶναι ἄτιμος!... Ἡ Ζαννὲτ μού τὰ ὡμολόγησε ὅλα ἀπόψε...

Ο ΕΡΜΗΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Η ΑΝΝΑ, ἡ μικρὴ καμαριέρα τοῦ ζωγράφου Καρνέζη, περιέμενε ντυμένη μέσα στὸ δωμάτιό της. Κοιμόταν, ἔδλεπε κι' ὅλας ἕνα ὁμορφο ὄνειρο, ὅταν τὸ κουδούνι τοῦ κυρίου της τὴν ἀνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὸ ζεστὸ κρεβάτι, νὰ ντυθῇ γρήγορα καὶ νὰ πάσῃ τὴν διαταγή, πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὸν Φλωρὰ.

Αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, δὲν ἔχουν ἄλλη σκουτοῦρα καὶ κάνουν ὅ,τι τοὺς κατέβει ἀκόμα καὶ μέσα στὴ νύχτα. Ἦταν δουλειὰ τώρα αὐτῇ, μέσα στὸ καταχείμωνο, νὰ ἐμπνᾷ ὁ Φλωρὰς τὸν κόσμο, γιὰ νὰ κἀν ἐπίσκεψη, στὶς τέσσερις ἡ ὥρα τὸ πρωῒ.

Ἡ Ἄννα αἰσθάνθηκε πὼς ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὸ ρούχο της. Ἀσφαλῶς τὸ καλοριφέρ θὰ εἶχε σῆσει. Τί φασαρία μὲ τέτοιοι καρό!...

Καί φυσικὰ τὰ πληρώνουν ὅλα οἱ μικροί. Ἡ μαντάμ Ζουλιέτ, ἡ Γαλλίδα οἰκονόμος τοῦ ζωγράφου, δὲν ἦταν κουτὴ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία της μέσα στὴ νύχτα

γιὰ νὰ περιμένῃ αὐτὸν τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη.

Ὁ κύριός της, ὅμως, τὴν ἀεῖζε, στ' ἀλήθεια, αὐτὴ τὴ θυσιά! Ἄ, ἦταν πρώτης τάξεως κύριος, ὁ κύριος Καρνέζης.

Ἡ μικρὴ Ἄννα χαμογέλεισε πονηρὰ μὲ τὶς ἴδιες τὶς σκέψεις της. Οἱ γυναῖκες τὸν ἀγαποῦσαν τὸν κύριό της κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἤξερε ὡς ποῖο σημεῖο τὸν ἀγαποῦσαν. Δὲν ἦταν, βέβαια, σωστὸ νὰ κυττάζῃ ἀπὸ τὶς κλειδαρότρυπες ἄλλ' αὐτὴ κύτταζε. Καὶ εἶχε δὴ ὡς τώρα πολλὰ πράγματα πού της ἄρεσαν...

Νά. Ἀκόμα καὶ τὴν ὥραία κομψὴ γυναίκα τοῦ Φλωρὰ...

Ἡ πόρτα χτύπησε.

Ἡ Ἄννα, ἔτρεξε, μὲ χαμόγελο, ν' ἀνοίξῃ. Ὁ Φλωρὰς μῆλκε διαστικά, χωρὶς κᾶν νὰ τὴν προσέξῃ.

— Τὸ παλτό σας...

Ὁ χρηματιστὴς διέσχισε τὸ χῶλ, χωρὶς νὰ δγάλῃ τὸ παλτό του.

— Ὁ κύριός σου;

— Εἶπε νὰ περάσετε στὸ γραφεῖο του.

Ἄλλες φορὲς ὁ Φλωρὰς, τῆς ἔλεγε ἕνα πείραγμα, ἕνα ἄστειο, ἕναν καλὸ λόγο. Ἀποῖνε ἦταν ἀλλιώτικος. Προχώρησε ταραγμένος στὸ γραφεῖο καὶ ἡ Ἄννα ἔκαμε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Εἶχε ὁρεῖ γιὰ κουδέντα. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

Ἡ μικρὴ Ἄννα συλλογίστηκε πάλι, πὼς αὐτοὶ οἱ πλούσιοι κύριοι εἶναι πολὺ περίεργοι. Τὴ μιά στιγμή εἶναι ὅλο χαμόγελο, τῆς χαϊδεύουν τὸ μάγουλο—καὶ καμμιά φορὰ ὅχι μόνο τὸ μάγουλο. Καὶ τὴν ἄλλη, ὅπως ἀπόψε ὁ Φλωρὰς, δὲ γυρίζουν οὔτε νὰ τὴ δοῦν...

Σήκωσε τοὺς ὤμους.

Πολὺ πού μὲ μέλλει, μωρουόρισε. Καθὼς ἐμπαινε στὸ δωμάτιό της, ἄκουσε ἕξαφνα τὴν ἐξώπορτα τοῦ διαμερίσματος νὰ τρίζῃ. Ξαναγύρισε γρήγορα στὸ χῶλ.

Ἡ ἐξώπορτα δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένη. Αὐτὲς οἱ πόρτες πού ἀνοίγουν μὲ ἡλεκτριζμὸ δὲν πιάνουν ποτὲ καλὰ, συλλογίστηκε.

Κι' ὅμως, ἔτσι τοῦλάχιστο νόμιζε, τὴν εἶχε κλείσει προηγουμένως. Ἀλλὰ δὲν ἦταν σίγουρη. Νύσταζε τόσο πολὺ.

Ἐσπράξε τὸ θυροφύλλο κι' ἄκουσε τὸ «κλίκ» τοῦ σύρτη. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ πόρτα εἶχε κλείσει καλὰ.

Μία ἐξοφικὴ περιέργεια τὴν ἔκανε νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Ὡς τὰ αὐτιά της ἔφτασαν φωνὲς δυνατές πού δὲν μπορούσε, ὅμως, νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγαν. Προσπάθησε, ἀλλὰ μάταια.

Σιγὰ-σιγὰ, τὴ βλεφάρὰ της ξαναβάραιναν. Κρῦνε, κι' ὅλας. Τράβηξε στὸ δωμάτιό της καὶ ἔπεσε ντυμένη στὸ κρεβάτι. Αὐτοὶ οἱ πλούσιοι!...

Ὅταν μὲ χρειαστοῦν θὰ μὲ φωνάξουν, μωρουόρισε καὶ κοιμήθηκε...

ΤΗΣ φάνηκε, μέσα στὸν ὕπνο της, πὼς ἄκουσε βήματα διαστικά στὸ χῶλ καὶ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος νὰ κλείνῃ μὲ δύναμη.

Σηκώθηκε, κοιμισμένη σχεδόν, καὶ ζύγωσε στὸ παράθυρό της. Εἶδε, σὲ λίγο, μέσα στὴ βροχὴ ἕναν ἄνθρωπο πού ἔφευγε. Ἀσφαλῶς ὁ Φλωρὰς.

Κάθισε στὸ κρεβάτι της καὶ περιέμενε νὰ τὴν φωνάξουν. Τί ὥρα νὰ ἦταν; Ξανακοιμήθηκε.

Κάποτε, ἔμπνησε πάλι. Χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ θυμηθῇ γιατί ἦταν ντυμένη στὸ κρεβάτι της καὶ, ταραγμένη, σηκώθηκε. Μῆλκε εἶχε χτυπήσει ὁ Καρνέζης καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε ἀκούσει; Γρήγορα, πήγε πρὸς τὸ γραφεῖο καὶ ἡσύχασε. Ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς κλειστῆς πόρτας, φαίνονταν ὁ ηλεκτρικὸς φῶς. Ὁ κύριός της βρισκόταν ἀκόμη ἐκεῖ...

Τὸ ρολοῖ τοῦ χῶλ χτύπησε μισή. Τεσσερισήμισι. Κύτταξε τὴν ὥρα στὸ μεγάλο λευκὸ δίσκο... Ἦταν πέντε καὶ μισή!...

Πῶς εἶχε περάσει ἔτσι ἡ ὥρα; Πλησίασε στὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ χτύπησε.

Ἰσως ὁ κύριός της εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ξαναχτύπησε. Καμμιά ἀπάντησις. Ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα καὶ πρόβαλε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ κεφαλὴ της.

— Κύριε...

Δὲν εἶδε τὸν Καρνέζη. Μῆλκε ὀλόκληρη στὸ δωμάτιο καὶ τότε ἡ τρομαγμένη φωνὴ της ἀντήχησε σπαραχτικά στὸ ἡσυχο κτίριο.

Πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μέσα σὲ μιά λίμνη ἀπὸ αἶμα, κοιτόταν ὁ Καρνέζης. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀλόκληρο μὲ ματωμένη πληγὴ. Δίπλα του, γεμάτος αἷμα, ἦταν πεσμένος ἕνας μικρὸς χάλκινος ἔρμης τοῦ Πραξιτέλους.

— Βοήθεια, ξεφώνισε ἡ Ἄννα κι' ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ τοῦ Γ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας, ἀστυνόμος Μπέκας, χαιρέτισε τὸν ἀστυφύλακα πού στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, στὸ πρώτο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας Σκουφὰ 10ε. Τὸν εἶχαν ἐμπνῆσει μόλις πρὶν λίγο καὶ ἦταν κακόκεφος. Μία διάρρηξις, στὸ διαμέρισμα τοῦ γραμματέως τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας, τὸν εἶχε κρατήσει στὸ πόδι ὡς τὶς δύο, τὴν περασμένη νύχτα. Ἀπὸ τὸ ὕπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, τοῦ εἶχαν ἐπιστήσει τὴν προσηχὲ τὸ γεγονός.

Ὁ ἀστυφύλακας Γ' 28 ἦταν ἀπὸ τοὺς παλῆους τοῦ τμήματος καὶ ὁ Μπέκας τὸν γνώριζε καλὰ.

— Λοιπόν, Γιώργη;

— Δὲν πείραξαν τίποτε, κ. Διοικητά. Τὸ συνεβῆ ἀπὸ τὴ Γενικὴ ἔρχεται ὅπου νᾶναι.

— Βρωμόκαιρος, Γιώργη.

— Βρωμόκαιρος, κ. Διοικητά.

Ὁ ἀστυνόμος Μπέκας ἔδγαλε τὸ μαντῆλι του. Εἶχε μιά γρίππη πού τὸν ταλαιώνει μέρες κι' ἐκεῖνο πού τοῦ χρειαζόταν ὕστερα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ ξενύχτι ἦταν ἕνα ζεστὸ τσάι καὶ τὸ κρεβάτι του.

Προχώρησε στὸ διαμέρισμα. Ὁ ἀστυφύλακας τὸν ἀκολουθῆσε.

Ἐνας ἀρχιφύλακας ἔσπευσε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

— Κι' ἐσὺ ἐδῶ, Παυλίδη; Ὁραία... Βρωμόκαιρος, ἔ; Ποιὸς ὄρθε στὸ σῶμα;

— Ἡ μικρὴ καμαριέρα.

— Ποιοὶ ἄλλοι μένουν ἐδῶ;

Μία Γαλλίδα οἰκονόμος, τὴ λένε μαντάμ Ζουλιέτ, κι' ἕνας μικρὸς ὑπηρετᾶκος. Μὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος λείπει στὸ χωριό του τώρα καὶ τρεῖς μέρες.

— Καλὰ. Σὲ μπλεῖδες μπλέξαμε πάλι. Αὐτὸς ὁ Καρνέζης ἦταν, φαίνεται, σπουδαῖος καλλιτέχνης καὶ οἱ ἐπιμερίδες θὰ βροῦνε νὰ γράψουν μὲ τὴν ὁκ. Πού εἶναι τώρα ἡ καμαριέρα καὶ ἡ ἄλλη;

— Περιμένουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σαλόνια, κ. διοικητά.

Ὁ ἀστυνόμος Μπέκας μῆλκε στὸ γραφεῖο. Τὸ σῶμα μὲ τὸ πολυτοπιμένο πρόσωπο ἦταν πάντοτε στὴ θέσι ὅπου ἡ Ἄννα τὸ εἶχε βρῇ. Δίπλα στὸ κεφάλι, ὁ μικρὸς αὐτωμένος ἔρμης, συμπλήρωνε τὴν εἰκόνα.

Ὁ Μπέκας ἔρριξε ἕνα γρήγορα βλέμμα ὀλόγυρα.

— Τὸν εἶχε τὸν τρόπο του, ὁ ζωγράφος, μωρουόρισε.

— Ἦταν πολὺ πλούσιος, κ. διοικητά.

— Βρήκες τίποτε πάνω του;

— Ἐνα πιστόλι.

Ὁ ἀρχιφύλακας ἔδωσε τὸ δῖπλο στὸν προϊστάμενό του, πιάνοντάς του προσεχτικά μὲ τὸ μαντῆλι του ἀπὸ τὴ λαβή.

— Πού τόχε;

— Στὴν τσέπη του.

Μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις, ὁ Μπέκας τὸφερε στὴ μύτη του. Ἡ κάννη δὲ μύριζε τίποτε. Εἶχε καιρὸ νὰ χρησιμοποιηθῇ. Πάτησε τὸ ἐλατήριο καὶ τράβηξε τὴ φυσίγγισή. Ἀδειασε τὶς σφαίρες. Ἦταν ἔξι. Ἄνοιξε τὸ πιστόλι καὶ ἡ ἐβδρη ἐπέσε ἀπὸ τὴ θαλάμη.

Ἐδωσε τὸ πιστόλι στὸν ἀρχιφύλακα.

— Δὲ λείπει καμμιά, εἶπε.

— Δὲν πρόλαβε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ.

— Ἔτσι φαίνεται...

Περιέργη ἱστορία. Δὲ γυρίζει ἕνας κοσμικὸς κύριος τοῦ Κολωνακίου μέσα στὸ δωμάτιό του μ' ἕνα πιστόλι στὴν τσέπη τῆς ρόμπας του. Ποιὸν φοδῶταν ὁ Καρνέζης ἢ τί περιέμενε;

Ὁ Μπέκας ἔγνεψε στὸν ἀρχιφύλακα.

— Ἀς δοῦμε τὴ μικρὴ, ὥσπου νάρθουν οἱ ἄλλοι.

ΠΕΡΑΣΕ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καθίσε σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ὁ ἀρχιφύλακας ἔφερε μέσα τὴν Ἄννα. Ἦταν ντυμένη ὅπως τὴν περασμένη νύχτα, ὅταν τὸ κουδούνι τοῦ κυρίου της τὴν σήκωσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἦταν χλωμὴ καὶ ἔτρεμε ὀλόκληρη. Ἦταν φανερό πὼς δὲν εἶχε καὶ πλυθῇ ἀκόμα. Ὁ ἀστυνόμος τὴν κύτταζε ἐρευνητικά.

— Ὅποτε ἐσὺ βρήκες τὸ σκοτωμένο, ἔ; Ἡ Ἄννα σκούπιζε τὰ μάτια της.

— Εγώ.

— Καὶ πὼς σὲ λένε;

— Ἄννα.

— Μπράβο. Ἄννα. Πόσων χρόνῶν εἶσαι;

— Δεκάξι.

— Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα;

— Ἀπὸ τὴν Ἄνδρο.

— Ὁραία. Ἐχω μιά ἐξαδέλφη στὴν Ἄνδρο.

Ἡ Ἄννα ἔσπασε σὲ κλάματα, ὡσὰν ἡ ἀποκάλυψις, πὼς ὁ ἀστυνόμος εἶχε ἐξαδέλφη στὴν Ἄνδρο, ἦταν κάτι τὸ ἐκτάκτως συγκινητικό.

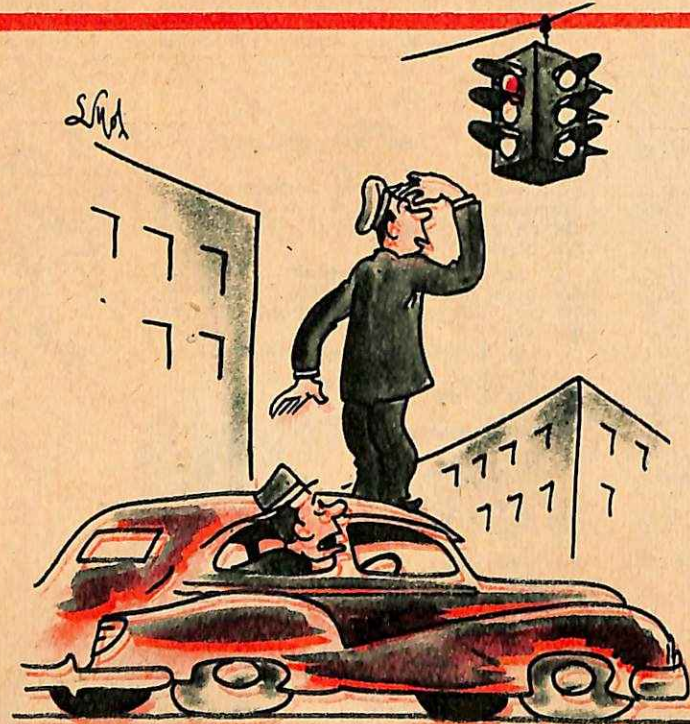
— Νέα και όμορφη, πολύ, πολύ όμορφη.
— Την ξέρεις καλά, βλέπω.
— Βέβαια.
— Την έβλεπες συχνά;
— Πολύ συχνά.
— Όταν έρχόταν έδω με τον άντρα της, βέβαια;
— Ναι. Και όταν έρχόταν με τον άντρα της.
— Γιατί «και»; Έρχόταν και μόνη της;
— Ναι.
— Για να ιδή τον κύριό σου;
— Ή «Αννα δίστασε».
— Πρόσεξε, «Αννα, είπε ο αστυνομός Μπέκας, σοβαρά. Άγαπούσες τον κύριό σου, δεν είναι έτσι;
— Πολύ.
— Έ, λοιπόν. Πρέπει να βρούμε ποιός τον σκότωσε. Και μόνο εσύ μπορείς να μάς βοηθήσεις. Αν δε μου πής την αλήθεια, ο δολοφόνος θα ξαναέλθει. Λοιπόν; Ή κυρία Φλωρά έρχόταν για να ιδή τον κύριό σου;
— Ναι.
— Και έμεναν πολλή ώρα μαζί;
— Μάλιστα.
— Πρόσεξε, «Αννα. Τη συμπαθούσες την κυρία Φλωρά;
— Όχι.
— Γιατί;
— Αλήθεια, γιατί; Ή «Αννα δεν είχε σκεφθεί ποτέ το γιατί.
— Μήπως γιατί τα είχε φτιάξει με τον κύριό σου;
— Ό, όχι, όχι γι' αυτό.
— Ήταν, όμως, φιλενάδα του κυρίου σου, Ε;
— Ναι... ήταν...
— Ο αστυνομός Μπέκας τη ρώτησε κι' άλλα πολλά. Το πρωινό προχωρούσε. Στην πόρτα, σταμάτησε ένα αυτοκίνητο. Ο άνακριτης και το συνεργείο είχαν φτάσει.

ΜΑΝΤΑΜ ΖΟΥΛΙΕΤ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Μπέκας, με λίγα λόγια, κατέπληξε τους καινούργιους πάνω στην υπόθεση. Το συνεργείο άρχισε τη δουλειά του, οι φωτογράφοι έστησαν τις μηχανές τους. Στο μεταξύ, ο εισαγγελέας, ένας άνθρωπος νέος ακόμα, παρουσιαζόταν κι' αυτός στο διαμέρισμα του Καρνέζη. Είχε πληροφορηθεί το γεγονός, φτάνοντας στο γραφείο του, όπου συνήθως τον ένημέρωναν οι αστυνομικές αρχές πάνω στις διάφορες υποθέσεις, που περιέπιπταν στην αρμοδιότητά του. Το θύμα, όμως, του σημερινού εγκλήματος ήταν πρόσωπο πολύ γνωστό στην Αθηναϊκή κοινωνία. Και ο εισαγγελέας είχε κρίνει, πως ήταν απαραίτητο, τη φορά αυτή, να παρακολουθήσει αυτό-προσώπως την αστυνομική έρευνα και το ανακριτικό έργο από την άρχη.

— Λοιπόν, Μπέκας;
— Ο αστυνομικός έκτιμούσε αυτόν τον προϊστάμενό του. Ήταν, ο εισαγγελέας, άνθρωπος με πλατύ μυαλό. Καταλάβαινε. Δεν έμοιαζε με μερικούς άλλους εκπροσώπους της δικαιοσύνης, που έχουν τη μανία ν' απλώνουν το νόμο σά σχοινί στα πόδια της αστυνομίας. Είχαν δουλέψει κι' άλλες φορές μαζί, ο Μπέκας και ο εισαγγελέας Μακρίδης.
— Ο χαιρετισμός τους ήταν εγκάρδιος.
— Ο εισαγγελέας ρώτησε:
— Στο σπίτι, τί γίνονται; Ή μικρή;
— Ο Μπέκας χαμογέλασε. Η κόρη του ήταν η μεγάλη του αδυναμία.
— Καλά. Αν και να σάς πώ: Περίεργα τα τωρινά κορίτσια.
— Ο εισαγγελέας τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.
— Απλά της εποχής τους. Γερνάμε έμεις, Μπέκας. Αυτό είναι όλο.
— Έβγαλε την ταμπάκαρα του και πρόσφερε τσιγάρο στον αστυνομικό.

— Λοιπόν, τί λές;
— Τα συνήθισμένα. Ο κύριος, ή κυρία, ο φίλος.
— Γρήγορα, ο Μπέκας του ανέφερε, δι' τι είχε μάθει από την καριέρα.
— «Δράμα τιμής και έρωτος», είπε ο Μακρίδης. Δεν έχουν τίποτε άλλο να κάνουν αυτοί οι άνθρωποι; Αυτόν το Φλωρά, τον βρήκες;
— Θα πάω ο ίδιος στο σπίτι του. Ειδοποιήσα, εν τώ μεταξύ, το Κέντρο.
— Αυτή η μικρή, ή καμαριέρα. Σου έχει πη, άραγε, δηλ την αλήθεια;
— Μάλλον. Άνοιξε την πόρτα στο Φλωρά και φαίνεται, πως έπειτα την πήρε ο ύπνος.
— Ή άλλη; Πώς την είπες; Ή μαντάμ Ζουλιέτ;
— Δεν πρόλαβα να την εξετάσω ακόμη.
— Ένας ελαφρός κρότος τον έκανε να σηκωθεί το κεφάλι. Στην πόρτα του σαλονιού μία γυναίκα στεκόταν.
— Θα ήταν κάποτε όμορφη. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα κλειστό ως επάνω και εφαρμυστό στο κορμί της. Τα μαύρα της μαλλιά, μέσα στα όποια οι πρώτες άσπρες

Ο Πελάτης.— Μά αυτό θα γίνεται σε κάθε διασταύρωσι; Αν δε βλέπης, να πας να βάλεις γυαλιά.
(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

τριχές είχαν άρχισει να φαίνονται, ήταν σφιχτοδεμένα γύρω από το κεφάλι της. Είχε ένα πρόσωπο ανέκφραστο, σκληρό.
— Προχώρησε.
— Με ζητήσατε, είπε.
— Ή φωνή της ήταν άχρωμη.
— Ναι. Είστε ή μαντάμ... Ζουλιέτ;
— Ναι.
— Μιλούσε τα ελληνικά καθαρά, αλλά άργα, με έντονη την ξενική προφορά στην άρθρωσή της.
— Τί ξέρετε;
— Τίποτε.
— Ο αστυνομός γύρισε στον προϊστάμενό του. Ο εισαγγελέας έπαιξε με τον αναπτήρα του. Έδειχνε, πως αυτή η άπασχόλησής του τον ενδιέφερε πολύ. Ένα ανεπαίσθητο, όμως, χαμόγελο στα χείλη του έμοιαζε να λήη στον Μπέκα: «Μ' αυτή δε θα τ' πάμε καλά».
— Ο Μπέκας ξερόδωξε. Ή ψυχραιμία του εισαγγελέως ήταν πάντοτε κάτι που τον ευερίαιε λίγο, αλλά που ταυτοχρόνως τ' οζήλευε και το θαύμαζε.
— Δηλαδή πως «τίποτε». Τον Καρνέζη

δεν τον ήξερες;
Είχε αφήσει άσυμπίσθητα τον πληθυντικό. Αυτή η γυναίκα δεν του άρεσε.
— Φυσικά.
— Από καιρό;
— Από καιρό.
— Στεκόταν βρθια μπροστά τους ακίνητη και ανέκφραστη, σαν άσιατικό ξόανο.
— Ο εισαγγελέας σταμάτησε, επί τέλους, την εξέτασή του αναπτήρα του. Έδειξε με το χέρι του μία καρέκλα στη γυναίκα.
— Θέλετε να καθίσετε;
— Ή φωνή του ήταν ήσυχη, μαλακή, σχεδόν τρυφερή.
— Ευχαριστώ.
— Ή γυναίκα κάθισε στην άκρη της καρέκλας, πάντοτε ακίνητη και πάντοτε κλειστή.
— Ο εισαγγελέας συνέχισε:
— Είσαθε, αν δεν κάνω λάθος, ξένη;
— Γαλλίδα.
— Το ζωγάφο, τον είχατε γνωρίσει στη Γαλλία;
— Ναι.
— Πριν... μερικά χρόνια;
— Είκοσι.

— Α...
— Η έκφρασις του προσώπου του έλεγε: «Δε φαίνεστε τόσο μεγάλη». Το χαμόγελο του ήταν ευγενικό, μά και λιγάκι ειρωνικό.
— Και ήρθατε μαζί του στην Ελλάδα;
— Όχι. Αυτός τότε είχε τελειώσει τις σπουδές του στο Παρίσι. Εγώ ήρθα άργότερα.
— Ός...
— Ο εισαγγελέας σταμάτησε για λίγο.
— Ός... οικονομός του; ρώτησε τέλος.
— Ή απάντησις ήταν ξερή:
— Ός οικονομός.
— Ευχαριστώ.
— Έσκυψε πάλι στον αναπτήρα που έπαιξε στα χέρια του κι' άρχισε να ασχολείται με τις διδύσσες του. Ο αστυνομός Μπέκας, που ήξερε καλά τον προϊστάμενό του, κατάλαβε πως ο εισαγγελέας Μακρίδης του άφηνε το πεδίο ελεύθερο.
— Και δε μου λές, κυρία Ζουλιέτ, ρώτησε, τονίζοντας το ξένο όνομα με έμφασι. Δε μου λές: Την περασμένη νύχτα δεν άκουσες τίποτε;
— Όχι.
— Ούτε την πόρτα που άνοιξε;
— Όχι. Κοιμόμουν και το δωμάτιό μου είναι στο βάθος.
— Ο...
— Ο αστυνομικός έψαξε για τη λέξη. «Ο κύριός σου» ήθελε να πη, «ο προϊστάμενός σου».
— Ο σκοτωμένος, είπε τέλος, είχε κανέναν έχθρο που

να τον ξέρης;
Το πρόσωπο της γυναίκας έμεινε ανέκφραστο.
— Δεν είχε; ρώτησε ο Μπέκας.
— Δεν ξέρω.
— Ήταν πλούσιος, ο Καρνέζης;
— Ήταν.
— Είχε πολλούς γνωστούς;
— Πολλούς.
— Ποιούς;
— Δεν ξέρω. Εγώ μένω μέσα στο σπίτι. Οι φίλοι του ήταν έξω.
— Μ' αυτή την κυρία, τη Φλωρά, τί σχέσεις είχε ο μακαρίτης;
— Ήταν έραστής της.
— Ο Μπέκας κάρφωσε το βλέμμα του στα ακίνητα μάτια της.
— Και δε μου λές, κυρά μου, ξέσπασε, εσύ τί σχέσεις είχες με τον κύριό σου; Μήπως τον συμπαθούσες κι' εσύ;
— Ή γυναίκα τινάχτηκε.
— Δεν έχω ν' απαντήσω σε τέτοιες ερωτήσεις.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συντάκτης οικογενειακής, ή γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρνα κυρία 27 ετών, και ο ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος εφάδης διάβολος 4 ετών, παίζουν εκ του φυσικού την κωμωδία.

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Οικογενειακός Περίπατος

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Όρα 6½ απόγευμα. Ο Παντελής ρίχνει μία ματιά στον καθρέπτη. Διορθώνει τη γραβάτα του. Κατόπιν παίρνει το καπέλλο του. Ή ΦΩΦΗ βγαίνοντας από το δωμάτιό του ΜΠΕΜΠΗ ελέπει τον ΠΑΝΤΕΛΗ έτοιμο να βγί).
Φώφη: Φεύγεις;
Παντελής: Μωρέ τί μου λές; Άκου μυαλό! Θα μείνω εγώ χωρίς τζάμια για ν' αποκτήσω αυτοτελεποίησι ο κανακάσος τους! Το τζάμι κάνει 120 χιλιάδες.
Φώφη: Δε σάς ρώτησε κανείς.
Παντελής: Ή κυρία θέλει να πη, ότι έμεις βγήκαμε να ξεσκάσουμε δε βγήκαμε να μάθουμε πόσο κοστίζουν τα τζάμια.
Κύριος: Κ' εγώ σάς λέω: αν δεν πληρώσετε το τζάμι, θα πάμε 'δω τα μουστάκια μας.
Φώφη (στον Παντελή): Ο κύριος δεν είναι καθόλου ευγενής. Άδός του, λοιπόν, 120 χιλιάδες να τελειώνουμε.
Παντελής: (του μετρά τα λεπτά): Ορίστε!... Και άλλοτε να προσέχετε.
Κύριος: Τί να προσέχω, δηλαδή;
Παντελής: Όταν περνάμε μεις να κλείνετε τα πατζούρια σας.
Παντελής: Που τη βρήκες την 'Επαμεινώντα; Με τον 'Επαμεινώντα είπα.
Φώφη: Και το παιδί δεν πρέπει να βγί λίγο έξω;
Παντελής: Νά το βγάλεις εσύ.
Φώφη: Είναι άγριο και πρέπει να βγαίνει ποτέ με τον πατέρα του. Νά συνήθισι να έφερται σαν άντρας.
Παντελής: Δεν τόχα σκεφτή.
Φώφη: Και τί σκέπτεσαι του λόγου σου; Έσύ το νού σου τον έχεις στον 'Επαμεινώντα.
Παντελής: Με τον 'Επαμεινώντα έδωσα ραντεβού για να ξεσκάσω λίγο.
Φώφη: Με το Μπέμπη δεν μπορείς να ξεσκάσεις;
Παντελής: Παίζει τάβλι ο Μπέμπος.
Φώφη: Μπά: Όστε έχεις καλύτερα το τάβλι από τη γυναίκα σου και το παιδί σου;
Παντελής: Άσος το θέτεις έτσι το ζήτημα... εν τάξει.
Φώφη: Τί εν τάξει;
Παντελής: Άς περιμένι ο 'Επαμεινώντας. Πάρε το παιδί, να βγούμε...
Αλλά δε μου λές:
Φώφη: Τί;
Παντελής: Είσαι βεβαία ότι θα ξεσκάσουμε;
Φώφη: Αμφιβάλλεις;
Παντελής: Καθόλου. Πάμε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Σε 10 λεπτά ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ή ΦΩΦΗ και ο ΜΠΕΜΠΗΣ βγαίνουν από το σπίτι. Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ πιάνει το ΜΠΕΜΠΗ από το χέρι).
Φώφη: Γιατί το κρατάς το παιδί;
Παντελής: Άπαγορεύεται.
Φώφη: Νά το άεσης να περπατήσει μόνο του. Ν' αποκτήσι αυτοτελεποίησι.
Παντελής (άφηνοντας το χέρι του Μπέμπη): Έχεις δίκιο.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στο άδριο. Στην πόρτα ενός νεόκτιστου σπιτιού έχει βγί ένας ΚΥΡΙΟΣ).
Κύριος (έξω φρενών): Ντροπή! Αυτό είναι πρωτάκουστο. Σήμερα τα περάσαμε τα τζάμια.
Παντελής: Καλορίζικα!
Κύριος: Άκου, καλορίζικα! Τί είδους καλορίζικα είναι, όταν μού τα σπάτε του λόγου σας;
Φώφη: Τί θέλετε να σάς κάμουμε; παιδί είναι! έπτάσε μία πέτρα! Τά παιδιά το συνήθισαν.
Κύριος: Τά παιδιά τά κρατάνε από το χέρι.

Παντελής: Μά τί λέτε κύριε; Όταν το κρατάς το παιδί από το χέρι πως θ' αποκτήσι αυτοτελεποίησι;
Κύριος: Μωρέ τί μου λές; Άκου μυαλό! Θα μείνω εγώ χωρίς τζάμια για ν' αποκτήσω αυτοτελεποίησι ο κανακάσος τους! Το τζάμι κάνει 120 χιλιάδες.
Φώφη: Δε σάς ρώτησε κανείς.
Παντελής: Ή κυρία θέλει να πη, ότι έμεις βγήκαμε να ξεσκάσουμε δε βγήκαμε να μάθουμε πόσο κοστίζουν τα τζάμια.
Κύριος: Κ' εγώ σάς λέω: αν δεν πληρώσετε το τζάμι, θα πάμε 'δω τα μουστάκια μας.
Φώφη (στον Παντελή): Ο κύριος δεν είναι καθόλου ευγενής. Άδός του, λοιπόν, 120 χιλιάδες να τελειώνουμε.
Παντελής: (του μετρά τα λεπτά): Ορίστε!... Και άλλοτε να προσέχετε.
Κύριος: Τί να προσέχω, δηλαδή;
Παντελής: Όταν περνάμε μεις να κλείνετε τα πατζούρια σας.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Μετά 10 λεπτά στο τράμ. Ένας επιβάτης, που κάθεται πλάι σ' ένα άνοιχτό παράθυρο χτυπάει κίνδυνο. Ο οδηγός φρενάρει άποτο.

μα. Οι επιβάται, που πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον διαμαρτυρούνται).
Οδηγός: Ποιός κτύπησε κίνδυνο;
Επιβάτης: Εγώ.
Οδηγός: Δεν σημαίνουν κίνδυνο, κύριε. Μπορούσε να συμβή δυστύχημα.
Επιβάτης: Τί άλλο δυστύχημα να συμβή από αυτό που συνέβη.
Οδηγός (έντρομος): Τί συνέβη;
Επιβάτης (δείχνοντας τη Φώφη που κάθεται ακριβώς πίσω του): Ο μικρός, που κρατάει ή κυρία στα γόνατά της πέταξε το καπέλλο μου από το παράθυρο.
Παντελής (στη Φώφη): Ο Μπέμπος;
Φώφη (με ικανοποίησι για το κατόρθωμα του Μπέμπη): Ναι. Είδες θάραος;
Επιβάτης: Θάραος το λέτε, κυρία μου; Άκου θάραος.
Οδηγός: Τί θα γίνι; Θα κατεβήτε για το καπέλλο σας; Θα φύγι το τράμ.

Επιβάτης: Εγώ θα κατέβω;
Φώφη: Μήπως έχετε την αίσισι να κατέβη να σάς το φέρη ο Μπέμπος;

(Ένας μικρός από το άδριο φέρνει τρέχοντας το καπέλλο, που τόχει πατήσει ένα αυτοκίνητο και τόχει κάμει ίδια θηγανία).

Παντελής (ένω το τράμ ξεκινά): Ορίστε πάρε το καπέλλο σας.
Επιβάτης: Αυτό έτσι παύνι να το κρατήσετε σεις.
Παντελής: Εγώ δεν φοράω καπέλλο.
Επιβάτης: Εμένα θα μου δώσετε 220 χιλιάδες να πάρω άλλο κι' αυτό κρατήστε το να γυαλίσι ή κυρία σας το παρκέ.
Φώφη (στον Παντελή): Τί λέει καλέ;
Παντελής: Κουταμάρες.
Επιβάτης: Θα τις δώσης και θα πής κ' ένα τραγούδι.
Φώφη: (σ' ένα 'Επιβάτη, που κάθεται στο ίδιο κάθισμα πλάι της): Είπατε άπαιτήσι;
Βος 'Επιβάτης: Εγώ είδα, έσεις είδατε τί μούκαμε ο μικρός: σήμερα το πρωτόβαλε το κοστούμι μου.
Παντελής (στη Φώφη): Τί λέει ο κύριος;
Φώφη: Λέει ότι σήμερα πρωτόβαλε το κοστούμι του.
Παντελής (στο Βο 'Επιβάτη): Με γειά σας.
Βος 'Επιβάτης: Τί με γειά μου, που μού τόκαμε άχροστο ο μικρός με τις πατούσες του.
Παντελής: Τόχουν αυτό τα άσπρα.
Βος 'Επιβάτης: Και τα καθαριστικά έχουν 50 χιλιάδες.
Παντελής (στο Μπέμπη): Πέε, πουλάκι μου, στον Κύριο «ευχαριστώ».
Μπέμπος: Ευχαριστώ.
Βος 'Επιβάτης: Γιατί να μού πη «ευχαριστώ»;
Παντελής: Γιατί μόνο τα καθαριστικά δεν έέραμε πόσο κοστίζουν, το μάθαμε κι' αυτό.
Βος 'Επιβάτης: Τώρα που το μάθατε, κατεβαίνετε 50 χιλιάδες για να σάς πώ κ' εγώ ευχαριστώ.
Παντελής: Δε σοφάεαν.
Βος 'Επιβάτης: Καί ποίος θα τα πληρώση; Εγώ;
Παντελής: Έσεις για να μάθετε να μη φοράτε άσπρα.
Βος 'Επιβάτης: Καί τί να φοράω;
Παντελής: Όταν υπαίνουμε έμεις στο τράμ να τα βάφετε μαύρα:
(Το τράμ στέκεται. Στη στάσι είναι ένας πόλισμης).

Βος 'Επιβάτης, Βος 'Επιβάτης (φωνάζουν μαζί): Κύριε Άστυφύλαξ! Κύριε Άστυφύλαξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Λίγα λεπτά άργότερα στο αστυνομικό τμήμα. Μπροστά στον αστυνομό ο Άσος ΕΠΙΒΑΤΗΣ, ο Βος ΕΠΙΒΑΤΗΣ, ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ή ΦΩΦΗ και ο ΜΠΕΜΠΗΣ).
Άστυνόμος: Τό σωστό είναι να τους αποζημιώσετε τους κυρίες.
Φώφη (στον Παντελή): Άσος το λέει ο κύριος Άστυνόμος, Παντελή. Έτσι θα είναι... Πληρώσε τους. Λοιπόν, να τελειώνουμε.
Παντελής (βίνοντας τα λεπτά): Ορίστε! 220 χιλιάδες το καπέλλο και 50 για το κοστούμι 270... και 120 το τζάμι 390... Δεν περάσαμε καί άσχημα.
Άστυνόμος: Ποιό τζάμι;
Φώφη: Έσπάσαμε κ' ένα τζάμι.
Παντελής: Εμείς, έρετε, όταν βγαίνουμε περίπατο δεν κάνουμε τσιγγουνίες.
Άστυνόμος: Έρετε κάτι;
Παντελής: Τί;
Άστυνόμος: Δεν θέταν άσχημα, όταν βγαίνετε περίπατο, να ειδοποιήτε την Άστυνομία Πόλεων να υπαίνη έπιφυλακή...
ΑΥΑΑΑ!

Ο λουδοβίκος στο Άσανσέρ

ΕΜΠΗΚΑ στο άσανσέρ κεντρικού μεγάρου, με την πρόθεση να δω στον πέμπτον όροφο. Και ενώ έκανα να σύρω την πόρτα της καμπίνας, ένας υπηλός μου έβγαλε, με κόκκινη γραβάτα, γυαλιά και λίγο μουσι, ώρμησε από την κεντρική είσοδο φωνάζοντας:

— Στάσου!... Στάσου!... Στάθηκα. Ο άνθρωπος με το μουσι χάρηκε στην καμπίνα, έσυρε με δύναμη την πόρτα και έπιασε το κουμπί. Την ίδια στιγμή, τρεις άλλοι, χωρίς μουσι, φάνηκαν στην είσοδο, χειρονομώντας και φωνάζοντας:

— Σταμάτα το!... Σταμάτα!

Ήταν, όμως, άργα. Το άσανσέρ είχε ξεκινήσει. Εκτός αυτού, η καμπίνα χωρούσε μόνο δύο.

Εκύτταξα τον άνθρωπο με το μουσι. Δεν μου άρεσε η φάτα του. Οι γαλάζιες κόρες των ματιών του έπαιξαν ανήσυχα πίσω από τα μυωπικά γυαλιά του· και σε όλη την περιεργή μάσκα του ήταν απλωμένος ο τρόμος. Έμοιαζε με ζωο που δραπέτευε από την κλούβα τσίρκου.

— Σε ποιόν όροφο θα βγί-
τε; τον ρώτησα.

— Εξαρτάται, μου απάν-
τησε.

— Από τί;

— Από την άτοχη των συ-
νωμοτών...

— Παρτών;...

— Από την άτοχη των συ-
νωμοτών...

— Ποιών... συνωμοτών;

— Δεν τους είδατε;

— Εκείνους τους τρεις;

— Μάλιστα... Με καταδιώ-
κουν...

— Γιατί;

— Για να με σκοτώσουν, διότι...

Με καταδιώκουν από το άσανσέρ σε άσανσέρ. Άλλα κατορθώνω, πάντοτε, να τους ξεφεύγω... Άκούστε τους! Άνεβαίνοντάς τα τη σκάλα...

Θα με κυνηγήσουν από όροφο σε όροφο. Κάποτε, όμως, θα κουραστούν. Και τότε θα δω από το άσανσέρ...

Το άσανσέρ έφτασε στο πέμπτο πάτωμα. Ο άνθρωπος με το μουσι έπιασε το κουμπί και η καμπίνα άρχισε να κατεβαίνει.

— Σταθήτε!... του φώναξα. Τί κάνετε αυτού; Θέλω να δω στον πέμπτον όροφο...

Με δούτηξε από τον γαϊάκ και μου είπε, άγρια:

— Σε διατάσσω να μείνεις εκεί που είσαι!...

— Και ποιός είσαι;...

— Ο παράξενος τύπος έπηρε όφας και μου έδήλωσε περίφανα:

— Είμαι το χαμένο στέμμα της Γαλλίας...

— Πώς;...

— Είμαι ο λουδοβίκος δέκατος ένατος!...

— Άστεϊεύσατε;
— Δεν άστεϊεύομαι καθόλου. Είμαι ο νόμιμος κληρονόμος του γαλλικού στέμματος και αυτοί οι τρεις έχουν πληρωθεί από την Τετάρτη Γαλλική Δημοκρατία, γιά να με έξοντώσουν!...

Όταν, άργά την νύχτα, σε έρημικό μέρος, σε σταματή-
ση κάποιος και σου έμπιστευ-
σει ότι είναι ο έπίδοξος κληρονόμος μίας, άλλοτε κρα-
ταίας, ξένης δυναστείας, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να το δάλης στα πόδια. Έάν, όμως, το άναπάντεχο αυτό σε βρή μέσα σε άσαν-
σέρ και ο λουδοβίκος σου εί-
ναι 1 και 80 με άθλητικές πλάτες, τότε η φρόνησις έπι-
τάσσει να γίνης πειθαρχικός υπήκοός του.

Μεγαλειότατε, του είπα, όσο μπορούσα γλυκύτερα. Δεν νομίζετε, ότι είναι προτιμώτερο ν' αντιμετώπισετε τους συνωμώτας έξω από το άσαν-
σέρ; Αυτό, άλλως τε, ύπα-
ραύει και η ένδοξη Ιστορία του ήρωικού σας Οίκου...

— Άστεϊεύσατε; μου εί-
πε, ενώ έπιασε πάλι το κουμπί γιά τον πέμπτον όροφο. Μόλις ξεμυτίσω από το άσανσέρ, θα με κάνουν κομμάτια με τα έχειριδιά τους...

— Θα ξεμερωθούμε, λοιπόν, έξω, άνεδοκατεβαίνοντας;

— Τί να γίνι!... Αυτά, δυ-
στυχώς, έχει η βασιλεία κληρο-
νομική μοίρα των λουδοβί-
κων...

Στο άναμεταξύ, το μέγαρο είχε άναμεταξύ. Οι τρεις διώκται του λουδοβίκου, που, όπως έμαθα άργότερα, ήταν φυλακισμένοι νευρολογικής κλινικής, άφου λαχάρησαν άνεδοκατε-
βαίνοντας, άραξαν στο ισό-
γειο και φύλαγαν άπίκοι.

Σε κάθε όροφο είχαν μαζεφ-
τη έννοια του μεγάρου που πα-
ρακολουθούσαν άνήσυχοι, τη διαδρομή του άσανσέρ. Σε μία στιγμή, άκουσα να φωνάζουν από το ισόγειο:

— Ένας τρελλός βρίςκε-
ται στο άσανσέρ!...

— Τρελλός; Έκανε έντρομος ο λουδοβίκος. Ποιάς είναι τρελλός;...

— Α, βέβαια!... Κα-
τέβη με έναν τρε-
λό!... Καλά το έλε-
γα εγώ!

Σταμάτησε το ά-
σανσέρ στον τρίτον όροφο, άνοιξε την πόρτα και μ' έσπρω-
ξε έξω με όση δύνα-
μη μπορούσε.

— Ο τρελλός! φώ-
ναξε. Πιάστε τον! Κυ-
τάξτε, γιά το Θεό, μη σας ξεφύγι!

Και έβαλε πάλι μπρός το άσανσέρ, που άρχισε ν' άνε-
βαίνει.

Ένοιωσα να με γραπώ-
νουν πολλά χέρια και να με σέρνουν στο ισόγειο, ενώ ο λουδοβίκος 19ος συνέχιζε το ταξίδι του μέσα στο χρόνο από δίστασμα...

Ο ΤΕΜΠΟΣ

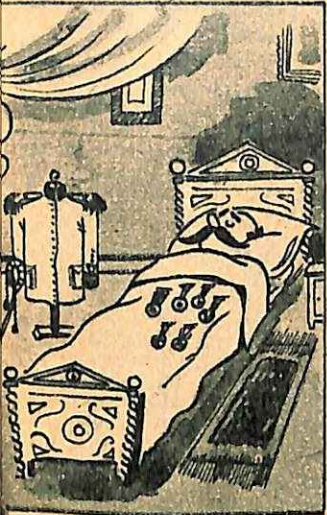

Η ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

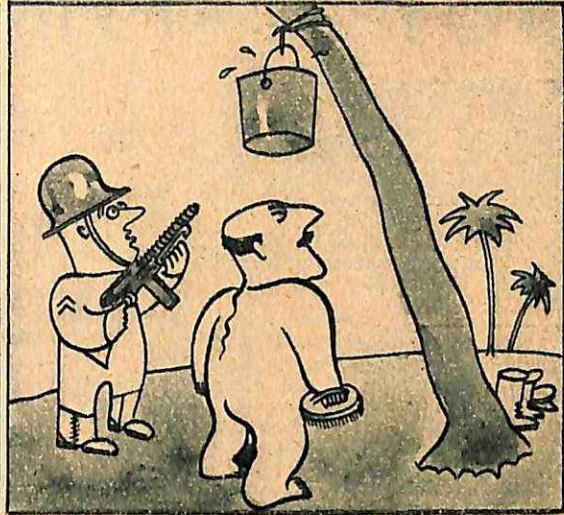
— Όταν μου έλεγες κάθε μέ-
ρα, ότι πηγαίνεις στη μοδίστα
σου δεν σε πιστεύω. Τώρα, ά-
λιμονο, το πιστεύω.

Το ντροπαλό μοντέλο.

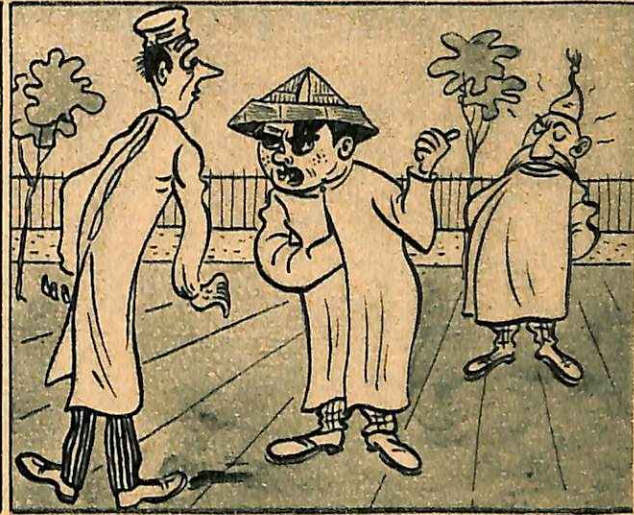

Όταν ο συνταγματάρχης κοιμάται.

ΤΟ ΝΤΟΥΣ

— Και τώρα, κύριε λοχαγέ, προ-
σέξτε. Θα δάλω το ντούς εις ένέργειαν.

ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

— Κύριε νοσοκόμο, εκείνος εκεί εξακολου-
θεί και μετά το θάνατο του Στάλιν, να πι-
σταύη πως είναι ο Στάλιν.

Κάποια μέρα άπέδθη...

Ο ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟΣ ήλιος έ-
δινε μία χαρούμενη όψη στο άεροδρόμιο. Ο Τζαίμς Μαίητ κίτταζε το ρολόι του. Το άερο-
πλάνο θάρχόταν σ' ένα τέταρτο. Άκόμα ένα τέταρτο μπορούσε
τουλάχιστον να έλπιζι.

Την περίμενε και το πρωί, άλ-
λά δεν είχε έρθει. Άν δεν έρχό-
ταν και τώρα... Ο Τζαίμς αίσ-
θανόταν ένα σφίξιμο στην ψυχή.
Άναστενάξε βαθεία. Άν δεν έρ-
χόταν και τώρα, ίσως να μην έρ-
χόταν ποτέ.

Προσπάθησε να κατανικήση τη
νευρική του. Η καρδιά του, όμως,
χτυπούσε δυνατά. Κίτταζε
τον κατακάθαρο ούρανο κατά τη
δύση.

— Περιμένετε κανένα; άκουσε
κάποιον να τον ρωτά.

Γύρισε και είδε ένα κοντό κα-
λοντυμένο άνδρα, κάπου πε-
νήντα χρονών, που τον κίτταζε
χαμογελώντας καλοκάγαθα. Ο
Τζαίμς δεν είχε καμμία δρεζί
γιά κουβέντα.

— Ναί, είπε ψυχρά.

Ο άνδρας, όμως, δε φά-
νηκε να κατάλαβε, πως τον ένω-
χλούσε.

— Μην άνησυχείς καθόλου, του
είπε. Θάρθει όπωσδήποτε.

Ο Τζαίμς δεν είπε τίποτε.

Ίσως έτσι ν' αναγκάζονταν ο άλ-
λος να φύγι. Άντί γι' αυτό, ό-
μως, εκείνος άκούμπησε άναπαυ-
τικά στο κάγκελο που έφραζαν
το άεροδρόμιο, περιεργάστηκε ά-
πό πάνω ως κάτω με το βλέμμα
τη στολή που φορούσε ο Τζαίμς
και ρώτησε:

— Είσαι ακόμα στο στρατό;

— Όχι. Είμαι μία έβδομάδα
που άπολύθηκα.

— Νομίζω, πως βλέπω τον έ-
αυτό μου εδώ και 26 χρόνια, εί-
πε ο άγνωστος. Ήμουν κι' εγώ
λοχίας. Στο μέτωπο. Είχα άπο-
λυθί, φορούσα, όμως, ακόμα τη
στολή μου. Δύο δόκλινρα χρόνια
είχα λείψει άπ' την πατρίδα. Δύο
δόκλινρα χρόνια είχα να δω το
κορίτσι μου. Η Λίλα μου έγραφε

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ

βέβαια... Μία κοπέλλα, όμως, δεν
μπορεί να γράφει και κάθε μέρα...

Έπειτα τυχαίνει να χάνονται τό-
σα γράμματα, όταν είναι κανείς
στο μέτωπο. Πόσες νύχτες δεν έ-
μεινα άγρυπνος, έσπλωμένος πά-
νω στη γυμνή γη, ρωτώντας και
ξαναρώνοντας τον έαυτό μου: ά-
ραγε θα μου ξαναγράψι, άραγε
θα την ξαναδώ ποτέ; Κι' έπειτα
έρχόταν το γράμμα της κι' εκεί-
νη ή βαθεία αίσθησις της εύτυ-
χίας που κρατούσε τρεις ή πέντε
μέρες, ως που ξανάρχιζε ή προ-
μονή κι' ή άνησυχία κι' ή αγωνία.

Τόξερα πως μ' άγαπούσε ή Λίλα
και είχαμε συμφωνήσει, πως θα
παντρευόμαστε μόλις θα γύριζα.
Δεν είναι, όμως, τόσο εύκολο γιά
μία κοπέλλα να περάση δυό όλό-
κληρα χρόνια όλομόναχη, μέσα
στους πειρασμούς της ζωής...

Ο Τζαίμς έκανε μία κίνηση
άνυπομονής. Η φλυαρία του
ξένου του ήταν άνυπόφορη. Ο άλ-
λος, όστόσο, φαινόταν πως δεν
είχε διάθεσι να σταματήσει.

— Ε' ή ύψις του δε δείχνει να εί-
ναι και τόσο εύαίσθητος, συλ-
λογίστηκε ο Τζαίμς. Μάγουλα
ροδοκκίνα, πρόσωπο καλοζωί-
σμένο.

— Έτσι που λές, συνέχισε ο
άλλος, αγωνία, αγωνία...

Ός που, στο τέλος, ήρθε ή είδησις,
πως θα γυρίζαμε. Ποτέ μου δε θα
ξεχάσω εκείνες τις τελευταίες μέ-
ρες. Ήταν οι πιο μαρτυρικές.

Η αίσθησις, ότι σε λίγο, ύστε-
ρα άπ' όλους αυτούς τους άτέ-
λειωτους μήνες, θα την άγγιζα,
θα την έσφιγγα στην άγκαλιά
μου!... Κι' εκείνος ο φόβος στην
ψυχή...

Εκείνη ή βασανιστική ά-
πορία: να μου έμεινε, άραγε, πι-
στή;

Ο Τζαίμς έσφιξε τα δόντια
του. Άπορούσε, τώρα, πως ήταν
δυνατό να ξέρη τόσο καλά αυτός
ο ξένος τί συνέβαινε μέσα στην
ψυχή του.

— Οι μέρες που χρειαστήκα-

ΤΖΩΡΤΖ ΣΠΕΝΣΕΡ

με γιά να περάσουμε τον Άτλαν-
τικό, μου φάνηκαν άτέλειωτες.

Την έλπίδα διαδεχόταν ή αγωνία,
την αγωνία ή άμφιβολία... Έπί
τέλους, φτάσαμε. Με μάτια που
έκαιγαν άπ' τον πυρετό της άνυ-
πομονής, έψαξα το πυκνό πλῆ-
θος που βρισκόταν στο λιμάνι,
ζητώντας ν' άναγνωρίσω την ά-
γαπημένη μορφή της...

— Και... σάς περίμενε; ρώτη-
σε ο Τζαίμς, προσπαθώντας να
κάνη τη φωνή του σταθερή.

Ο άγνωστος χαμογέλασε:

— Ήταν μία μέρα φωτεινή σά
την σημερινή, είπε. Η Λίλα... Η

Λίλα ήταν το πάν γιά μένα. Ή-
ξερα πως αν την έχανα, ή ζωή δε
θαχε πιά κανένα νόημα...

Ένα μακρινό δουητό άκούστη-
κε άπ' τον ούρανο. Ήταν το άε-
ροπλάνο που περίμεναν. Σε λίγο,
προσγειώθηκε και με βλέμμα θα-
λό, ο Τζαίμς είδε έναν ένα τους
επιβάτες να βγαίνουν από μέσα.

Μερικοί άνδρες, δυό-τρεις κοπέ-
λες, μία ήλικιωμένη κυρία. Ό-
μως, ή κοπέλλα που αυτός περι-
μενε δεν είχε έρθει. Ο Τζαίμς έ-
σφιξε τα κάγκελα. Αυτό ήταν. Το
τέλος. Το τέλος της εύτυχίας
του.

Ήταν σά να είχαν σκοτεινιάση

δλα άπότομα. Οι άλλοι γύρω του
μυλούσαν χαρούμενα. Και τα γέ-
λια τους ήχούσαν σ' αϊτία του
σάν δόμβος ενός μακρινού άερο-
πλάνου, που δεν έρχόταν όμως,
που έφευγε, μαζί με τις τελε-
υταίες έλπίδες του.

Σά μέσα σε όνειρο είδε την ή-
λικιωμένη κυρία να πλησιάζει και
τον άγνωστό του κύριο να την
αγκαλιάζει και να τη φιλή.

— Περίμενες πολλή ώρα, αγά-
πη μου; την άκουσε να τον ρωτά.

— Όχι και πολύ, Γκράις. Εί-
χα πιάσει έδω κουβέντα με τον
κύριο και δεν κατάλαβα πως πέ-
ρασε ή ώρα.

Γκράις... Μά ο άγνωστος εί-
χε μιλήσει γιά κάποιαν άλλη, γιά
κάποια Λίλα! Ο Τζαίμς θυμό-
ταν καλά...

Ένώ ή μεσόκοπη κυρία προχω-
ρούσε προς την έξοδο, ο άντρας
της τον πλησίασε πάλι.

— Μην στενοχωρείσαι, του εί-
πε. Τα πέρασα κι' εγώ αυτά...

Γι' αυτό ένοιωσα τέτοια συμπα-
θεια γιά σένα άπ' την πρώτη
στιγμή. Ο κόσμος μπορεί να σου
φαίνεται τώρα κενός, χωρίς ση-
μασία.

Το χέρι του έσφιξε το μπρά-
τσο του Τζαίμς.

— Δεν είναι, όμως, έτσι. Σου
γόφα και πριν: Τί κι αν δεν ήρ-
θε τώρα... Κάποια μέρα θα
ρθή, θάρθει ή άλλη, ή γυναί-
κα, που θα σε κάνει εύτυχισμένο.

Κι' όλα αυτά θα σου φαίνονται
τότε σαν ένα παλιό ξεχασμένο ό-
νειρο.

Την περίμενε από το
πρωί αλλά δεν είχε έρθει.
Άν δεν έρχόταν και τώρα...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ

* Η άναλογία μεταξύ των
ψυχοπαθών είναι τρεις άνδρες
και δύο γυναίκες.

* Οι γυναίκες ένθουσιάζον-
ται πολύ περισσότερο παρά
οι άνδρες από τις ταινίες
τρόμου και φρίκης.

* Ο καρκίνος προσβάλλει
συχνότερα τις γυναίκες, παρά
τους άνδρες.

* Οι γυναίκες ζούν περισσό-
τερο και παθαίνουν σπανιώτε-
ρα σοβαρές άρρώστειες παρά
οι άνδρες.

* Η άδυναμία διαχωρισμού
των χρωμάτων είναι μία πά-
θησις, που την έχουν 40 άν-
δρες στους χίλιους, αλλά μό-
νο 4 γυναίκες στις χίλιες.

* Οι γυναίκες είναι καλύτε-
ροι κατάσκοποι από τους άν-
δρες. Έχει διαπιστωθεί, ότι
οι άνδρες φλυαρούν όταν πα-
ραπαιούν. Οι γυναίκες πίνουν
πολύ λιγώτερο.

* Οι γυναίκες, μολοντί δεί-
χνουν περισσότερο το φόβο
τους, άντέχουν ώστόσο περισ-
σότερο από τους άνδρες σε
πολλές δοκιμασίες.

* Υπάρχουν πολύ περισσό-
τερες χήρες παρά χήροι, γιά-
τί οι γυναίκες ζούν γενικά πε-
ρισσότερο από τους άνδρες.

* Οι άνδρες είναι πιο δυνα-
τοί και έχουν ύπεροχη στη
σωματική ρώμη, άλλ' οι γυ-
ναίκες υπέρχουν στην χρησι-
μοποίηση των αισθησών τους:
ακοής, όράσεως, όσφρήσεως,
γεύσεως και άφής.

* Οι γυναίκες είναι πιο εύ-
συγκίνητες από τους άνδρες.
Η ικανότης των να κλαίνε ό-
ποτε θέλουν είναι παροιμιώ-
δης.

* Οι άνδρες είναι περισσό-
τερο ντροπαλοί από τις γυναι-
κες και έχουν ισχυρότερο το
αίσθημα της σεμνότητος. Σκε-
φθείτε, ότι κανείς άνδρας δεν
θα τολμούσε ποτέ, άσυνήθοι-
τε ώραιος και αν είναι, να φο-
ρέσει τόσο ντεκολτέ ρούχα όσο
μία γυναίκα.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ

ΑΠΟ τὸ παράθυρο τῆς φτωχικῆς καμαρούλας, ἡ μικρόσωμη γρηούλα κύτταζε τοὺς ἐργάτες ποὺ γκρέμιζαν τὸ μεγάλο ἀρχοντικό σπῆτι ἀπέναντί.

Ἐμενε ἀκίνητη καὶ φαινομενικά ἡρεμη, μ' ὅλο πὺν ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ξεσχίζεται κάθε φορὰ πὺν ἕνα καινούργιο κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ χανόταν μὲ δουπτό μέσα στὶς σκόνες καὶ τὶς πέτρες.

Τὸ σπῆτι αὐτὸ ἦταν κάποτε δικό της καὶ ἦταν ὁμορφό. Ὁμορφό καὶ πλούσιο. Ὁ χρόνος, ὅμως, εἶχε ἀφήσει ἐπάνω του βαθεῖα σημάδια. Τὰ χαρούμενα χρώματα εἶχαν χάθῃ, οἱ τοῖχοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν. Ὡς πὺν ἀποφάσισαν νὰ τὸ γκρεμίσουν...

...Ἡ σκέψις τῆς πετοῦσε τώρα μακριά, στὰ περασμένα. Πόσα χρόνια νὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε; Σαραντασὺντά; Σαρανταεὺντά; Ὁ λόγος ἦταν καινούργιος ἐκεῖνη τὴν μέρα, ὅλα ἦταν χαρούμενα—τὸ σπῆτι, τὰ πατώματα, τὰ χαλιά, τὰ ἐπιπλά. Ὅλα μοσκοῦρίζαν καὶ ἦταν γιορτινὰ... Ἦταν ἡ μέρα τοῦ γάμου της!

Μόλις εἶχαν γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ἐκεῖνη εἶχε ἀνεβῇ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ δαγάλῃ τὸ νυφικό. Προτοῦ τὸ ἀπλώσῃ μέσα στὸ κυπαρισένιο μπαῦλο, τὰ χέρια της χαίδεψαν στοργικά τὸ δαρύ μεταξωτό. Ἐπειτα, κύτταξε στὸ μεγάλο κρυστάλλινο καθρέφτη. Ἦταν σὲ ἄλθῃα ὁμορφὴ μὲ τὰ πλούσια πυρρόξανθα μαλλιά της!

Καὶ ὁ Τζῶν, ὅμως, ἦταν ὥραιος. Πόση περηφάνεια εἶχε νοιώσει, καθὼς στεκόταν δίπλα του στὴν ἐκκλησία.

—Ἐρριέττα!

Ἡ φωνὴ του ἦταν δυνατὴ καὶ βαθεῖα.

—Ἀμέσως, Τζῶν. Κατεβαίνω.

Σὲ λίγο τὴν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά του.

—Τζῶν, ἀγαπημένε μου...

...Ἡ φωνὴ τοὺς ἀρχιεργάτη τὴν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

—Προσέξτε, παιδιά!

Μόλις πρόλαβαν νὰ τραβηχτοῦν στὴν ἄκρη οἱ ἐργάτες. Ἐνα μεγάλο κομμάτι τοῦ τοῖχου ἔπεσε μὲ πάταγο, ξεσκεπάζοντας ἕνα μέρος τῆς παλαιᾶς ταπετσαρίας, μὲ τὰ πελώρια θαυμάσια τριαντάφυλλα. Καθὼς τὰ εἶδε, ἡ γρηούλα ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της νὰ δουρκύνουν. Αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα στοὺς τοῖχους τῆς κρεββατοκάμαράς της! Αἰσθάνθηκε τὴ θύμησιν τοὺς σὰ φλόγα νὰ καίῃ τὴν ψυχὴ της...

...Εἶχαν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τὴν μέρα τοῦ γάμου της. Ὁρβή στὴ μέση τοῦ δωματίου, περίμενε ν' ἀκούσῃ τὰ βήματά του στὴ νυχτερινὴ σιωπῇ. Τὰ τριαντάφυλλα στοὺς τοῖχους ἔμοιαζαν νὰ θάλλουν γεμάτα ἔρωτα.

Ἐνας φοβερός πόνος τὴ βασάνει. Ἦξερε πιά, πὺς τὸν εἶχε χάσει—πὺς τὸν εἶχε χάσει γιὰ πάντα.

Ξαφνικά, τὸν ἄκουσε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο θρῆσκταν μπροστά της. Τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα καὶ θολά.

—Τζῶν—ποιὰ εἶναι;

Ἡ ἐρώτησίς της ἦταν ἕνας ξεψυχισμένος ψιθύρος.

—Τὶ σὲ νοιάζει ἐσένα ποιὰ εἶναι;

Ἡ φωνὴ του ἀντηχοῦσε δραχνῇ, δάναυση. Κι' ἔπειτα, τὸ αἶσθημα, πὺς ἦταν ἔνοχος, τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ μιὰν ἄγρια ὀργή. Σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὴ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Τὸ αἷμα πετάχτηκε κατ'ὸ ἀπὸ τὸ μέτωπό της, πὺς τὸ εἶχε σκίσει τὸ δαρύ δαχτυλίδι του, καὶ ἀνακατόχθηκε μὲ τὰ πορφύρα τριαντάφυλλα στοὺς τοῖχους. Τὰ εἶδε ὅλα κόκκινα γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ αἷμα...

...Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ δύσῃ καὶ οἱ ἐργάτες, ἕνας ἕνας, ἐφευγαν. Ἡ γρηούλα τραβήχθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κάθισε σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα. Αἰσθανόταν κουρασμένη. Θάπρεπε τώρα νὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρῶτο πὺς θὰ ξανάρχιζαν. Τὶ σημασία.

Προτοῦ ἀπλώσῃ τὸ νυφικό της στὸ κυπαρισένιο μπαῦλο, τὰ χέρια της χαίδεψαν τὸ δαρύ μεταξωτό...

ΤΗΣ ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΡΙΣΟΝ

ὅμως, ἔχει μιὰ νύχτα, ὅταν κανεὶς ἔχει περάσει χρόνια δολόκληρα προσμένοντας;

Πέρασε καὶ ἡ ἐπομένη μέρα. Πρὸς τὸ δειλινὸ εἶχαν κιόλα φτάσει στὸ κάτω πατώμα. Οἱ τοῖχοι τοῦ φαίνονταν γυμνοί, ἡ φτηνὴ μπογιὰ τοὺς ξεθωριασμένη. Ἀλλοτε οἱ τοῖχοι ἦταν ταπετσαρισμένοι μὲ δαρύ χρυσαφὶ μεταξωτό. Οἱ σκέψεις της γύρισαν ἀπὸ πάλι στὰ παλιά...

...Ἐκεῖνο τὸ δαρύ, χρυσαφὶ μεταξωτό! Πόσες φορὲς δὲν εἶχε νοιώσει νὰ τὴν πνίγῃ, νὰ τὴν πιέσῃ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴ σὰν ἕνα πελώριο δαρύ κύμα! Εἶχε προσπαθῇ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸ καταθλιπτικό ἀγκάλιασμα του—ὅπως εἶχε προσπαθῇ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς δικηγόρους, πὺς τὴν αἰδεύσαν μὲ τὶς ἐρωτήσεις τοὺς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Τζῶν, τὴ φρικτὴ ἐκεῖνη νύχτα.

Τὴ νύχτα πὺς τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα εἶχαν γίνῃ ἕνα μὲ τὸ ζεστὸ αἷμα. Τοὺς ἀπαντοῦσε μόνο μὲ τὸ στόμα. Ἡ σκέψις της, ἡ καρδιά της, ἦταν κοντὰ στὸν Τζῶν. Τὸν ἀγαπημένο της.

—Μήπως ξέρετε ποιὰ... χμ... ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε συνδεθῇ τελευταῖα ὁ σύζυγός σας;

Τὰ χεῖλη της δλοένα ἔλεγαν ὅχι, ὅχι, ἐνῶ οἱ ἐρωτήσεις τοὺς, σὰν πύρινα ποτάμια, περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν ψυχὴ της.

Ἡ ἀστυνομία ἤξερε, πὺς ὁ Τζῶν εἶχε φύγει διασυνικά, ὑποψιαζόταν, ὅμως, πὺς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε σχεδιάσει ἀπὸ πρῖν.

—Τὸ ξέρετε, πὺς ὁ ἄντρας σας εἶχε ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Τράπεζα, πρῖν ἐξαφανισθῇ, πενήντα χιλιάδες δολάρια, ἀπὸ τὰ λείψανα τῆς περιουσίας σας;

—Ὁχι.

—Τὸ ξέρετε, πὺς ἔχει σπαταλήσει τὴν περιουσία σας στὰ χαρτιά καὶ πὺς τὰ χρήματα πὺς ἀπόμειναν δὲ φτάνουν γιὰ νὰ λυσοῦν τὰ χρέη του;

—Ὁχι...

—Ἰσως θὰ χρειασθῇ νὰ δαγάσουμε τὸ σπῆτι καὶ τὰ ἐπιπλά σας σὲ πλειστηριασμό.

—.....

—Θὰ ξαναγυρίσῃ; Ἐσεῖς τί νομίζετε;

—Ναί, θὰ ξαναγυρίσῃ.

Ἡ φωνὴ της ἦταν χαμηλὴ μὰ δὲν ἔτρεμε. Μόνο τὰ λεπτὰ της χέρια ἔτρεμαν, καθὼς κομμάτιασαν τὸ μαντηλάκι πὺς κρατοῦσε.

—Θὰ ξαναγυρίσῃ...

...Ναί, ἦταν τραγικὸ τὸ παρελθόν. Ὡς τώρα εἶχε μένει—ζωντανὸ σύμβολό του—αὐτὸ τὸ σπῆτι. Τώρα, ὅμως, εἶχε πιά χαθῇ κι' αὐτό.

Οἱ ἐργάτες γκρέμιζαν καὶ τοὺς τελευταίους τοῖχους. Τὸ χάλι τοῦ πρώτου πατώματος ἔδειχνε σκοτεινὸ καὶ κακόμοιρο, ξεφτισμένο ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς φτώχειας. Ἡ γρηούλα ἀκούμπησε τὸ μέτωπό της στὸ τζάμι...

...Θυμήθηκε τὴν μέρα πὺς εἶχαν δαγάει τὸ σπῆτι καὶ τὰ πράγματά της σὲ πλειστηριασμό. Οἱ πλούσιοι θαυμάλαζοι τοῖχοι τοῦ χάλι δὲν τῆς ἐχάριζαν πιά τὴ γλυκεῖα αἰσθητὴ τῆς ζεστασιάς ἐκεῖνη τὴν μέρα. Δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕνα σκοτεινὸ φόντο στὰ ἄγνωστα πρόσωπα πὺς ἔρχονταν νὰ ἐμπορευτοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, πὺς τῆς ἦταν τόσο ἀγαπημένα. Ἀκόμα κι' οἱ καλύτεροι φίλοι της δὲν θέλησαν νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία.

Τὸ ἀμάξι πὺς τὸν ἔπαιρνε στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα. Οἱ φίλοι της, γιὰ μιὰ στιγμή, δίστασαν, ὅταν τὴν εἶδαν νὰ φεύγῃ. Τὶ σκόπευε νὰ κάνει;

—Μὴ νοιάζεστε γιὰ μένα. Θὰ ἐργασθῶ. Ὡς πὺς νὰ γυρίσῃ...

...Καὶ τώρα, σήμερα, εἶχε φτάσει ἡ μέρα πὺς τὸν κάλεσε πρὸς μενε. Κανένας δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῇ, ὅταν ἦρε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ μικρὸ αὐτὸ δωμάτιο, ἀντικρὺ στὸ σπῆτι πὺς ἦταν ἄλλοτε δικό της. Μόνο ὅταν θὰ γύριζε ὁ Τζῶν, θὰ τὸ μάθαιναν, αὐτοὶ πὺς ἄλλοτε ἦταν φίλοι της.

Τὸ σπῆτι εἶχε πιά γκρεμισθῇ. Ἡ ἀδεια θέσις του ἔμοιαζε σὰν ἀνοιχτὴ πληγὴ στὸ δρόμο.

Ἐσφίξε τὶς μικρὲς τῆς γροθιὲς καὶ ἀναλογίστηκε τὰ χρόνια πὺς εἶχαν περάσει.

Οἱ πενήντα χιλιάδες δολάρια εἶχαν σχεδὸν τελειώσει. Εἶχαν, ὅμως, κρατήσει καλά. Εἶχαν κρατήσει, ὅπως τὸ εἶχε λογαριάσει, ὡς σήμερα. Γιατὶ σήμερα ἦταν ἡ μέρα πὺς ὁ Τζῶν θὰ γύριζε.

Χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι. Φαντάστηκε τὴν ἐκπληξί του, ὅταν, σὲ λίγο, ἀνασκάδοντας τὰ θεμέλια, θ' ἀνεκάλυπταν τὸν τάφο του στὸ ὑπόγειο, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἴδια τὸν εἶχε θάψει. Ὅταν θὰ μάθαιναν, πὺς αὐτὴ τὸν εἶχε σκοτώσει, ἐκεῖνη τὴ φοβερὴ νύχτα, πὺς τὰ τριαντάφυλλα στοὺς τοῖχους ἔμοιαζαν σὰν ζωντανὲς φλόγες... Θυμήθηκε τὸν ὄρκο πὺς τὸ εἶχε δώσει, σκοτώνοντάς τον:

—Ὅς σ' ἀγαπῶ, Τζῶν!... Ὅς σ' ἀγαπῶ!...

—Ὅς σ' ἀγαπῶ, Τζῶν!... Ὅς σ' ἀγαπῶ!...

★

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

Εἰκονογράφει: Κ.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

20Ν — Ὁ ἄνδρας χαμογέλασε καὶ ἔκανε ἕνα νόημα στὴν κοπέλλα, πὺς γλύστρησε γρήγορα καὶ ἀθόρυβα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ξαναγύρισε ἀμέσως, κρατώντας κάτι μὲ στοργὴν στὸ στήθος της. Ἐσκυψε καὶ ἀπόθεσε ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸ τὸ κατῆ, πὺς ἦταν ζεστὸ καὶ τυφωρὸ, πὺς εἶχε φωνουόλα καὶ σπαρταρούσε ὅλο ἀπὸ ζωὴ. Ἀναγάλλισε ἡ καρδιά του.

—Εἶναι ἀγόρι, εἶπε μὲ γλυκεῖα σιγανὴ φωνὴ ὁ ἄνδρας. Εἶναι γερό, δυνατό, θὰ γίνῃ ἕνας σωστός λεβέντης μεθαύριο. Θὰ εἶναι τὸ καμάρι σας, ἡ παρηγοριά καὶ τὸ στήριγμά σας.

Ἐκλείσα τὰ μάτια καὶ ξανακοιμήθηκε—εὐτυχισμένη...

Πρέπει νὰ πέρασε καιρὸς, πρῖν ἀποκτήσῃ πλήρη συνείδησι τοῦ περιβάλλοντος καὶ

Ἡ νεαρὴ ΕΛΛΕΝ ΤΖΩΡΤΖΕΣΟΝ, ἑγκυὸς ὀκτῶ μηνῶν, ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τὸν ἑραστή της ἀπάνθρωπα στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ πέντε δολάρια καὶ μὲ ἕνα εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς στὴν πατρίδα της, τὸν Ἅγιο Θωμά. Στὸ τραῖνο περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ζεῦγος, τὸν ΧΙΟΥ καὶ τὴν ΠΑΤΡΙΣ ΑΣΤΑΪΡ, πὺς παντρεύτηκαν στὴν Εὐρώπη καὶ τώρα πηγαίνουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Κάλφορντ, κοντὰ στοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου. Ἡ Πάτρικς, πὺς εἶναι ἐπίσης ἑγκυὸς, συμπαθεῖ πολὺ τὴν Ἑλένη. Τὸ θρόνι, καθὼς οἱ δύο τοὺς προετοιμάζονται γιὰ τὸ πῦνο, ἡ Πάτρικς δίνει στὴν Ἑλένη νὰ φορέσῃ τὴν πολυτιμὴ ἑσθῆά της, ὡσὺν ἡ ἴδια πλύνῃ τὰ χέρια της καὶ τῆς ἐξομολογῇ τὴν συγκίνησιν πὺς δοκιμάζει, καθὼς πρόκειται αἰεὶ νὰ γνωρίσῃ γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου της, πὺς δὲν ἔχουν ἰδῇ ποτὲ οὔτε τὴν φωτογραφία της. Ἐξέφου, καθὼς τελειώνουν τὴ νυχτερινὴ τσελέντα τους, ὁ κόσμος τοῦ παιδὶ της—ζωντανό. Ὅταν, ὅτε ἀπὸ μέρους, ξαναβρίσκει τὶς αἰσθησεις της, εἶναι ἐκπληγμένη μὲσα σ' ἕνα ὥραιο, φωτεινὸ θάλαμο νοσοκομείου. «Τὸ παιδί μου!», εἶναι οἱ πρώτες λέξεις πὺς προφέρει, μὲ τὴν ὁποία

ἀρχίσω νὰ παρακολουθῶ τὴ διαδοχὴ τῆς νύχτας ἀπὸ τὴν ἡμέρα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρώτα πράγματα, πὺς πρόσεξε, ἦταν, ὅτι κάθε πρῶτο μὲ ἔφεραν φρέσκα λουλούδια. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἀρχίσαν νὰ τρώγῃ, στὸ τραπέζι, ἀντικρὺ μου, δίπλα στὰ λουλούδια, τοποθετοῦσαν ἑξοχα φρούτα, μέσα σὲ ὥραίες φρουτιέρες κρυστάλλινες. Χαμογελαστὲς νοσοκόμες μὲ τὰ καθάρια καὶ μὲ ἔβαζαν τὰ εὐχума

δρῶσερά κομμάτια στὸ στόμα.

Μόλις ἀνοίγῃ τὰ μάτια, μὲ ἔφεραν τὸ ἀγοράκι μου, πὺς τὸ ἔσφιγγα, πὺς τὸ ἔσφιγγα ἐπάνω μου. Πρῖν ἀκόμα ἐξηγήσῃ ὁλόκληρο τὸ λογικὸ, τὸ ἐνοστικό μιλῶσε πανίσχυρο.

Βέβαια—συλλογιζόμουν συγκεχυμένα—ἔπρεπε νὰ βρίσκωμαι σὲ κάποια δημόσια κλινική.

Μόλις κλινικὴς καὶ περιποιούνται μὲ τόση ἀγάπη, μὲ τόση λεπτότητα, μὲ τόση πολυτέλεια τοὺς ἀρρώστους των; Καί, μάλιστα, μιὰν ἀρρωστη σὰν ἐμένα, πὺς δὲ θὰ τῆς δῶκαν στὸ πορτοφόλι περισσότερα ἀπὸ τρία δολάρια καὶ εἰκοσι σέντες;

Μόνο ἡ σκέψις αὐτή, αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἔβαλε πάλι ἀπὸ τὴ γλυκεῖα προσωπικὴ λησμονία τὸν ἑαυτὸ μου, μαζί μὲ τὴ φο-

δερά μου κακομοιριά. Και τότε αναθυμώ-
μουν τη Νέα Υόρκη... Έκείνον... Τη σκλη-
ρή, την απάνθρωπη εξουσία του... Την
κλειστή πόρτα και την άδεια πινακίδα
της... Τό τηλεφώνημα... Τό ανέβασμα στις
τρείς σκάλες του άθλιου δωματίου μου...
Τό φάκελλο με τὰ πέντε δολάρια και τὸ
εισιτήριο. Και τὸ τραῖνο... Ναι, τὸ τραῖ-
νο!... ὦ, Θεέ μου! Τί ακριβῶς εἶχε
συμβῆ;

Ἐδῶ, ὅμως, σταματοῦσαν ὅλα. Ἡ φρι-
κτὴ ζῶν με ξανάπιανε καὶ γλυστρούσα
πάλι πρὸς τὸ χάος...

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΚΑΠΟΤΕ, ἐπὶ τέλους, ἄρχισα νὰ δίνω
τοῦ παιδιοῦ μου γάλα. Καὶ τὴν ἄλλη
μέρα ξύπνησα μετὰ τὴ σκέψι πολλὴ καθαρό-
τερη. Ἐνῶς θαυμάσιος ἥλιος ἔμπαινε ἀπὸ
τὸ μεγάλο παράθυρο. Ἦμουν μόνη στὸ
δωμάτιο. Ὅλα τὰ ἔβλεπα διαφορετικὰ καὶ
πρωτὶν ἐκεῖνο, ἀκόμη πιὸ διαφορετὰ, π.ὃ ἀ-
ληθινά...

Ἀπλῶσα καὶ μπράτσα μου, τὰ τέντωσα
μετὰ ἡδονή — καὶ τότε πρόσεξα τὸ δαχτυ-
λίδι μετὰ τὸ ζαφεῖρι καὶ τίς διαμαντόπετρες
στὸ χέρι μου.

Τὸ κύτταξα γιὰ λίγο σαστισμένη. Πῶς
εἶχε βρεθῇ ἓνα τέτοιο κόσμημα στὸ δά-
χτυλό μου; Ἐπειτα, μιά εἰκόνα ἄρχισε νὰ
σχηματίζεται μπροστὰ στὰ μάτια μου. Εἶ-
δα τὴ μικρὴ καμπύνη τοῦ τραῖνου μετὰ τοὺς
νιπτήρες καὶ τοὺς καθρέφτες. Μοῦ φάνη-
κε, πῶς ἀκούγα μιά εὐθυμὴ, συμπαιχνιτικὴ
φωνὴ νὰ μοῦ λέει:

— Δὲν εἶναι τραῖλλα τὸ δαχτυλίδι μου;
Μὰ φόρεσέ το, λοιπόν! Εἶδες πῶς σοῦρ-
χεται; Σὰ νάναι δικό σου!

Ἀνακάθισα ἀπότομα, τινάχτηκα.
Κατὶ γυαλιστερό, πού κρεμόταν στοῦ
κρεββατιοῦ μου τὸ κεφαλόξυλο, ἔφυγε ἀπὸ
τὴ θέσι του καὶ κύλισε πάνω στὴν κουβέρ-
τα μου.

Ἦταν μιά μακρόστενη λεπτότατη κορ-
νιζούλα, ἀπὸ μέταλλο, ἀνοιχτὴ ἀπ' τὴ μιὰ
πλευρά, ἔτσι, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀ-
νανεῶν εύκολα τὸ χοντρὸ χαρτόνι πού ὑ-
πῆρχε μέσα καὶ πού εἶχε ἐπάνω του γράμ-
ματα, ἄλλα τυπωμένα καὶ ἄλλα γραμμέν' ἀπὸ χέρι.

Πῆρα τὴ πινακίδα αὐτὴ στὰ χέρια μου,
ἀλλὰ, παρ' ὅλο πού ἔβλεπα νὰ διαβάσω
καθαρὰ, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί
νόημα εἶχαν τὰ λόγια πού ἔγραφε κα

Κύτταξα σαστισμένη τὸ δαχτυλίδι...

κυρίως, ποῖα ἦταν ἡ σχέσις πού εἶχαν μετὰ
μένα.

Νὰ τί διάβαζα:

ΤΜΗΜΑ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΥ
Αἰθουσα 25η

Περὶ πτωχῶν: Τοκετὸς πρόωρος, ἐκ
συγκινήσεως, μὴν 8ος. Ἀρρεν, ὕγιες.
Ὄνοματεπώνυμον: Κα Πάτρις
Ἀστειρ.
Γενικὴ κατάσταση: Πρὸς ἀνάρ-
ρωσιν.

Πάτρις Ἀστειρ;... Πάτρις Ἀστειρ;...
Τί νόημα ἦταν αὐτό;... Ἐμένα με ἔλεγαν
Ἐλλην Τζώρτζεσον... Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ
Πάτρις;...

Ἐξάνα, ὁ νοῦς μου φωτίστηκε. Γιὰ
τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ!... Πάτρις Ἀστειρ ἦταν
ἐκεῖνη!... Ἡ Ἀστρογεννημένη!... Τὸ δα-
χτυλίδι τῆς!...

Ἐπεσα στὸ προσκεφάλι μου, ἐξουθε-
νωμένη. Εἶχα καταλάβει.

Τὸ παρόν, τὸ ὥραιο παρόν, τὸ ἀνέφε-
λο, τὸ ἀσφαλισμένο, μαζί μετὰ τὸ λουλού-
δι, τὰ φρούτα, τὸ ζεστὸν ἥλιο του, μέ-
σα σὲ μιά στιγμή, μοῦ φάνηκε, πῶς τὸ
εἶδα νὰ γίνεται πυροτέχνημα, ν' ἀνατινά-
ζεται καὶ νὰ ἐξατμίζεται στὸν ἀέρα.

Ἀκούσα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγει. Ἡ ξαν-
θὴ νοσοκόμα ἀντίκρισε τὸ περίτριο ὅ-
φος μου καὶ, ἀνίσχυη, ἔτρεξε κοντά μου.
Πῆρε τὴν πινακίδα ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ
εἶπε:

— Ἡσυχάστε... Τί πάθατε;

Ἄντ' ἡ ἀπάντησά, ἔκλεισα τὰ κατά-
πληκτα μάτια μου. Τὴν ἐνοῖσα νὰ μοῦ
σιάζη τὰ σκεπτάσματά, νὰ μοῦ βάλῃ τὸ
θερμόμετρο, νὰ πιάνῃ τὸν καρπὸ τοῦ χερι-
οῦ μου, ὅλ' αὐτά, δίχως νὰ μοῦ μιλήσῃ κα-
θόλου.

Ὅταν ξαναπῆρε τὸ θερμόμετρο, ἀνοι-
ξα πάλι τὰ μάτια μου. Τὴν εἶδα νὰ πη-
γαίνει στὸ φῶς, νὰ τὸ ἐξετάζῃ, νὰ ζαρώνει
τὰ φρούδια τῆς καὶ ὑστερὰ πάλι νὰ με ζυ-
γώνει:

— Μὰ, τί πάθατε, λοιπόν; Μήπως εἶ-
δατε τίποτε πού σὰς ἔφερε ταραχή;

— Ἐκεῖνο! τῆς εἶπα, καὶ τῆς ἔδειξα
τὴν πινακίδα, πού βρισκόταν πάλι στὴ
θέσι τῆς: Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ πάνω;

— Μά... εἶναι οἱ ἐνδείξεις πού γράφου-
με πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι κάθε νοσηλευ-
μένου.

— Ναι, ἀλλὰ... τὸ δῖωμα;... Τὸ δῖωμα
λέει...

— Ποῖδ' ἐνοῖμα;... Μήπως τρομάξατε,
τ' ἐνοῖμα σὰς;... Ἐλάτε... ἡ-
συχάστε. Δὲν ἔχετε ἀναλά-
βει ἀκόμη.

— Αὐτὸ τὸ δῖωμα... Ὁῶλω
νὰ μοῦ ἐξηγήσετε...

— Ὁ, ἡσυχάστε, παρακα-
λῶ... Δὲν εἶναι ἀκόμα και-
ρὸς νὰ ταραξέστε...

Μὰ ἐγὼ βάλθηκα τότε νὰ
δγάλω τὸ δαχτυλίδι, αὐτὴ
τὴν καταραμένη βέρα μετὰ τὰ
διαμάντια, πού εἶχε μείνει
πάνω στὸ χέρι μου. Ἡ νο-
σοκόμα, πού παρακολουθοῦ-
σε τίς νευρικές μου κινήσεις,
καθὼς τὸ δαχτυλίδι δὲν ἐνο-
οῦσε νὰ βγῇ, μοῦ φώναξε:

— Ἀ, ὄχι, ὄχι!... Σὰς πα-
ρακαλῶ!... Θὰ ὑψώσετε τὸν
πυρετὸ πού παρουσιάζετε
σήμερα, τὴν στιγμή πού ὡς
χτές ἀκόμα πηγαίναμε τό-
σο καλά. Περιμένετε ἡσυχῇ,
σὰς παρακαλῶ, μιά στιγμή.

Καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ἐγὼ ἔκλει-
να τὰ μάτια μου ἀποκατω-
μένη. Ὅταν τὸ ξανάνοιξα,
ἀπὸ κάποιο θόρυβο, εἶδα νὰ
μπαίνουν ὁ γιατρός μετὰ τὴ
νοσοκόμα.

Ὁ γιατρός ἦρθε ἀμέσως
κοντά μου. Ἀκούμπησε τὸ
χέρι του στὸ κεφάλι μου, χα-
μογέλασε καὶ εἶπε:

— Εἰστε μιά ἀτακτὴ ἀ-
σθενής. Γιὰ νὰ σὰς τιμωρή-
σω, θὰ σὰς δώσω νὰ πιήτε
αὐτὸ ἔδω.

Καί, ἐνῶ μοῦ πρόσφερε

κάποιο ποτηράκι πάνω ἀπὸ τὸ κομοδίνο
μ' ἓνα φάρμακο σπιθό, μοῦ ἔλεγε ἀκόμα:
— Ἐλάτε! Αὐτὸ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ
κοιμηθῆτε. Θὰ εἶναι ντροπὴ νὰ με θυάλε-
τε ψευτὴ πού ἔγραψα ὅτι θὰ γίνετε γρή-
γορα καλά... Ἐτσι μπράβο! Κλείστε τὰ
μάτια...

Ἦθελαν νὰ φωνάξω τὴν ἴδια ἐκεῖνη στιγ-
μὴ στὸ γιαιτό καὶ τὴ νοσοκόμα, νὰ τοὺς
ἐμπόσω νὰ φύγουν, νὰ τοὺς ζητήσω ἐξ-
νήσεις καὶ νὰ τοὺς δώσω τὴ δική μου ἐ-
ξήγησι, τὴ φοβερὴ ἐξήγησι πού γέμιζε τὸ
στήθος μου ἀγωνία. Ὅμως, δὲν τοὺς φώ-
ναξα, δὲν τοὺς ἐμπόδισα καί, με κατε-
δασμένα τὰ βλέφαρά, τοὺς ἀκούσα νὰ
δυσλύνουν καὶ νὰ κλείνουν ἡσυχὰ τὴν πόρτα.

Κάποια φωνὴ ψιθύριζε μέσα μου:

«Μὴ διάζεσαι!... Χρειάζεται σκέψις!...
Πανώρια με συνέσει!... Ἐχεῖς καιρό...»

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ δαχτυλίδι μετὰ τίς
διαμαντόπετρες καὶ τὰ ζαφεῖρια νόμιζα
πῶς μοῦ σφίγγε ὁλόεντα τὸ δαχτυλὸ καὶ
μοῦ ἔλεγε καὶ αὐτὸ μετὰ τὴν ὑποβλητικὴ
πειστικὴ, μετὰ τὴ δική τῆς φωνή, πού τὴν
ἐξαναεῖνα πάλι στ' αὐτὰ χέρια μου, ὅπως ἐ-
κεῖνο τὸ βράδυ στὸ τραῖνο:

— Γιατί κάνεις ἔτσι;... Δὲ σου εἶπα,
πῶς θὰ σοῦ φέρω γούρι!... Εἶμαι ἀστρο-
γεννημένη ἐγὼ, θὰ τὸ ἴδῃς!...

Δὲν μποροῦσα, ὅμως, ν' ἀνθέλω ἄλλο!
Ὁ γιατρός εἶχε δικαίω! Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅ-
λα ἦταν νὰ κοιμηθῶ... Ὅ,τι ἤθελα νὰ
μάθω καὶ νὰ τοὺς πῶ, μποροῦσα νὰ τοὺς
τὸ πῶ καὶ ἀργότερα...

Καὶ κοιμήθηκα. Δὲν τοὺς εἶπα, ὅμως,
τίποτε καί ὅταν ξύπνησα. Ἦταν τόσο εὐ-
κολο νὰ μὴ λέω τίποτε, ἀφοῦ κανεὶς δὲ
με ρωτοῦσε τίποτε, ἀφοῦ ὅλοι μοῦ χαμο-
γελοῦσαν καὶ ἀφοῦ ὅλα γύρω μου ἔλεγαν:
— Μὴ μιλάς!... Μὴ μιλάς!... Περιμένε!

Ὅμως, τὸ ἄλλο πρωί, εἶπα στὸν ἑαυτὸ
μου:

— Σήμερα, θὰ μιλήσῃς!
Μέσα μου, ὅμως, ἓνα τυφλὸ ἐνστικτο.

ἔλεγε, τὴν ἴδια στιγμή:

— Ἐστω. Ἀλλὰ κύτταξε νὰ μιλήσῃς μετὰ
πολλὴ περιστάσι. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ
διάζεσαι σὲ β.τ. ἔχεις νὰ πῇς ἐσύ. Τὸ κα-
λύτερο εἶναι νὰ μάθῃς πρώτα. Νὰ τὰ μά-
θῃς πρώτα ὅλα...

Ἡ νοσοκόμα, ὅταν ἦρθε σὲ λίγο, μοῦ
εἶπε:

— Μπράβο. Σήμερα εἰστε πιὸ ἡσυ-
χη. Κοιμηθήκατε καλά;

— Ναι.

Πῆρα τὸ ποτηρί μετὰ τὴν πορτοκαλάδα
ἀπὸ τὸ δίσκο πού μοῦ ἔτεινε καὶ ρώτησα:

— Μήπως ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε... τί ἀ-
πόγινε ἐκεῖνη;

Τὰ χέρια μου ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ
μαζί τους καὶ τὸ ποτηρί.

— Ποιὰ; με ρώτησε ἡ νοσοκόμα.

— Ξέρετε, εἶπα, τὴ στιγμή πού ἐγι-
νε ὁ ἐκτροχισμός, βρισκόμουν με μιάν
ἄλλη κοπέλλα...

— Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ κάποιαν Ἑλ-
λεν Τζώρτζεσον; με ρώτησε ἡ νοσοκόμα,
κυττάζοντάς με στὰ μάτια.

«Ὁχι!», θέλησα νὰ τῆς φωνάξω: «Ἡ
Ἑλλην Τζώρτζεσον εἶμ' ἐγὼ. Σὲ ρωτῶ
γιὰ τὴν Πάτρις Ἀστειρ! Ὅμως, δὲν
εἶπα τίποτε τέτοιο. Πρόφερα μόνο δεῖλὰ
ἓνα:

— Ναι...

Καί, ἐξαφάνοντας στὸ δίσκο τὸ ποτῆ-
ρι, πού ἔτρεμε στὰ χέρια μου, συμπλή-
ρωσα:

— Τί ἀπόγινε;... Εἶναι... καλά;

Ἡ νοσοκόμα ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

— Τὴν γνωρίζετε πολὺ; με ρώτησε.

— Ὁχι.

— Γνωρίστηκατε μονάχα στὸ τραῖνο;

— Ναι... Μονάχα στὸ τραῖνο... Εἶ-
ναι... καλά;

— Ὁχι.

— Πέθανε;... Μιλήστε...

— Ναι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνη, παρακο-
λουθώντας ἀδίσκοπα τὴν ἐκφράσί μου.

— Ὄποτε... πέθανε ἡ... Ἑλλην Τζώρ-
τζεσον!...

Ἡ νοσοκόμα, παίρνοντας φαίνεται κου-
ράγιο ἀπὸ τὸ ἥσυχο ὄφος μου, ρώτησε:

— Μήπως θέλετε νὰ σωτήσετε καί...
γιὰ τὸν...;

— Ναι, εἶπα μετὰ φωνὴ ὁλότελα σθη-
σμένη: Τί ἀπόγινε ὁ...

— Ὁ ἄντρας σας; Θέλετε νὰ πληρο-
φορηθῆτε γιὰ τὸν κ. Ἀστειρ;
— Ναι, ἀποκρίθηκα με μιά φωνή, πού
λὲς καὶ ἦταν ἡ τελευταία πνοή μου.

— Τότε... περιμένετε, παρακαλῶ, μιά
στιγμὴ, μωρμύρισε ταραγμένα ἡ νο-
σοκόμα.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα καί ἔκαμε νόημα σὲ
κάποιον, πού ἐγὼ δὲν τὸν ἔβλεπα. Σὲ
λίγο, μπῆκε ὁ γιατρός με ἄλλη μιά νο-
σοκόμα. Ἡ πρώτη νοσοκόμα εἶπε στὸ
γιατρό:

— Σφυγμός καὶ θερμοκρασία κανονικά.
Ἡ δεύτερη νοσοκόμα πῆγε καί ἀνα-
κάτωσε κάποιο φάρμακο μέσα σ' ἓνα πο-
τήρι. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ πρώτη νοσοκό-
μα ἦρθε πάλι στὸ κρεββάτι καί ἔπιασε
γερὰ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν καρπὸ, ἐνῶ
τὰ μάτια τῆς κύτταζαν τὸ γιατρό.

Ἐκεῖνος τῆς ἔγνεψε καί, τότε, ἡ πρῶ-
τὴ νοσοκόμα, ἀφοῦ ὕψανε τὰ χεῖλιά τῆς
σὰ γιά νὰ γλυστρήσουν πιὸ εύκολα
τὰ λόγια, μοῦ εἶπε:

— Κυρία Ἀστειρ, πρέπει νὰ κά-
νετε κουράγιο... Ὁ οὐζυγὸς σας, ὁ
κύριος Χιού Ἀστειρ, δὲ στάθηκε δυ-
νατὸν νὰ σωθῇ. Εἶχε τὴν ἴδια τύχη,
πού εἶχαν ἑκατοντάδες ἄνθρωποι σ' ἐ-
κεῖνο τὸ φοβερὸ δυστύχημα...

Ἐνοῖσα τὸ αἶμα ν' ἀποτραβίε-
ται ἀπ' τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ δέμμα
μου νὰ τευνώνεται καὶ νὰ φουσκώνει,
σὰ νὰ ἤθελε νὰ διασπαρῇ.

— Γιὰ τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ! φώναξα
με σταραγμό: Δὲν καταλαβαίνετε!
Κάνετε κάποιο λάθος!...

— Κυρία Ἀστειρ, πρέπει νὰ κά-
μετε κουράγιο! Συλλογιστῆτε πῶς
ἔχετε τὸ παιδάκι του.

Ἐνα δροσερὸ χέρι πίεζε τὸ μέτω-
πό μου ἀπαλά, ἀλλὰ σταθερά, γιά νὰ
μὴν κινουμαι. Ἡ δεύτερη νοσοκόμα
ἀκούμπησε κάποιο ποτηρί στὰ χεῖλιά
μου. Ἡ πρώτη νοσοκόμα κρατοῦσε
πάντα σφιχτὰ τὸ χέρι μου, σὰ νὰ
μοῦ ἔλεγε: «Κουράγιο! Κουράγιο!»

— Σὰς παρακαλῶ! εἶπα ἄλλη μιὰ
φορὰ. Δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω!... Δὲ
θὰ μπορέσω! Ουμῶμαι! Ἐγὼ ἀκό-
μα στ' αὐτὰ μὴν τὴ φοβερὴ φωνὴ
μέσ' στὸ τραῖνο... «Χιού!... Ἀγάπη
μου!...» Ὁ, ἀφήστε με!... ἀφήστε με!

— Πιῆτε!... πιῆτε μιά γουλιά ἀκό-
μη... Ὅ, σὰς κάνῃ καλὸ... Πρέπει νὰ
κοιμηθῆτε, κυρία Ἀστειρ καὶ νὰ ξε-
χάσετε...

Ὁ, ναί! Νὰ ξεχάσω. Μὰ πῶς
πῶς; Εἶπα ἄλλη μιὰ φορὰ ἓνα «σὰς
παρακαλῶ!» καί, ὕστερα, σάπασα
ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ τὸ χέρι
ἔπαυσε νὰ πιέζῃ τὸ μέτωπό μου. Ἀ-
κούσα τὰ διακριτικὰ ῥήματα τους ν'
ἀπομακρύνονται καὶ τὴ φωνὴ τοῦ γιαι-
τροῦ πού ψιθύριζε:

— Μικρὴ ὑστερική κρίσις... Ἐλπίζω
μετὰ τὸ φάρμακο νὰ ἡσυχάσῃ... Ἀρκετὰ
καλὰ κράτησε... Δὲν τὸ περίμενα...

«Δὲν τὸ περίμενα οὐτ' ἐγὼ!», συλλο-
γίστηκα.

Ὅστερα, μετὰ πῆρε πάλι ὁ ὕπνος...

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

ΑΛΛΑ κάποτε πάλι ξύπνησα. Καί, τό-
τε, ὅλα ὅσα εἶχαν γίνε, καθὼς καὶ ὅλα
ἔσχα πηγαῖναν νὰ γίνουν, ἐξανάρθαν πάλι
στὴ μνήμη μου καὶ ἐξανέφρασαν στὴν ψυ-
χή μου τὸν τρόμο.

— Φώναξέ τους καὶ πές τα ὅλα!
— Τίποτε δὲ διάζει! Ἐχεῖς παιδί!

Προχώρη με περιστοχὴ καὶ μὴ λὲς τίποτε!
Αὐτὲς ἦταν οἱ δύο φωνές, πού πάλαι-
σαν μέσα μου.

— Ὅταν ἦρθε ἡ νοσοκόμα μου, ἡ μίς
Ἐλμέγερ, τὴ ρώτησα:

— Γιὰ πέστε μου, τὸ νοσοκομεῖο σας
περιποιεῖται ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς σὰν ἐ-
μένα;

— Ὅθὰ τὸ ἐπιθυμοῦσαμε αὐτό, ἀλλὰ
δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατον. Ὑπάρχει γὰ
σὰς μιά εἰδικὴ καὶ ἐντελὴς ἰατρικὴ πε-
ριποίησις.

— Τὰ φρούτα αὐτὰ τὰ παρέχει τὸ ἱ-
δρυμα;

— Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι! γέλασε ἡ μίς

Ἐλμέγερ. Ἀλλὰ, βλέπετε, κάθε καλὰθι
πού ἀδελφίζουμε — στίς φρουτιέρες σας,
στοιχίζῃ δεκαπέντε δολάρια!

Συλλογίστηκα: «Ἐμένα, ὁ ἄνθρωπος
πού ἀγάπησα, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ
μου, με πλήρωσε μονάχα πέντε δολλά-
ρια!»

— Ἀλλὰ τότε, ρώτησα, ποῖος κάνει
γιὰ μένα ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξόδα;

— Ἐλάτε δά!, ἐξανέλασε ἡ μίς Ἐλ-
μέγερ. Μὴ μοῦ πῆτε, πῶς δὲν μπορεῖτε
νὰ τὸ μαντέψετε!

Στριφογύρισα πάνω στὸ κρεββάτι καὶ
κατάφερα, με χεῖλιν πού ἔτρεμαν, νὰ πῶ:

— Μίς Ἐλμέγερ... Ὑπάρχει κατὶ πού
πρέπει νὰ σὰς τὸ ἀνακοινώσω...

Φαίνεται, πῶς τὸ ὄφος μου ἦταν τό-
σο ταραγμένο, πού ἡ ἀγαθὴ κοπέλλα ἀ-
νησύχησε πάλι μήπως ἔχουμε νέα κρίσι.

— Ὁ, ἔλατε, κυρία Ἀστειρ. Πρέπει
νὰ τὰ ξεχάσετε ὅλα αὐτὰ.

— Κι' ὕστερα, σοῦ λένε ὅτι βουνὸ με βουνὸ
δὲ σμίγει... (Τοῦ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Ὅθὰ ἤθελα νὰ μοῦ φέρνατε κατὶ,
μὲς Ἐλμέγερ. Μπορεῖτε;

— Τί πράγμα;

— Ἦθελαν τὴν τσάντα...

— Ποιὰ τσάντα;

— Ἐκεῖνη πού πρέπει νὰ βρέθηκε μέ-
σα στὸ διαμῆρισμα τῆς τουαλέτας.

— Τὴν τσάντα σας;

— Ναι... Πόσα χρήματα εἶχε μέσα;

— Ὅθὰ σὰς πῶ ἀμέσως.

Βγήκε. Ξαναγύρισε σὲ λίγο καὶ εἶπε:

— Τὴ βρήκαν τὴν τσάντα σας καὶ σὰς
τὴ φούλα. Ἐχεῖ μέσα 50 δολάρια.

«Αὐτὴ δὲν ἦταν δική μου», ἤθελα νὰ
τῆς πῶ, ἀλλὰ...

— Νομίζω, πῶς πρέπει νὰ βρέθηκε στὸ
ἴδιο διαμῆρισμα καὶ ἄλλη μιά τσάντα,
εἶπα δεῖλὰ...

— Ἀλήθεια, ὑπάρχει ἄλλη μιά, πα-
ραδόχτικα ἡ νοσοκόμα, καὶ ἀναστένανε
μεγαγχορικά. Ἀλλὰ, τώρα, αὐτὴ ἡ τσάν-
τα δὲν ἀνήκει σὲ κανέναν!

«Ἀναστενάξτε γιὰ λογαριασμό μου,
πού πέθαναν!» συλλογίστηκα.

— Αὐτὴ δὲν εἶχε παρὰ τρία δολάρια
καὶ εἰκοσι σέντες! ψιθύρισε τώρα ἡ νοσο-
κόμα στὸν ἴδιο πένθιμο τόνο. Τὴν καμπε-
νούλα!...

Ἐμένα ἐνοοῦσε.

— Δεσποινίς Ἐλμέγερ, ἀν δὲν ἡμουν
ἡ κυρία Ἀστειρ, θὰ μὰς βάλατε, ἐμένα
καὶ τὸ μωρό μου, σ' αὐτὸ τὸ ὥ

33

'Ιστορίες του Χωριού Σ. ΠΑΤΑΤΖΗ Εκ. Μίνου Αργυράκη

ΠΑΡ' όλο που ο πόλεμος συνε-
χιζόταν αμείλικτος ανάμεσα
στα δυο κεφαλοχώρια, η νίκη δέ
φαινόταν να γέρνει πούθενά —
ως την αποφορά εκείνη ημέρα
που, στην πιο κρίσιμη περίοδο
του ανταγωνισμού, 'Ιούνιο μήνα,
ξέσπασε η μεγάλη σφοδρά στο
Κοντοχώρι: Παρουσιάστηκαν φαν-
τάσματα στο σπίτι της 'Αναστά-
σιννας!

Κι' όχι φαντάσματα συνηθι-
σμένα, απ' αυτά που ο παπάς του
Κοντοχωριού τα έβρισκε ώσπου
να πής κίμιο — εν αντιθέσει με
τον παπά του Σουρπιού, που τα
φαντάσματα τ' έγραφαν στα πα-
λιά τους παπούτσια. 'Εδώ πα-
ρουσιάστηκαν φαντάσματα πρωτο-
φανή, απίθανα, πρωτόκουστα.
Συγκεκριμένα: Δίχως λόγο και δι-
χώς φόρη, άρχισαν ξαφνικά να
χορεύουν τα πιατικά της 'Ανα-
στάσιννας — τη στιγμή ακριβώς
που εγκαταστάθηκαν στο σπίτι
της οι πρώτοι 'Αθηναίοι παραθε-
ριστές, ο μηχανικός Παπαλουρ-
δας με τη γυναίκα του και με την
κόρη του Χρηστίνα, που ήταν
δέκα πέντε χρονών.

Μόλις η μικρή μπήκε με τη μα-
μά της στην κουζίνα, όλα τα πια-
τικά και τα ποτήρια άρχισαν να
χοροπηδάνε ξαφνικά, σ' ένα θύμ-
σαν που δρέθηκαν μπροστά στις
ξένες.

Η 'Αναστάσιννα, που έρχόταν
νε πίσω τους, πετάχτηκε στο δρό-
μο, τρέμοντας από το φόβο και
πήγε ίσα στο σπίτι του παπά.
Το φοβερό νέο διαδόθηκε άμέ-
σως σ' όλο το Κοντοχώρι και με
αστραπιαία ταχύτητα έφτασε στο
Σουρπί — από Σουρπιότιες κα-
τακόπους, προφανώς.

Οι Σουρπιότιες φρόντισαν, βέ-
βαια, να ξεγοκώσουν λιγάκι τα
πράγματα. 'Επανε δηλαδή στους
ξένους, ότι στο Κοντοχώρι, δεν ύ-
πάρχει πιατό που να μη χορεύει.
'Επί πλέον — προσέθεσαν — σε
κάθε πιατό έχει εγκατασταθεί μο-
νίμως κι' από ένας, δρυκόλακας,
που, κατά προτίμηση, πίνει αίμα
παραθεριστών. 'Ος αυτή τη στιγ-
μή δέ, έχουν έκτενυσει έφτά πα-
ραθεριστές και δύο Κοντοχωρί-
τες — χωρίς οι τραυματίες και
αυτοί που πνύνοντά λείπει!

Πάει, λοιπόν, πιά... Η μάχη
ανάμεσα στο Σουρπί και στο Κον-
τοχώρι, κινήθηκε. Στη ζυγαριά, έρ-
χονταν τώρα υπέρ του Σουρπιού
το άορατο και φοβερό τους βά-
ρος οι μεταφυσικές δυνάμεις. Το
Κοντοχώρι, ήταν χαμένο!

Μερικοί στήριξαν λίγες ελπί-
δες στον παπά τους, που έτρεξε
αυτάς στον τόπο του δυστυχί-
ματος μαζί με την 'Αναστάσιννα.
Και πραγματικά... Μόλις πάτησε
το πόδι του ο παπάς στην κουζί-
να, βρήκε όλα τα πιατά να κα-
θονται φρόνιμα — φρόνιμα στην
πιατοθήκη τους, σαν ψυχρά μαθη-
τούδια σε θρανία.

Ψόρεσε, ωστόσο, το πετραχίλι
του κι' έκανε το συνηθισμένο ελ-
χέλαιο. Για να ναι, μάλιστα, πιο
σίγουρος πώς δέ θα ξαναπαρου-

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΟΝΤΟΧΩΡΙ

σιαστή το κακό, διάβασε κι' ένα
δραστηκώτατο ζόρκι, το οποίο
σίγουρα, ο παπάς του Σουρπιού
ούτε καν θα τόχε άκούσει ποτέ
του.

''Εξελθε πνεύμα πονηρόν,
θύσιον, πύθιον, έναγές, ακά-
βατον.

''Εξελθε, εξελθε, εξελθε...

Το ζόρκι αυτό ήταν, κατά τη
γνώμη του Κοντοχωριτή παπά,
σωστή άτομική δόμδα, για τα
δαιμονικά και τα φαντάσματα. Γι'
αυτό και σπανιότατα το χρησι-
μοποιούσε. Πριν άρχιση, όμως, να
λέη, είχε την άτυχη έμπνευση
να καλέσει και τους ξένους να πα-
ρευρεθούν στο ζόρκισμα, γιατί
μπορεί να θριασκόνταν μέσα σ' αυ-
τούς το πονηρόν πνεύμα. Και έ-
πληξε η φοβερή καταστροφή!

Μόλις πάτησαν οι ξένοι το πό-
δι τους στο κατώφλι της κουζί-
νας, τα καταραμένα πιατικά άρ-
χισαν και πάλι να χοροπηδάνε δαι-
μονισμένα. 'Ενα ποτήρι μάλιστα,
πήδησε από την πιατοθήκη και πα-
ρά λίγο να σπάσει στο κεφάλι του
καντηλανάφτη, που, άνυποπτος,
κράταγε ακόμα το ίσο.

Οι γυναίκες άρχισαν να τσιρί-
ζουν. 'Ο παπάς αναλαμβάνει, η-
ρωϊκάς, αλλά μπαλάνη, το ζόρκι
και για να φυλαχθεί από την όργη
τών πιατικών, σήκωσε μια καρέ-
κλα και την έφερε πάνω απ' το
καλιμαύχι του. 'Ολοι οι άλλοι έ-
κλεισαν τα μάτια και άφησαν,
πανικόβλητοι, προς την πόρτα —
πλην του καντηλανάφτη, που είχε
τριμπώσει κάτω απ' το τραπέζι.

Τότε ακριβώς, φάνηκε μπροστά
στην πόρτα η δλοσυρή μορφή του
ένωμοτάρχου Καραπίπερου, ο ό-
ποιος προχωρούσε άκαθεκτος προς
την κουζίνα της 'Αναστάσιννας,
με το πιστόλι στο χέρι. Βάδιζε
και τώρα — όπως πάντα — επί
κεφαλής των ανδρών του: Δύο χω-
ροφυλάκων και ενός αγροφυλάκου.
— 'Αλτ! Καί μην κουνήθι κα-
νείς! 'Εδρυχθή ο Καραπίπερος
μόλις έφτασε μπροστά στην κου-
ζίνα.

''Ολοι υπήκουσαν στη διαταγή
της εξουσίας — εκτός από τα
πιατά, φυσικά, που συνέχιζαν το
τρέλλο τους χοροπηδήτο.

— Κάποιοι θάναυ κομμένους
μέσα στον τοίχο της κουζίνας, έ-
πε με ύψος ντέκτιβ ο αγροφύ-
λακας, προχωρώντας προς την
πιατοθήκη με το όπλο προτετα-
μένο.

— 'Εν όνόματι του νόμου! έ-

δρυχθή πάλι, ο Καραπίπερος,
στρέφοντας αυτή τη φορά το πι-
στόλι του κατά την πιατοθήκη της
'Αναστάσιννας. Σε διατάσσω να
εξεέλθης παράυτα.

Κανείς, όμως, δεν παρουσιάζο-
ταν. Και τα πιατά, με όλοφανε-
ρη περιφρόνηση προς την άρχη, έ-
ξακολουθούσαν το δαιμονισμένο
τους χοροπηδήτο. 'Ενα μάλιστα
απ' αυτά, διέπραξε σωστή αντί-
σταση κατά της άρχης, γιατί τι-
νάχτηκε από την πιατοθήκη και έ-
πεσε ακριβώς πάνω στον κάλο
του αγροφυλάκα, που άφησε το δ-
πλο να του φύγη απ' τα χέρια και
κούλουριστάθηκε κατάχαμα, μου-
κρίζοντας από τον πόνο.

Ο ένωμοτάρχης Καραπίπερος
είπε τον άνδρα του να πιάσει, άλ-
λά δεν έχασε την ψυχραιμία του.
Γύρισε προς τα πίσω κι' έβριζε
ένα αγέροχο βλέμμα προς τους
δύο απομεινόντας άνδρες του, έτσι
σά να τους έλεγε: «Θα πέσω μεν
όλοι μέχρις ενός!». Και ήταν έ-
τοιμος να διατάξει επύρ.

Ευτυχώς, όμως, για τα πιατά
της 'Αναστάσιννας καθώς και για
όλη εν γένει την ιστορία και το
γόπτρο του Κοντοχωριού, προτού
ν' άρχιση η μάχη, κατέβησε ο
γιατρός που είχε πάει για επί-
σκέψεις με το μπουλνι του στα
κοντινά χωριά. 'Εμαθε για τα
φαντάσματα και, χωρίς να ξεπε-
ζένη, τράβηξε γραμμή για το σπί-
τι της 'Αναστάσιννας, όπου βρέ-
θηκε μπροστά στα πιατά που χο-
ροπηδούσαν ακόμα.

''Ο Καραπίπερος έπέμενε ν' ά-
νοίξη πύρ εναντίον της πιατοθή-
κης, ενώ ο αγροφυλάκας είχε τη
γνώμη, πως έπρεπε μάλλον ν' ά-
νοίξουν μια τρύπα για να συλλά-
θουν το δράστη ζωντανό.

— Δεν είναι τίποτα, τους είπε
ο γιατρός. 'Απλά, κάποιος απ'
όλους έχει επάνω του τηλεκινήτι-
κές ιδιότητες.

— Δηλαδή; 'Οπλοφορεί; ρώτησε
φιλόποτα ο Καραπίπερος.

— Όχι, του λέει ο γιατρός. Οι
άνθρωποι αυτοί, έχουν μια άνετή-
γητή ακόμα, μια μυστηριώδη δύ-
ναμι, που κάνει τα αντικείμενα να
κουνιούνται.

— Χμ... χμ... μυστηριώδη... Μυ-
στηριώδη, έ; μουκρίσε ο Καρα-
πίπερος, που του γύρτησε πολύ
δάχνη στ' αυτή η λέξη.

— Τώρα θα σας αποδείξω ποι-
ός είναι η αίτια, του λέει ο για-
τρός.

Κι' άρχισε να τους θγάξη έναν

— Έναν έξω απ' την κουζίνα. Στο
τέλος αποδείχθηκε πως τα πιατι-
κά έρεθίζονταν μονάχα όταν θρι-
σκόνταν μπροστά τους ή μικρή
Χρηστίνα.

— Αυτή είναι, λέει ο γιατρός.
Σχεδόν ταυτόχρονα, ο Καραπί-
περος άφησε τη βαρέα χερουκία
του να πέση πάνω στους ώμους
της μικρής.

— Σε συλλαμβάνω — την ταυ-
τότητά σου, ανέφηνε θριαμβευ-
τικά.

Η πρώτη του σκέψις ήταν να
την παραπέμψη στο αυτόφωρο επί
διατάραξης της κοινής ησυχίας.
'Αμέσως, όμως, ύστερα του βρήκε ή
φαινή ιδέα, που έλύτρωσε
τους Κοντοχωριανούς απ' τα φαν-
τάσματα κι' έφερε ξανά στην ίδια
μοίρα το Σουρπί και το Κοντο-
χώρι.

— Δε σε συλλαμβάνω, λέει στη
μικρή. Σας απειλώνω, όμως, ό-
λους στο Σουρπί — οικογενεια-
κάς.

Την άλλη μέρα, τα φαντάσμα-
τα εισέδλανε και στο Σουρπί...

★★

ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ

''Ενας 'Αγγλος συνταγμα-
τάρχης, που είχε περάσει τα
πενήντα, ξάφνιασε τους φί-
λους του με το γάμο του,
για το λόγο, ότι η νύφη ή-
ταν μια κοπέλλα μόλις 20
χρονών!

Φανταστήτε, όμως, και τη
δεύτερη έκπληξη όλων, όταν,
ένα χρόνο άργότερα, τους
παρουσίασε και διάδοχο.

Τρελλός από τη χαρά του
για το ευτυχές γεγονός, ο γέ-
ρο — συνταγματάρχης συγ-
κέντρωσε, την ίδια μέρα,
τους άνδρες του συνταγμα-
τός του, ανέβηκε σε μια πρό-
χειρη εξέδρα, ξεροκατάπιε,
και πλημμυρισμένος από
τη συγκίνηση, άρχισε:

— Σας συγκέντρωσα ό-
λους για να σας αναγγείλω,
ότι σήμερα το πρωί η νύφαι-
κα μου γέννησε ένα ωραία-
τατο και παχουλό αγοράκι...

'Εδώ, όμως, τον πήραν τα
δάκρυα της χαράς. Κι' έπει-
δή δεν μπορούσε να συνεχίση,
έκοψε απότομα το λόγο του
με την ακόλουθη φράση:

— Σας ευχαριστώ, κύ-
ριοι...

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΚΥΒΕΛΗ

''Ο Έναν από τους πρώ-
τους ρόλους της. 'Η φυ-
σική χάρις κι' η γοη-
τεία της τέχνης της κυ-
ριάρχησαν επί χρόνια
στην ελληνική σκηνή.

ΜΙΚΡΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Στη στήλη αυτή, θα έρμνεύεται κάθε τόσο ένας τύπος, μία έκ-
φρασις, ένας όρος θεατρικός, που έχει πάρει με τον καιρό γε-
νικότερη σημασία και χρησιμοποιείται όχι μόνο σε θεατρικές με-
λέτες ή κριτικές αλλά και εύρτερα στην καθημερινή ζωή μας.

ΑΠΟ τους παλαιότερους γελο-
τοποιούς του θεάτρου, 'Ανή-
κει στην ομάδα της Κολομπίνας,
του Πιερρότου, του Πανταλόνε
και όλων των άλλων γραφικών
τυποποιημένων χαρακτήρων της
παλαιάς, εκ του προχείρου, Ιτα-
λικής κωμωδίας, της γνωστής
«Κομέντια ντέλ 'Αρτε».

Σήμερα πιά, ο 'Αρλεκίνος έχει
εξεπέσει από το θέατρο ως ζων-
τανός τύπος και τόν συναντού-
με μόνο σε μερικά μπαλέτα και
μιμοδράματα, στις αποκρηάτι-
κες γιορτές ή σε διακοσμητικές
φιογούρες κάποιας χαρούμενης
μασκαράτας.

Το παρδαλό και παράξενο ρού-
χο του, στενά κολλημένο στο σώ-
μα και συρραμμένο από ποικίλα
μα και συρραμμένο από ποικίλα
χρώμα κομμάτια υφάσματος, έ-
δωσε άφορμή σε χίλιες δυο με-
ταφορικές εκφράσεις, που χα-
ρακτηρίζουν συνήθως ανθρώπους με
κτηνήριες απόψεις, ιδέες.

Η ιστορία του παρδαλού αυ-
τού ρούχου, όπως και του όνό-
ματος του 'Αρλεκίνου, είναι θ-
μορφή και συγκινητική. Τόν 15ον
αίωνα — μάς πληροφορεί ή σχε-
τική παράδοση — στο Βέρτζι-
μο της 'Ιταλίας επικρατούσε ή
συνήθεια να χαρίζουν τις 'Από-
κρινες καινούργια ρούχα στα παι-
κρες καινούργια ρούχα στα παι-
διά. 'Ενας μικρός, όμως, από
διά, 'Ενας μικρός, που τόν έλε-
φτωχό οικογένεια, που τόν έλε-
φαν 'Αρλεκίνο, δέ φορούσε ποτέ
καινούργια ρούχα αυτές τις μέ-
ρες και ήταν πάντα λυπημένος.

''Όταν τα άλλα παιδιά έμαθαν
τη στενοχωρία του φίλου τους,
μάζεψαν τα κομμάτια που περισ-
σευσαν από τα δικά τους ρούχα
και τα χάρισαν στον 'Αρλεκίνο.

''Ετσι, ο μικρός βγήκε τις 'Από-
κρινες με το παρδαλό, στενό και
πολύχρωμο κοστούμι του. Από
τη χαρά του αναστάτωσε την πό-
λι με τις τρέλλες και τις έξυ-
πνάδες του και πολύ γρήγορα ή-

ταν τύπος πασίγνωστος και κα-
θιερωμένος σ' όλη την 'Ιταλία.
Στις παλιές Ιταλικές κωμω-
δίες, ο 'Αρλεκίνος εμφανίστηκε
με ποικίλια χαρακτηριστικών και
εκδηλώσεων, σά μια θεατρική
«μάσκα» που κρύβει λογίων-
λών πρόσωπα, επιθυμίες, λα-
χάρτες, όλα τα ελαττώματα και
όλες τις αρετές της ζωής. 'Ε-
παιξε πάντα το ρόλο ενός πολυ-
μήχανου και έξυπνου υπέρτε-
ρου σκαρφίτση τα πάντα, άλ-
λοτε για να δολιευθεί και άλλο-
τε για να υπερασπίση τους α-
φεντάδες του. 'Ηταν ο έξυπνος
και ο κούτσος, ο αγαθός και ο
πανούργος, ο ερωτιάρης και ο
φάγας, ο άεικίνητος και ο τεμ-
πέλης, όλα μαζί, παρδαλός και
ποικίλος, όπως το ρούχο του.

Με τα χρόνια, ο 'Αρλεκίνος έ-
ξελιίσσεται, πολιτογραφείται σε
άλλες χώρες και αποκτά ανάλο-
γα χαρακτηριστικά. Παντού, ό-
μως, έμεινε ο πνευματώδης τύ-
πος που εκφράζει τη χαρά της
ζωής και έχει ως άρχη του την
ιδέα: Ζήσε σά να πρόκειται να
πεθάνεις αύριο. 'Ετσι, τόν ύμνη-
σαν οι ποιητές, τόν απεικόνισαν
ο ζωγράφοι και τόν απαθανάτι-
σαν οι συγγραφείς στις και-
κές σκηνικές αλληγορίες, τις
'Αρλεκινάδες, όπου, ο χαριτω-
μένος αυτός τύπος, πρωταγωνι-
στεί γεμάτος κέφι, αντιθέσεις
και έξυπνάδα.

Η Όμορφιά δὲ θάλαρο

Η ΟΜΟΡΦΙΑ είναι δώρο θεϊκό. 'Η παρουσία της εύφρόσυτα μεταμορ-
φώνει και κινητοποιεί τη ζωή. 'Ολοι οι ποιητές την ύμνησαν. 'Ο-
λοι οι τεχνίτες πάσχισαν ν' αποτυπώσουν την ασύλληπτη μορφή της.
'Ολοι την απόζητούμε στη ζωή... Σήμερα, δεν έχουμε πια τις αντίλη-
ψεις για το «κάλλος», όπως το προσδιόρισαν — με τη συμμετρία των
μελών και τήν αναλογία των γραμμών — οι κλασσικοί πρόγονοι. 'Η
έποχή μας διευρόφωσε έναν άλλο τύπο ομορφιάς. Τόν τύπο του ωραί-
ου σώματος και του εκφραστικού προσώπου, που το διαορέει ένα πνεύ-
μα, μία άκτινοβολία, μία χάρις, μία γοητευτική δύναμις.

ΚΑΙ αν αυτό συμβαίνει στην
καθημερινή πραγματικότητα,
πόσο μάλλον στην περιοχή του
θεάτρου! 'Εδώ, σ' αυτόν τόν κινη-
τικό χώρο της σκηνής, στο μα-
γικό βασίλειο της εκφράσεως μό-
νον ή χάρις, ή γοητεία, ή ένάρ-
για — σαν ουσία και εκφρασις
μιάς θελκτικής προσωπικότητας
— διεκδικούν τα πρωτεία, τόν κό-
τινο της ομορφιάς. Οι ψυχρές,
στατικές ομορφιές δεν έχουν εδώ
τη θέση τους. Τις αποδιώχνει, τις
διαλύει, λές, το φως του προσκη-
νίου. Οι μόνες ομορφιές, που
στάθηκαν και έτεβλήθησαν στο
θέατρο είναι εκείνες, που το ά-
ραίο και εκφραστικό τους πα-
ρουσιαστικό χρησιμοποιήθηκε για
σκήνωμα ενός ψυχικού και πνευ-
ματικού κόσμου.

Τέτοια πρότυπα ομορφιάς ά-
ποζητά το θέατρο. Τέτοιας ομορ-
φιάς δεν εκδηλώνονται από σκη-
νής, δημιουργούν θεατρικές έπο-
χές.

Αν σήμερα περνά μια διεθνής
κρίσι το θέατρο, δυνατόν τούτο να
οφείλεται και σε κάποιον πρόσθε-
το λόγο, που έχει σχέση με το
θέμα μας. 'Η γυναίκα ή ο άν-
δρας με τη θελκτική και δυναμι-
κή προσωπικότητα αποτραβήχτη-
κε από μια άλλη παραστατική τέ-
χνη της εποχής μας: την τέχνη του
κινηματογράφου. Λίγες ώριμες γυ-
ναίκες — προσωπικότητες — έ-
μειναν πια στις σκηνές του κό-
σμου. Και αυτές, όταν και όπου
εκδηλώνονται, δημιουργούν άνθισι
θεατρική.

Τι τα θέλετε! Το θέατρο, σαν
παραστατική τέχνη, για να άσκη-
ση τη γοητεία του και να διοχε-
τεύση άμεσα την εύεργετική του
επίδραση, έχει ανάγκη από σκη-
νικές ομορφιές. Οι παλιότεροι άν-
θρωποι του θεάτρου τώζεσαν αυτό
καλά και σ' αυτό βάσιζαν την έ-
πιτυχία τους. 'Η ωραία γυναίκα
— σύμφωνα με το πρότυπο της
ομορφιάς που διευρόφανε ή έπο-
χή και το περιβάλλον — ήταν το
έκλεκτό σκεύος της σκηνής. Τόσο
έκλεκτο, που όχι μόνον ιδιαίτερα
τό αποζητούσαν, αλλά και γνό-
ριζαν να το χρησιμοποιούν με πε-
ρίσσια τέχνη, με ξεχωριστή φρο-
ντίδα και περισκεψι. Στο Παρίσι,
όταν πρωτοδούγχαν οι γυναίκες
στη σκηνή — στον 16ον αιώνα, έ-
πι εποχής 'Ερρίκου του Δ' — πο-
τέ δεν εμφανίζονταν σε ρόλους...
άσχημων γυναικών και δεν έπαι-
ζαν ποτέ... τις γρής. Τις άσχη-
μες και τις γρής τις υποδύον-
ταν μόνον... οι άνδρες!

Το ελληνικό θέατρο θα μπορού-
σε να υπερηφανευθεί για τις ώ-
ριαιές του γυναίκες. Διαθέτει α-
ξιόλογες σκηνικές ομορφιές. Να
το έρωτημα, που δύσκολα θα μπο-
ρούσε κανείς να δώσει μία κατη-
γορηματική και συγκεκριμένη ά-
πάντησι. Πάντως είναι γεγονός

ότι στο δραματικό μας θέατρο
υπάρχουν ένα πλήθος νέων γυναι-
κών, που θα μπορούσαν, μαζί με
το υποκριτικό ταλάνι που δια-
θέτουν, να διεκδικήσουν και τόν
τίτλο της σκηνικής ομορφιάς.
Είναι αναμφισβήτητο ότι ή μεγά-
λη έπιτυχία της μελίνας Μερκού-
ρη στο Παρίσι οφείλεται κατά
πρώτο λόγο στην ομορφιά της.
'Εξαιτίας σαν άγγελος την ώνόμα-
σε Γάλλος κριτικός. Παρόμοια
συνέβη και με την νέα μας άθο-
ποιό Ειρήνη Παπά. 'Οι Ιταλικοί
καλλιτεχνικοί κύκλοι — με την εύ-
καιρία της συμμετοχής της σε
Ιταλικές ταινίες — την άποκα-
λούν: «'Η 'Ελληνίδα 'Αφροδίτη».
'Αλλά — για να είμαστε δίκαιοι
— και πόσες άλλες γυναίκες του
θεάτρου μας δέ θα μπορούσαν να
διεκδικήσουν, με την ομορφιά και
το ταλέντο τους, μία θέση στη
διεθνή σκηνή;

''Ισως δέβαινα να μη διαθετού-
με σήμερα μια μεγάλη προσωπι-
κότητα ομορφιάς και ταλέντου,
που να δεσπόζει και να επισκιά-
ζει όλα τα γυναικεία μας στε-
λέχη, αλλά — και αυτό ίσως να
είναι προτιμότερο — ή σκηνή
μας διαθέτει σειρά νέων ωραίων
ταλαντούχων γυναικών, που συγ-
κροτούν έναν λαμπρότατο άσπερι-
σμό στο θεατρικό μας στερέωμα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΗΝ

ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Α ΔΙΑΚΡΙΣΙΕΣ

''Ο ήθοποιος άρχλ Ντεσσάν
συνήθισε καθημερινώς να παίρνη
από τόν περ.περιοδύχο της γει-
τονιάς του μια άπογευματινή έ-
φημερίδα. Μία μέρα είχε ξεχα-
σει το πορτοφόλι του κι' ο έ-
φημεριοδότης προσδομοιήθηκε
να τόν εξυπηρετήση.

— Πάρτε τη και αύριο μο-
υ την πληρώνετε.

— Και αν ως αύριο πεθάνω;
του λέει άστειευόμενος ο Ντεσ-
σάν.

— Ε, δέ θάνατι και τόσο με-
γάλη ή ζημία, τόν καθησυχάζει
ο εφημεριοδότης.

Μία γνωστή τραγουδίστρια
άλλάξε συχνά τους συνόδους της
στο πιάνο. Και ο μασέρας, φι-
λοσοφώντας:

— Τόχει τάμα να μην έχη πο-
τέ της τόν ίδιο συνοδό... (και
ύστερα από μικρή παύσι)... ακό-
μα κι' όταν πάη για το σπίτι
της.

''Ο διάλογος στο καμαρίνι ά-
νάμεσα σε δυο νέες ήθοποιούς,
που ή μία πρωτόδουγανε στη σκη-
νή:

— Γιατί στέκεσαι με κλειστά
μάτια μπρος στον καθρέφτη;

— Θέλω να ιδώ πώς δά φαί-
νομαι στη σκηνή της λιποθυμίας
μου!

ΕΛΛΗ ΛΑΜΠΡΗΝΗ

ANNA ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΧΑΤΖΗΑΡΓΥΡΗ ↑ ΑΛΕΚΑ ΚΑΤΣΕΛΗ ↓

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ

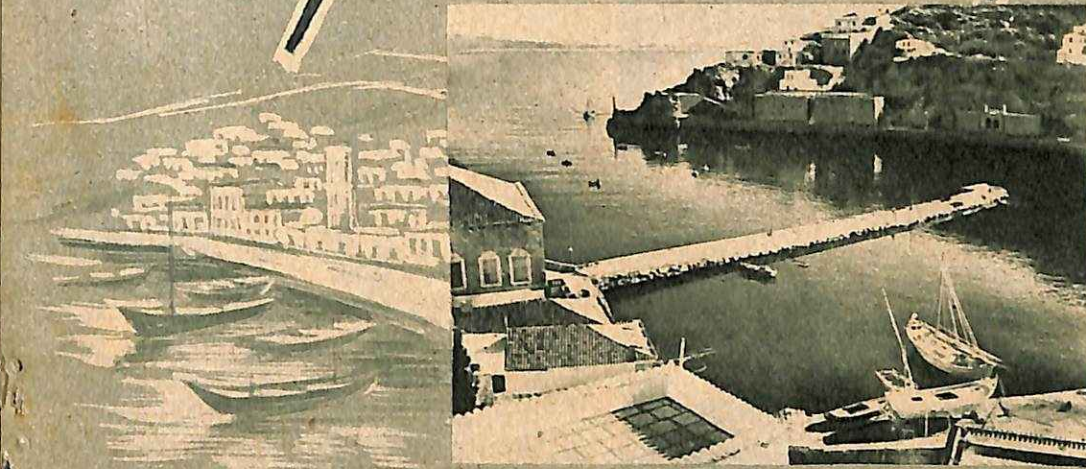

ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υδρα δοξαμένη

Χαρές και κούμφοι των νηπιών ανθρώπων

ΝΑ κάνη ζέστη. Να λιώνης. Ποτάμια να κυλάνε τα ιδρωτόρια. Και νάσαι εισπράχτορας σε λεωφορείο. Και ν' αγαπάς κι' άλλες. Νάχης φωτιά στην καρδιά. Και να πετάη σπιδες ή φωτιά, να παίρνουνε μπουρλότο τα πλεμόνια σου και να φυσάς και να ξεφυσάς, το λοιπόν, ήθελε για να σβύσης τη φωτιά. Την έσβυσε ποτέ άλλος, που θα τη σβύσης και του λόγου σου;

Και νάχης κι' αυτή τη χοντρή — ήμαρτον, Θεούλη μου — να σου κολλάει σα δειντούζα. — Με το μπαρδόν, κυρία μου, να περάσουμε να κάνουμε τη δουλειά μας!... Τα ρέστα σου θέλεις; Θα σου τα δώσουμε, κυρά μου. Φάγαμε κι' άλλονου, που θα φάμε τα δικά σου ρέστα; — Αι ρέ, Βερούδιε, που άνοιξες το μαγαζί σου και κυττάξεις να ξεπουλήσεις μονομερές δλο σου το έμπορεύμα. Βραδάκι είναι πιά. Κλείστο το ρημαδί. Άσε να δροσίση μια στάλα, να τελειώση κι' η θάρδια μου να ξεπλυθώ, να ξυριστώ λιγάκι, και να δω τσάρκα, για να με δη και να τη δώ. Το όποιον, σκοπός ιερός...

Δε θα την ξεχάσω την προχθεσινή μέρα, δρε Άγάπη. Ένα χρόνο τρελλάθηκα να κάνω δρομολόγια έξω από την πόρτα σου. Οχτώ ώρες Όμνοια — Παγκράτι με τ' άμαξι. Και έπειτα από τις οχτώ, άλλες οχτώ έξω από το σπίτι σου. Τα πετραδάκια του δρόμου σου με ξέρουνε και τα ξέρω. Για ρώτα ένα να δής τί θα σου πη: Γιάγκο με λένε. Και θα σου το πη τραγουδιτά, πονεμένα...

Και εφημερώνει προχτές ο Θεός, και κατάλαβα γιατί λένε η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται. Τ' ήταν τώρα να με βάλη έμένα ο διάβολος να πηδήσω τη μάντρα της Συμυριάς και να της κλέψω δυο τριαντάφυλλα. Γιάγκος και τριαντάφυλλα! Άκου μυστήρια πράγματα!

Κι' έπειτα, που άρχισε το στρίμωγμα, δηλαδή η δουλειά, να με πιάση ένα περίεργο πράγμα: Την τσάντα με τα εισιτήρια αν ήθελες να μου την πάρης, την επαιρνες. Τα λεφτά, δικά μου και ξένα, μου τα επαιρνες χωρίς να πάρω χαμπάρι. Άλλα δεν έβαζες χέρι στα τριαντάφυλλα; Θα γι-

νόσουν μακαρίτης. Μυστήρια πράγματα!...

Κι' εκεί που έκανα καυγά μ' ένα φιόγκο, πούχε μια από την μπροστινή πόρτα, μπαίνεις κι' εσύ από την ίδια. Και γέμισε το λεωφορείο ποιήματα. Κι' ήταν τριγύρω μπαξές κυριακάτικος. Με πούλια, με μυρουδικά και μ' ένα μερακλή περιβολάρι, που πήρε τα δυο τριαντάφυλλα της Συμυριάς και σου τα πρόσφερε μαζί με το εισιτήριό σου...

Δουλειά κι' αυτή η δική μας!... Μεγάλη κούραση, μικρό μεροκάματο. Και υπερδέματα μ' δλο τον κόσμο. Ο ένας μπαίνει από την μπροστά πόρτα, ο άλλος βγαίνει από την πίσω. Κι' εκείνος που είναι να μη από την μπροστινή, τρακάρει μ' εκείνον που βγαίνει, κι' ο άλλος που βγαίνει από πίσω, τρακάρει μ' εκείνον που μπαίνει. Και υπάρχουν και κάτι άλλοι πελάτες, τα πιά στραβόδουλα: Του λόγου του μπαίνουν και βγαίνουν κανονικά μόνο και μόνο για να κάνουνε καυγά και να έχουνε δική!

Και στο τέλος κι' αυτοί που έχουνε δική και εκείνοι που δεν έχουνε, ξεσπάνε στον εισπράχτορα. Και σε βρίζουνε και σε φουσκώνουνε. Κι' δλο «προχωρείτε - προχωρείτε» λές. Και σε βρίζουνε και γι' αυτό!

Δουλειά κι' αυτή να σου πετύχη!... Να λιώνης στο πόδι. Και να μπαίνη ένας άνθρωπος δικός σου — να μπαίνης εσύ, δρε Άγάπη, και να μη μπορώ να σου δώσω μια θέσι να κάτσης. Πού να σ' έβαζα να κάτσης προχτές, Άγαπούλα; Στη θέσι για τους ιερωμένους και τις έγκυες, να σε βλέπη ο κόσμος και να σπαζή κέφι: Έσένα, που σ' έχω θρονιάσει στην καρδιά μου αφέντρα και βασίλισσα και αυτοκρατορίσσα;

Το ψωμί μπορεί να μου λείψη, ο καυγάς μπορεί να μου λείψη, αλλά τα τριαντάφυλλα δε θα λείψουν ποτέ από το χέρι του Γιάγκου. Μεγάλη εφεύρεσι του Θεού τα λουλούδια. Τα κυττάξεις και σε κυττάνε. Και σά να σε χαϊδεύουνε με το βλέμμα τους. Έτσι όπως με χαϊδεύεις και σύ, Άγαπούλα, με τη μιλιά σου την ώρα που μου είπες τ' άξεσαστο, το μελαγχολικό εκείνο «μερσί»...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Η ΚΡΗΤΗ με τους μαρτυρικούς της αγώνες και η Υδρα με το ρόλο της στο μεγάλο έθνικό κίνημα του Εικοσιένα, είναι τα δυο πιο κοσμοδόκου-στα νησιά της Ελλάδας και, αναμφισβήτητα, από τα ωραιότερα. Η Υδρα ξεχωρίζει, σ' αυτό το κεφάλαιο, με μια όμορφη πρωτότυπη, δική της, άξέπραστη. Ένας ζωγράφος δε διάβηκε από την Ελλάδα, που να μην άποτύπωνε σε κάποιο πίνακα το αίσθητό της μεγαλειότητας. Και δεν υπάρχουν πολλοί ελληνικοί χρωστές, που να μη στάθηκαν μπροστά της, με θάμπος, και να μην παιδεύτηκαν ν' αποδώσουν την υπέροχη φυσιογνωμία της. Γι' αυτό και η Σχολή Καλών Τεχνών έχει ιδρύσει στην Υδρα το περίφημο παράτημά της, όπου οι τεχνίτες του χρώματος και του σχεδίου βρίσκουν στέγη και άνεσι να δουλέψουν.

Κάθε κομμάτι της είναι κι' από ένας πίνακας: Ο Προφήτης Ηλίας με τη διαδόχη Κιάφα, το λιμάνι της, με τη Μητρόπολή της, το Δημαρχείο της, το Μουσείο και τ' αρχείο Κουλούρη, όπου ο σοφός δήμαρχος Γλυνός έγραψε τη μεγάλη ιστορία της Υδρας, τα παλιά αρχοντικά, ο πύργος των Κουντουριώτηδων με τον τάφο του νικητού της Έλλης πλάι στο κύμα — όπως τον θέλησε ο ίδιος, για να τον ναυουριζή ο φλοίσβος στον αιώσιο ύπνο του — ή κάθε πετρίτσα της έχει να ιστορήση μια σελίδα ναυτικών τροπαιών: Ναυμαχία της Πάτρας, ναυμαχία του Γέροντα, ναυμαχία της Μεθώνης — ένα πλήθος κατορθωμάτων εναντίον των ενωμένων στόλων του Σουλτάνου και των συμμάχων του. Όταν ο μπράμης ανέβαινε προς τ' Άνάπλι και αντίκρινε την Υδρα από τη σέλλα του αλόγου του, εκούνησε το δάκτυλό του προς το μέρος της:

— Έσύ, μικρή Άγγλία!... Θα σε τιμωρήσω!...

Άλλα δεν μπόρεσε να πραγματοποιήση τη φοβέρα του. Τον εμπόδισαν οι ατρόμητοι καπετάνιοι, οι Ραφαηλίδες, οι Πιπίνιοι, οι Δημαδάδες, οι Σαχτούρηδες, οι Μπουλουήρηδες και οι άθανατοι Μισούληδες, είτε ναυμάχοι των Ελλήνων, είτε ατρόμητοι μπουρλοτιέρηδες, που παράδωσαν στις φλόγες άπανα από σαραντα καράβια του εχθρού. Ποιος δε θυμάται το Ματρώζο, που απέβησε η ποιήσις της Εύρωπης; Έπειτα η Υδρα είναι η χάρις της γυναίκας του άγνωστου υπόπου τύπου Λουλουδι της ράσας η Υδραία, μέσα στη γραφική φορεσιά της, δροσιστική και γοητευτική. Σας το προσφέρουμε!

ΕΠΙΣΤΡΩΜΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

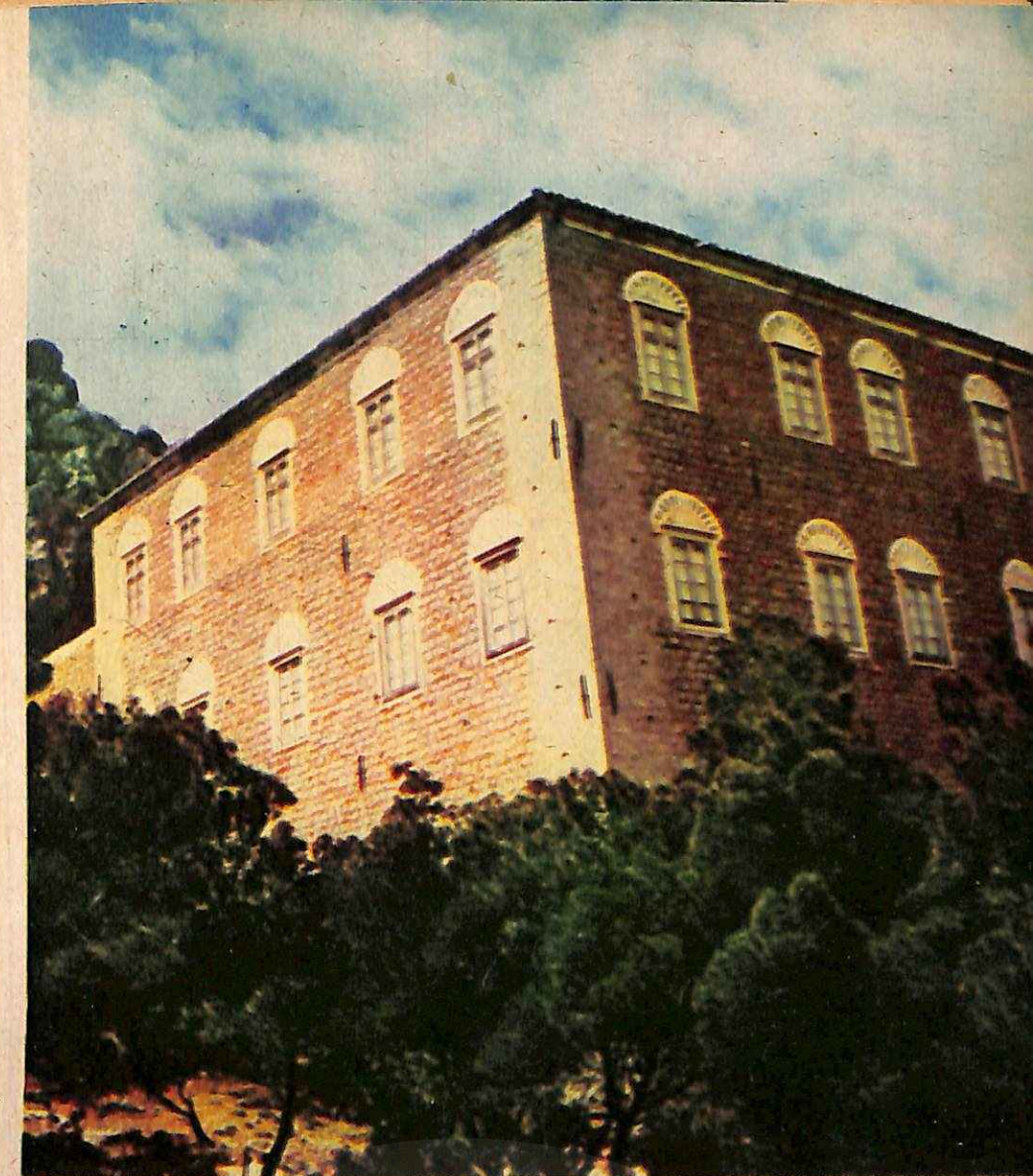
ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΥΔΡΑ

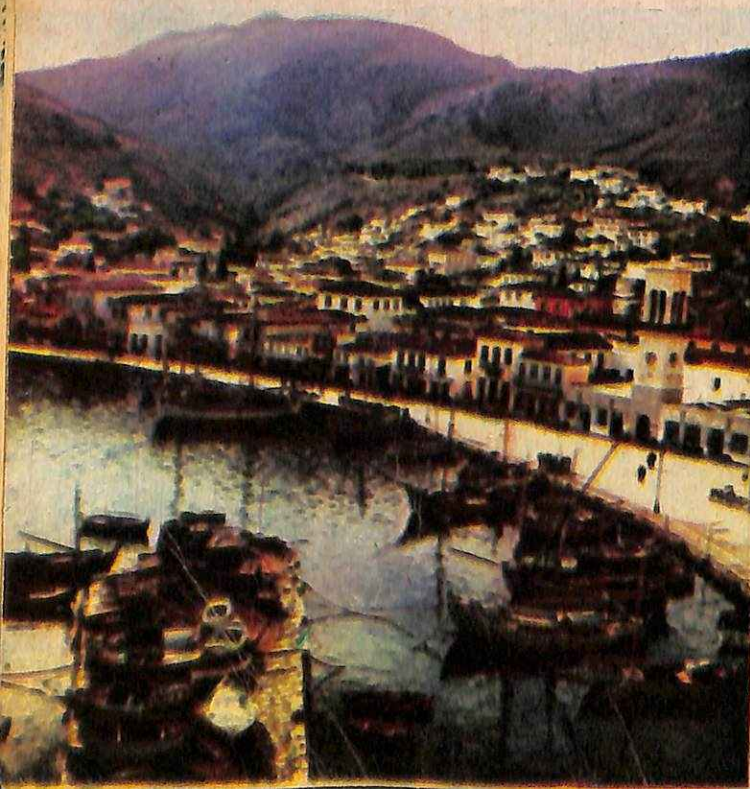
Τὸ νηδί τῶν Θρύλων

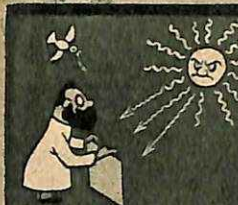
Στὴ γραφικὴ πλαγιά, πού ἀγναντεύει τὸ γαλανὸ Αἴγαίο, ἀναπαύεται ὁ Παῦλος Κουντουριώτης, ὁ ναύαρχος τῶν νικηφόρων πολέμων τοῦ 1912 — 13, ὁ θριαμβευτὴς τῆς Ἑλλης. Κάτω: Τὸ λιμάνι τῆς Ὑδρας. Ἀπὸ ἐδῶ ἐξωρμόσαν οἱ τουρκομάχοι καπεταναῖοι τοῦ 1821, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὶς ἀρμάδες τοῦ Σουλτάνου.

Λουλούδι ὁλόδροσο, ἡ σημερινὴ κοπέλλα τῆς Ὑδρας, ζωντανεύει μὲ τὴ χάρι τῆς παλῆς ἀρχοντικῆς τῆς Ὑδρας, ἓνας ἀπείρητος θρύλος ὁμορφιάς. Κάτω ἀριστερά: Ἐσωτερικὸς καλαιοισθησίας καὶ ἱστορικοῦ μετῶν ἐργασίας μίας Γαλλίδος συναδέλφου τοῦ.

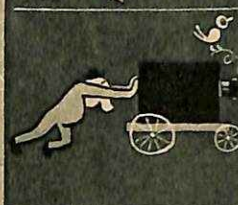
Ὁ Πύργος τῶν Κουντουριωταίων, τῶν «λόρδων» τοῦ Ὑδραϊκοῦ Ναυαρχείου, ὅπως τοὺς ὠνόμαζαν. Μὲ τὰ τάλληρα καὶ τὰ κολωνάτα, πού ἐχεύλιζαν οἱ στέρνες τοῦ, κινήθηκε ὁ ναυτικὸς ἀγὼν τοῦ 21. Κάτω: Τὸ δοξασμένο ἀραξοβόλι τῶν θαλασσομάχων τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ψηλῶματα τοῦ νησιού.

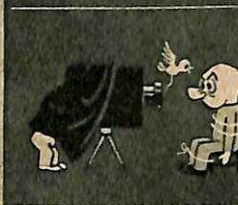
Η φωτογραφική μηχανή

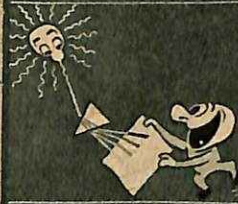
Έχω τόσους γονείς και τόσες πατρίδες, πού, στ' αλήθεια, δεν ξέρω κι' η ίδια από πού κρατάει η σκούφια μου. Πρώτος πού σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το φως για την αποτύπωση της μορφής ενός αντικειμένου ήταν ένας Γερμανός Ιατρός, ο Ι. Σούλτσερ. Αυτός πέτυχε στα 1727 να χρησιμοποιήσει το γνωστό φαινόμενο του μαυρισμού των αλάτων άργύρου στο φως για να αποτυπώνει διάφορα σχέδια εξ' επαφής, όπως κάνουν τώρα οι αρχιτέκτονες.

Τη χρησιμοποιήσει του φακού την σκέφθηκαν οι Γάλλοι Νιέπς και Νταγκέρ. Αυτοί κατασκεύασαν φωτογραφικές μηχανές βάρος...50 κιλών, πού μεταφέρονταν με καροτσάκι. Οι πρώτες «φωτογραφίες» έσθηναν γρήγορα. Αργότερα, ο Νταγκέρ, γύρω στα 1835, κατόρθωσε να αποτυπώσει μόνιμες τις φωτογραφικές εικόνες πάνω σε πλάκες ασημιού πού τις «κάπνιζε» με ιώδιο. Οι πρώτες αυτές φωτογραφίες λέγονται «ενταγροτυπίες».

Γύρω στα 1850, ο Νιέπς ντέ Σαιν Βικτόρ, πέτυχε να αντικαταστήσει τις μεταλλικές πλάκες με γυάλινες, πού ήταν ευαίσθητες στο φως και ελαφρότερες. Παρά την τελειοποίησή αυτή, μία φωτογραφία, για να πετύχει, απαιτούσε τότε είκοσι δώδεκα λεπτά έκθεσης. Για να μη... τρελλαθεί στο διάστημα αυτό ο φωτογραφούμενος, οι φωτογράφοι... δίδωσαν το θύμα τους στην πολυθρόνα, όπως τους μελλοθάνατους στην ηλεκτρική καρέκλα.

Στα 1871 βγήκαν οι πρώτες φωτογραφικές πλάκες με ζελατίνα, πού λιγότερα τον χρόνο του μαρτυρίου σε 5 λεπτά, ενώ συγχρόνως ο φακός άνοιγε όλο και περισσότερο, γινόταν φωτεινότερος και επέτρεπε αργότερα την λήψη στιγμιαίων φωτογραφιών, δηλαδή των «ένσταντανέ». Στα 1891 ο Άλμπαν κατόρθωσε να φωτογραφίσει σε χρώματα το ήλιο και φάσμα κι' έτσι έθεσε τις επιστημονικές βάσεις της εγχρώμης φωτογραφίας.

Όταν έμαθα να ανοιγοκλείνω γρήγορα το μάτι μου και δ-ταν γύρω στα 1870 ο Κόντακ με έφωτισε με ελλύγιστες πλάκες από σελοουίτ, η μορφή μου άρχισε να αλλάζει συνεχώς: από κουτί έγινε φυσούνα και ύστερα πάλι κουτί, μικρού όμως σχήματος. Γιατί όσο τελειότερες γίνονται οι φωτογραφίες, τόσο μικρότερα γίνονται τα άδητικά και τόσο επίσης μεγαλύτερες και τελειότερες οι μεγεθύνσεις τους.

Και όμως, ούτε αυτό δεν μου ήταν αρκετό. Άφου τόσα χρόνια προσπάθησα μονάχα να απομνημώ το ανθρώπινο μάτι, τώρα το έχω ξεπεράσει: βλέπω ακτίνες πού εκείνο δεν τις βλέπει, όπως τις υπερβίβει και τις υπερβίβει. Εισχωρώ, με τη βοήθεια των ακτίνων Χ στο εσωτερικό του οργανισμού του, έχω γίνει ο Ιστοριογράφος της εποχής μας και με τον κινηματογράφο πού εγώ γέννησα, ο μεγαλύτερος μυθοπλαστής των αιώνων.

ΑΡΧΑΙΟ ΧΙΟΥΜΟΣ

* Κάποτε ο Διογένης βρισκόταν στο μέγαρο ενός νεοπλούτου, Ξαφνικά, γύρισε προς τον οικοδεσπότη και τον έφτυσε στο πρόσωπο. «Με συγχωρείς, του είπε, αλλά μέσα σ' αυτό το τόσο ωραίο σπίτι, δεν εβρήκα άλλο, πιά δόξα, πιά ακάθαρτο μέρος, για να φτύσω».

* Όταν ο Διογένης ξαναπήγε, έπειτα από χρόνια απουσίας, στη γενέτειρά του Σινώπη, οι συμπατριώται του δεν τον υποδέχτηκαν και πολύ καλά. Πολύ σύντομα, μάλιστα, οι άρχοντες της πόλεως απέφασαν να τον απελάσουν.

— Σε καταδικάζουμε, του είπαν, να εγκαταλείψεις τη Σινώπη.

— Κι' εγώ σας καταδικάζω να μείνετε στη Σινώπη!, αποκρίθηκε ο φιλόσοφος.

* Ένας φαλακρός κομψόμενος της εποχής, παραπονιόταν πού είχε χάσει πρόωρα τα μαλλιά του. Ο Διογένης του είπε: «Τιμή και δόξα στα μαλλιά, πού είχαν την γνώση να εγκαταλείψουν εγκαίρως ένα τέτοιο κεφάλι!».

* Μία μέρα, ένας νεόπλουτος έσπρωξε το Διογένη στο δρόμο για να περάσει. «Δεν παραμερίζω ποτέ πρό των άρχων!», είπε στο φιλόσοφο. «Εγώ, όμως, παραμερίζω πάντοτε πρό των άρχων!».

παρετήρησεν ο Διογένης και τον άφησε να περάσει.

Τα κουσούρια της ΘΕΜΙΔΟΥ

Άκόμη και οι νόμοι έχουν τα κουσούρια των, τουλάχιστο στη διατύπωσή τους. Αυτές τις αδυναμίες αποκαλύπτει η στήλη αυτή, με λίγο χιούμορ, για να παρηγορηθούν οι χάνουν τις δίκες των...

Και εκ του... άλλου κόσμου

Σύμφωνα με το άρθρο 223 του Άστικού Κώδικος, η πληρεξουσιότητα παύει με το θάνατο εκείνου πού την έδωσε, ή με το θάνατο του πληρεξουσίου.

νατο του πληρεξουσίου. Έκτος εάν, λέει το άρθρο 223, συνάγεται το αντίθετο... Πράγματι, είναι δυνατόν να... συνάγεται, ότι ο πληρεξούσιος μπορεί και μετά το θάνατό του, να είναι πληρεξούσιος!... Προφανώς ενόπιον του εν... Άδη Πρωτοδικείου.

Ο έμβρυος έπαυρνε...

Κατά το άρθρον 1594 του Άστικού Κώδικος, εάν η γυναίκα κατά τον θάνατο του άνδρός της είναι έγκυος, μπορεί το δικαστήριο, ύστερα από γνωμοδότηση του συγγενικού συμβουλίου, να διορίσει έμβρυον πού θα έπαυρνε επί του κυοφορουμένου. Η διάταξη αυτή, στήνει δλοζώνταν την εικόνα μιας έγκυου δίπλα στην οποία, μέρα και νύχτα... έπαυρνε ο έμβρυος, προφανώς για να προλάβει και καταδώσει εγκαίρως κάθε... ύποπτη κίνηση του έμβρυου. Δεν όμνι, όμως η διάταξη, για την τύχη του νεογεννητού. Φαίνεται πως το ενδιαφέρον του Νόμου περιορίζεται για τον εντός της μητρικής κοιλίας άνδρωπο. Άμα γεννηθεί, άς πάρη το μπαστούνι του κι' άς βγί στους δρόμους...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

δρυωρών πού θα έπαυρνε επί του κυοφορουμένου. Η διάταξη αυτή, στήνει δλοζώνταν την εικόνα μιας έγκυου δίπλα στην οποία, μέρα και νύχτα... έπαυρνε ο έμβρυος, προφανώς για να προλάβει και καταδώσει εγκαίρως κάθε... ύποπτη κίνηση του έμβρυου. Δεν όμνι, όμως η διάταξη, για την τύχη του νεογεννητού. Φαίνεται πως το ενδιαφέρον του Νόμου περιορίζεται για τον εντός της μητρικής κοιλίας άνδρωπο. Άμα γεννηθεί, άς πάρη το μπαστούνι του κι' άς βγί στους δρόμους...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΑΠΙΣΤΟΣ. — Είς την Ρώμην, δ-ποιος δεν πιστεύει εις την χριστιανικήν θρησκείαν. Είς την Μέκκαν, δ-ποιος πιστεύει.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ. — Μαρτυρία πού φαίνεται περισσότερον εύλογαυής παρά άπίθανος. Η κατάθεσις δύο αξιοπίστων και μη εξαιρετών μαρτύρων, έν αντίθεσι προς την κατάθεσιν ενός.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ. — Ένα περίφημον διδών, εις το όποιον ο άγιος Ιωάννης απέκρυψε πάλιν, δ-τι γνώριζε. Η έρμηνεία του γίνεται από τους σχολιαστές του, οι όποιοι δεν γνωρίζουν τίποτε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΟΣ. — Έγκριση εις την ύπεροχην μιας όμάδος έπιτροπών, έναντι άλλης όμάδος.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ. — Ο πεισματάρης προς μίαν κατεβυσσιν την όποιαν επιδοκίμαζεν.

ΑΡΓΙΑ. — Πρότυπον άγρόκτημα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

εις το όποιον ο διάβολος πειραματίζεται με τους σπόρους νέων άμαρτιών και επιμελείται την ανάπτυξιν των βασικών ελαττωμάτων.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ. — Η διακυβέρνησις υπό των άρίστων. (Με την σημασίαν αυτήν η λέξις είναι άπαραίτητη) όπως και το πράγμα. Άνθρωποι πού εληρωμήσαν ότι όλοι καταγόμεθα από τον Άδάμ και πού ενθυμούνται τον πρόπαπτόν των.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ. — Έκείνος πού έκπονει ένα σχέδιον δια το σπίτι σας και σχεδιάζει μίαν έκπόρθησιν της τσέπης σας.

ΑΣΕΒΕΙΑ. — Η έκ μέρους σας έλλειψις σεβασμού προς τον Ιδικόν μου Θεόν.

ΑΣΤΕΓΟΣ. — Ο καταβαλόν εύσυνειδήτως δλους τους φόρους.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τα πρώτα «μεσάνυχτα» της Αλίκης

Εικονογράφει Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΚΑΘΩΣ είχαν, ώρες τώρα, παρασυρθεί από τη μέθη κι' από το πείσμα του πινακλ, όταν χτύπησε το τηλέφωνο τα μάτια της κυρίας Ισμήνης και των τριών κοριτσιών γύρισαν άσυναίσθητα στο ρολόι του τοίχου.

— Πά! πά! Έντεκα παρά είκοσι, είπε η κυρία Ισμήνη κι' έτρεξε στ' ακουστικό. Όπως το περίμενε, ήταν η άδελφή της. Η φωνή της ακούστηκε ανήσυχη:

— Καλέ, τί έγινε η Αλίκη;

— Έδώ είναι... Ξεχαστήκαμε με το πινακλ...

— Άκόμα στην Κηφισιά βρίσκεται έντεκα η ώρα;

— Δηλαδή όχι έντεκα... Παρά είκοσι. Μην ανησυχείς. Σού τη στέλνω άμέσως.

— Άμέσως όμως!

— Άμέσως.

— Και να της πής να προσέχη.

Άφησε τ' ακουστικό και γύρισε στο πινακλ, το πιό ξανθό και το πιό εύσωμο από τα τρία κοριτσάκια, πού πρέπει νάτανε γύρω από τα δεκαπέντε τους χρόνια.

— Αλίκη, ετοιμάσου... Πρέπει να φύγεις άμέσως.

Η θεία της η Ισμήνη και οι δύο της ξαδελφούλες συνάδευσαν την Αλίκη ως τον Πλάτανο. Στη στάση των λεωφορείων στεκόταν ένα, πού εύτυχώς εκείνη τη νεκρή για την Κηφισιά ώρα ήτανε έντελώς άδειο. Η κυρία Ισμήνη είδε εκεί έναν άνδρωπο, πού, άπ' το ηλικίο του και τ' άσημνία του σερβιτήρα, φαινότανε άρμόδιος και τόν ρώτησε:

— Θ' άργήσει να φύγει;

— Σε πέντε λεπτά, μαντάμ, της αποκρίθηκε αυτός τόσο έπισημως, πού ανατριχίλασε τα σερβιτήρα του.

Η Αλίκη μπήκε στο λεωφορείο. Οι τελευταίες χαιρετούρες έγιναν άπ' το παράθυρο.

— Και να προσέχης! Της είπε τελειώνοντας η θεία Ισμήνη.

Και νάτηνε τώρα μονάχη της στο ακατοίμητο, προς το παρόν, λεωφορείο. Μονάχη της, και τέτοια ώρα μάλιστα, έξω άπ' το σπίτι της δεν της είχε ξανατύχει στη μικρή της ζωή. Κύτταξε το ρολογάκι της: Έντεκα και δέκα. Και μάλιστα προς το τέταρτο. Δηλαδή λίγο πριν άπ' τα μεσάνυχτα. ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ!... Αυτή η λέξις την έγέμισε δέος. Και τί δεν έχει γίνει τα μεσάνυχτα! Στο μυαλό της ξανάρχονταν κάτι παραστάσεις άπ' αυτές πούχει προσέξει στις προσόψεις των κινηματογράφων της Αθήνας. Ναι... Θυμάται καλά. Ένας άντρας μ' ένα μαχαίρι μπηγμένο στην καρδιά και στη γωνία το μεγάλο κεφάλι μιας άλλόκοτης γυναίκας, πού έχει ένα αναμμένο τσιγάρο στο στόμα κι' ένα βυσινί γαρύφαλλο στ' αυτί. Τίτλος: «Έρωτες μεσονυκτίου». Κι' από κάτω: «Ακατάλληλον δι' άνηλικούς». Θυμάται ακόμα μια λεπτή γυναικεία σιλουέτα με φόντο ένα μεγάλο λιμάνι και στις δυό άκρες δυο ναυτικούς με τα πιστόλια στο χέρι. Τίτλος: «Η μικρούλα του μεσονυκτίου». Κι' από κάτω πάλι το ίδιο: «Ακατάλληλον δι' άνηλικούς». Και θυμάται ακόμα ένα ωραίο ζευγάρι έγκαταλελειμμένο σ' ένα παράφορο φίλημα και δεξιά το άπαίσιο κελλί κάποιου φυλακής μ' έναν αποτρόπαιο βαρυστοιχία. Τίτλος: «Πάθος του μεσονυκτίου». Και ξανά το ίδιο από κάτω: «Ακατάλληλον δι' άνηλικούς». Συμπέρασμα, δηλαδή, όλάν-

Στο μυαλό της ξανάρχονταν κάτι παραστάσεις τρομακτικές, πού συνδέονταν με την ώρα αυτή...

θαστο: Τα μεσάνυχτα άπαγορεύονται στις μικρούλες! Γιατί... Ζάρωσε στη θέση της τρομαγμένη.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με το ηλικίο και τ' άσημνία σερβιτήρα ανέσυρε από τα έγκατά του μια σφυρίχτρα.

— Φόρρρ...

Σε λίγο, άργά, βαριεστημένα, τεμπέλικα ανέβηκαν στο λεωφορείο ο σωφέρ πού κάθισε στη θέση του κι' έβαλε μπρος τη μηχανή και το εισπρακτοράκι. Άλλος έπιβάτης κανείς. Δόξα σοι ο Θεός. Άλλά, να: Την τελευταία στιγμή, την ώρα πιά πού ξεκινούσε το λεωφορείο, ακούστηκαν κάτι τρεχαλτά άντρικά βήματα και κάποιος σκαρφάλωσε από την πίσω πόρτα του λεωφορείου. Η καρδιά της Αλίκης χτύπησε δυνατά. Μισογύρισε και με την άκρη του ματιού της προσπάθησε να ιδεί τον καθυστερημένο συνεπιβάτη της.

Ήταν ένας νεαρός, πού την κύτταξε κι' αυτός, μα κάπως Ιταμά. Ένας νεαρός ψηλός, ήλιοκαμμένος, με πλούσια μαλλιά κι' άθλητική διάπλαση, από 'κείνους δηλαδή, πού διαπρέπουν στο πίνγκ-πόνγκ και στο ούατερ-πόλο.

— Όχι, όχι, όχι... σκέφτηκε η Αλίκη. Για να δούμε τώρα τί θα γίνει με τούτονε. Τους ξέρω εγώ αυτούς τους νεαρούς. Τους ξέρω τί άνάγωγοι, τί έπιθετικοί και τί έπιμονοι πού είναι. Και τούτυχε και εκείνο πού ήθελε: Ένα κοριτσάκι, μόνο του, τα μεσάνυχτα... Ναι, ναι... Όλα αυτά τα σαχλόπαιδα νομίζουν ότι άσκούν μίαν άκατανίκητη γοητεία στα κοριτσόπουλα και ξεχνούν τις υποθήκες πού πήραν άπ' τους δασκάλους τους και την άνατροφή πού πήρανε άπ' το μπαμπά και τη μαμάκα τους. Κι' έπειτα δεν είδες πώς με κύτταξε; Κακά, πολύ κακά ξεμπερδεύματα θα έχω με δαύτονε.

Το λεωφορείο ζύγωνε στο Μαρούσι. Ο νεαρός σηκώθηκε και χτύπησε το κουδουνάκι. Μπά! Στο Μαρούσι θα κατεβή; Η Αλίκη παραξενεύτηκε.

Το λεωφορείο σταμάτησε στην πλατεία του Μαρουσιού. Ο νεαρός προτού ακόμα σταματήσει έντελώς, πήδησε σαν αϊλουρος και χάθηκε μεταξύ μιας λευκάς κι' ενός φούρνου. Η Αλίκη ξαναπαραξενεύτηκε.

— Σύντομα, κύριε... άκούστηκε η φωνή του εισπρακτορός.

Κι' άμέσως από τη μπροστινή πόρτα μπήκε ένας άλλος έπιβάτης.

— Ο Βέγγελος, ψιθύρισε η Αλίκη.

Τον γνώρισε, πράγματι. Τον είχε δη τον περασμένο χειμώνα σε μια συνουσία της Συμφωνικής. Καλέ τί πιάνο ήταν αυτό, τί δαχτυλά ήταν αυτά; Και νέος, τόσο νέος. Μεγάλο ταλέντο. Άληθινός καλλιτέχνης.

Το λεωφορείο ξεκίνησε λιγάκι άπότομα. Ο πιανίστας, πού προχωρούσε για να κάτσει κάπου, έχασε την ίσορροπία του κι' έγειρε προς το μέρος της Αλίκης και την σκούνησε μάλιστα και λιγάκι στον ώμο:

— Παρντόν, της είπε.

Η Αλίκη δέ μίλησε.

Νότα, σκέφτηκε. Καλλιτέχνης, παιδί μου, μουρλός!... Υπάρχει και καλλιτέχνης πού να μην είναι μουρλός. Τους υποβάλλει το παράξενο, τους έρεθίζει το άπίθανο κι' έντυπωσιάζονται κι' έκστασιάζονται κεραυνοβόλα, σε να γυρίζουν έναν ηλεκτρικό διακόπτη. Κι' όσο νάναι, ένα κοριτσάκι μόνο του, μέσ' τα μεσάνυχτα... Δεν είδες πού έκανε πώς έχασε την ίσορροπία του... Είναι για να φοβάται κανείς αυτή τη συνομοταξία. Τί κακό έκανε ο Σοπέν!... Τί άλίανσμα έκανε ο Σοπέν!... Άμ' εκείνος ο λυσσασμένος ο Παγκανίνι! Να δης, λοιπόν, πού με τούτονε δε θα τα πάμε καθόλου καλά. Κι' αυτούς, τους καλλιτέχνες θέλω να πώ, τους φοβάμαι και λιγάκι. Σε μεθάει η κουβέντα τους, σε μαγεύει η τέχνη τους... Άλλά είναι όλοι έπιπόλανοι, άψίκοροι, έπιόρκοι, έλεεινοί. Άλλά, όπως κι' άν το κάνης, έκτός άπ' τους άγιους έχουν κι' οι καλλιτέχνες ένα φωτιστέφανο. Κι' είμαι και μόνη μου... Κι' είναι και τόσο νύχτα.

— Παράδεισο είπατε, κύριε; Ρώτησε φωναχτά το εισπρακτοράκι τον πιανίστα.

— Ναι, είπεν εκείνος.

— Στασάσι!... Βρυχήθηκε το εισπρακτοράκι.

Ο πιανίστας σηκώθηκε να κατεβή. Η Αλίκη έμεινε κόκκαλο.

Προτού κατεβή ο πιανίστας, ένας άλλος νεαρός, πού την κύτταξε κι' αυτός, μα κάπως Ιταμά. Ένας νεαρός ψηλός, ήλιοκαμμένος, με πλούσια μαλλιά κι' άθλητική διάπλαση, από 'κείνους δηλαδή, πού διαπρέπουν στο πίνγκ-πόνγκ και στο ούατερ-πόλο.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ήταν για διαρκή...

Περιεργότερο τύπο κακοποιού από τον Ρόναλντ Γκραϊνθς δεν έχω συναντήσει σ' όλη μου τη σταδιοδρομία — είπε κάποια στιγμή ο επιθεωρητής Στάνλεϋ, της Σκότλαντ Γουάρντ, που είχε κέφι το βράδυ εκείνο. Φανταστήτε ένα διαρρήκτη, που όταν έμπαινε στα ξένα σπίτια, έκανε το πάν για να αντιληφθούν οι ιδιοκτήται την παρουσία του!... "Οχι", ο Ρόναλντ δεν ήταν τρελλός. Κάθε άλλο.

Ήταν πάντοτε καλοντυμένος, υπαρουσιαστος και ευγενικός στους τρόπους. "Από καλή οικογένεια, αλλά γεννημένος τεμπέλης και έγωιστής, ο Ρόναλντ δγήςκε από πολύ ενωρίς στο κλαρί.

"Ενας παλινός τρόφιμος των φυλακών, που είχε μεγάλη πείρα στις γυναίκες και στις διαρρήξεις, υπήρξε ο δάσκαλός του.

"Ετσι συμπαθητικούς που είσαι, του έλεπε, σε συμβουλεύω να προτιμάς τα σπίτια όπου μένουν γεροντοκόρες. Αυτές και να σε πιάσουν, δεν έχεις να πάθεις τίποτε. Το πολύ πολύ να σου δώσουν και χαρτίζικι.

Η ιδέα άρεσε τού Ρόναλντ. Χωρίς να χάσει καιρό, διάλεξε μία απόμερη πλούσια μονοκατοικία για τη δοκιμή! Εύκολα διέρρηξε το παράθυρο της κουζίνας και πήδησε μέσα. Αλλά, σαν δρέθηκε μόνος στο μεγάλο χώλ, τούρθε μία περίεργη ιδέα: Να προκαλέση θόρυβο για να τον ακούση η γεροντοκόρη που κατοικούσε στο σπίτι. "Εταν βέβαιος, ότι θα την εγούτευ!

"Ερριξε, λοιπόν, με δύναμι στο πάτωμα ένα βάζο και σε λίγο είδε να παρουσιάζεται με τη ρόμπα της και τις παντούφλες της η δεσποινίς Σνίδερς, όπλισμένη με τον μπαλντά της κουζίνας.

Ο Ρόναλντ έκανε, πώς τρόμαξε.

"Αχ, δεσποινίς μου, άρχισε με μισοκακόμοιρο ύφος, δεν ξέρετε τί δυστυχισμένος άνθρωπος που είμαι. Θα με παίρνετε άσφαλώς για κανένα κοινό διαρρήκτη. Όμως, δεν είμαι παρά ένα θύμα της κοινωνίας. Αυτή είναι η πρώτη κλοπή που επιχείρη. "Αχ! "Ας διωχτεί ο προκομμένος ο αδελφός μου, που τα κατάφερε να με πετάξη στο δρόμο, αφού πρώτα καταχράστηκε και κατασπατάλησε την περιουσία του μακαρίτη του πατέρα μας.

Η δεσποινίς Σνίδερς αισθάν-

θηκε να ξυπνούν μέσα της πολλά πράγματα, που κοιμόνταν από καιρό... "Ήταν τόσο συμπαθητικός ο νέος και τόσο άξιος υποστηρίξεως! Λοιπόν, χωρίς να το πολυσκεφθή, άνοιξε το πουργί της και γέμισε τις τσέπες του Ρόναλντ χαρτονομίσματα. Συγχρόνως όμως, τον έβαλε να της ορκισθή, ότι δεν θα κατέφευγε άλλη φορά σε κακές πράξεις γιατί θα ήταν κρίμα ένας ευγενικός νέος σαν κι' αυτόν να καταλήξη στην φυλακή!

Κι' έτσι, ο Ρόναλντ, αντί να πηδήσει από το παράθυρο, σαν κλέφτης που ήταν, τα κατάφερε να δγή μεγαλοπρεπώς από την κυρία εισοδο, πολύ πλουσιότερος απ' ό,τι είχε μπη.

Το επόμενο βράδυ, ο Ρόναλντ θέλησε να ξαναδοκιμάση τη μέθοδό του, διαλέγοντας ένα άλλο ερημικό σπίτι στην άρχοντική συνοικία του Ντουλούιτς. "Εκεί κατοικούσε η γεροντοκόρη δεσποινίς Γουίνστεντ.

Ο Ρόναλντ πήρε το τηλέφωνο και, αφού δεστιάθηκε, ότι η δεσποινίς Γουίνστεντ ήταν στο σπίτι, πήδησε τα κάγκελλα του κή-

που, μ' ένα από τα εργαλεία που του είχε δανείσει ο δάσκαλός του βίασε ένα παράθυρο και, μόλις πάτησε το πόδι του στο χώλ, η πρώτη του δουλειά ήταν να ε-παναλάβη το γνωστό κόλπο του. "Ερριξε στο πάτωμα ένα βάζο και περίμενε να κινή την εμφάνισή της η οικοδέσποινα.

Σε λίγο, παρουσιάστηκε η δεσποινίς Γουίνστεντ, με δυο ολοκαίνουργια περίστροφα στα χέρια. Για μία στιγμή, ο Ρόναλντ τα χρειάστηκε. "Αμέσως, όμως, επανέκτησε το θάρρος του και άρχισε να παίξη το ρόλο του.

"Ω, πιστέψτε με, δεσποινίς, ότι δεν θέλω χρήματα για μένα, έλεπε με κλαψιάρικο ύφος. Θέλω μόνο να προστατεύω την αδελφή μου από τα νύχια ενός φοβερού εκδιστή, με τον οποίο είχε την άτυχία να μπλέξη. "Ήταν ερωτευμένη η δόλια μαζί του και, όπως γίνεται συνήθως, του είχε γράψει μερικές επιστολές, με τις οποίες τώρα αυτός την εκδιάζει. Και εί-μαι άρραβωνισμένη μ' ένα θαυμαίο νέο.. Πώς να μη την βοηθήσω!

"Άμοιρο το κορίτσι! αναστέ-

Διδασκόμενοι

ΤΟ ΡΑΪΣΜΕΝΟ ΓΥΑΛΙ

Τί κι' αν σ' αγάπησα πολύ
κι' αν μόνο σένα στην καρδιά μου είχα κλείσει.
"Εχει ραίσει το γυαλί
και μην ελπίζεις ότι θα ξανακολλήση.

Τίποτα πιά δεν ωφέλει,
γι' αυτό τα λόγια κι' οι λυγμοί στο δρόντο πάνε.
"Όταν ραίση το γυαλί,
ποτάμια δάκρυα δεν το ξανακολλάνε.

Μή μου θυμίζεις τα παλιά
και σου το λέω, δίχως διόλου ν' αμφιβάλλω,
τα ραϊσμένα τα γυαλιά
θέλουνε πέταμα μονάχα, τίποτ' άλλο...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΛΒΟΖΟΣ
(Μπουζουκοδότης)

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

έπιβάτης μπήκε πηδηχτός και ζωηρότατος στο λεωφορείο. "Ενας νεαρός καλοφτιαγμένος ανθυπολοχαγός.

Κύτταξε το άδειο λεωφορείο, στήλωσε για μία στιγμή τα μάτια του πάνω στην "Αλίκη κι' είπε γελαστά:

— Κοσμοπλημύμρα βλέπω...

Η "Αλίκη κατέβασε τα μάτια της.

— Από το κακό στο χειρότερο, σκέφτηκε. Τ' αξιωματικάκια τα έχει φοδη ή ψυ- μου. "Απ' όσες όπερέττες έχω παρακο- λουθήσει με τη μαμά μου στη "Λυρική Σκηνή", έχω σχηματίσει την πεποίθησι πώς όλοι οι αξιωματικοί είναι μουντάρη-δες, βίαιοι και γυναικάδες. Αυτοί, βέβαια, στο θέατρο λέγονται Ούσσάροι, αλλά, ό-πως καταλαβαίνω, όλοι οι αξιωματικοί Ούσσάροι είναι... "Αι! βέβαια... "Επαγ- γελματίες τώρα αυτοί του πολέμου και του

θανάτου, ένα κοριτσάκι θα λογαριάσουνε τώρα... "Ενα κοριτσάκι μόνο του μέσα σ' άγρια μεσάνυχτα. "Όλοι σέβονται τη στο- λή τους κι' όλοι τρέμουνε τ' άρματα τους. Και τη γυναίκα που θα τους συγκινήση θα την κάνουν δική τους με το σπαθί και το μπαρούτι. Κι' έπειτα τί κουβέντα ήταν αυτή που πέταξε; — "Κοσμοπλημύμρα βλέπω... "Θάθελε, δηλαδή, να πη ότι είναι πολύ ευχαριστημένος που βρίσκεται μονάχος του... τέτοια ώρα;...

Γύρισε με τρόπο και κύτταξε προς το μέρος του. "Ο νεαρός αξιωματικός, έχον-τας γείρει το κεφάλι του στην πλάτη του καθίσματος, είχαν... άποκοιμηθή.

ΣΤΗΝ πλατεία Κάνιγγος κατέβηκε συνω- φρωμένη, ενώ το εισπρακτοράκι άγω-

νιζότανε να ξυπνήση το νεαρό ανθυπολο- χαγό. Το σπίτι της ήταν πολύ κοντά. Προ- χάρησε διασπική.

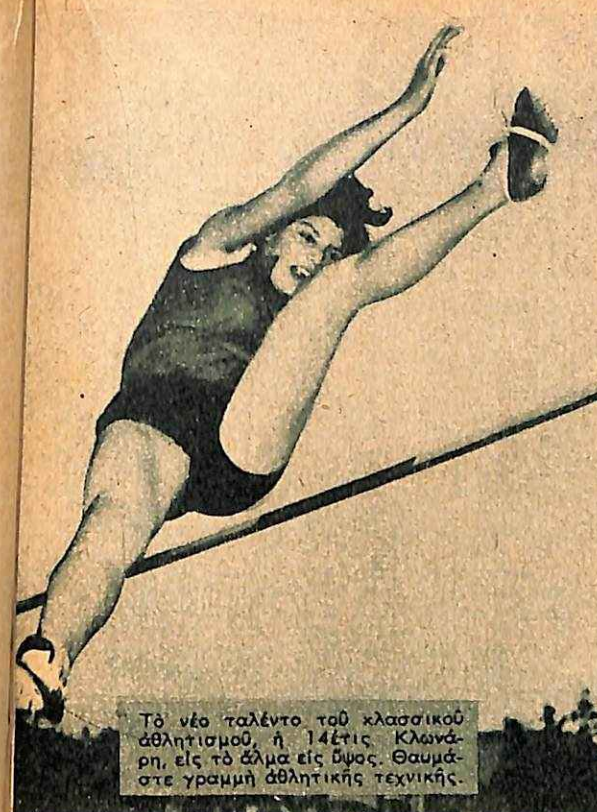
— Έτσι, λοιπόν; Σκεφτότανε... "Ετσι είναι; "Ετσι είναι τα τρελλάπαιδα, έτσι εί- ναι οι καλλιτέχνες, έτσι είναι οι ούσσά-ροι... Κι' έτσι είναι τα μεσάνυχτα;...

"Εφτασε στην πόρτα της κι' άνοιξε την τσάντα της να δγάλη το κλειδί. "Εκείνη την ώρα περνούσε ένας μεθυσμένος, παρα- πατώντας, που, καθώς την είδε, στάθηκε εύ- διάθετος κι' άπορημένος:

— Πού γύριζες τέτοια ώρα, μωρή; Της έπτε.

Η "Αλίκη ξεκλείδωσε, μπήκε στο σπίτι της, έκλεισε την πόρτα πίσω της δυνατά κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες κλαί- γοντας.

★★

Το νέο ταλέντο του κλασσικού αθλητισμού, η 14ετις Κλωνά- ρη, εις το άλμα εις ύψος. Θαυμά- στε γραμμή αθλητικής τεχνικής.

Στο ευχάριστο περιβάλλον του "Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου, στη Λεωφόρο "Ολγας, οι νεαρές μας αθλήτριες με τα μπρούτζινα σώματα γυμνάζονται εντατι- κά. "Όταν έλθη η στιγμή της αναμετρήσεως των με τις συναδέλφους των άλλων χωρών είναι βέβαιον ότι οι επιδόσεις τους και η εμφάνισή τους θα είναι αντάξια της ελληνικής αθλητικής παραδόσεως.

Λουλουόδια στο στίβο

Η Λεβέντισσα Κρήτη έχει ανα- βείσει την πρωταθλήτρια "Ελλά-δος εις το άλμα εις μήκος δρασ- ποκάκη. Το υπέροχο αυτό άλ- μα δικαιολογεί τον τίτλο της.

ΠΡΙΝ από είκοσι χρόνια σπά- νια έβλεπε κανείς στα γυ- μναστήρια κοπέλλες αθλήτριες. Σήμερα τα γυμναστήρια είναι γεμάτα από εκπροσώπους του ώριμου φύλου. Οι νέες μας επι- δίδονται με πάθος σε όλα τα σπορ. Από τα αγωνίσματα στί- βου έως το κολύμπι.

Η αθλησις τους χαρίζει ψυχική και σω- ματική όμορφη, χάρι και ευγένεια στις κι- νήσεις τους, υγεία και αισιοδοξία. "Ο κλασ- σικός αθλητισμός τραβάει ιδιαίτερος τις νέ-ες αθλήτριες. Στο δρόμο ταχύτητας, στο δρό- μο μετ' έμποδίων, στο άλμα εις μήκος, στο άλμα επί κοντώ, στη σφαιροβολία, στη δι- σκοβολία, οι κοπέλλες σημειώνουν σημαντι- κές επιδόσεις και η ευγενική αμίλλα που ά- ναπτύσσεται μεταξύ τους τις ώθει στο να έ- πιτύχουν όλο και καλύτερα αποτελέσματα.

Αυτό το στυλ στην υπερπήδησι έμποδίων θα το ζήλευαν και οι καλύτεροι αθλητά εις όλον τον κό- σμον. "Απ' το βάθος προς τα εμπρός διακρίνου- νται οι αθλήτριες Χόροβιτς, Ρεγκούκου, "Αργυρίου.

Το δυσκολότερο άγώνισμα του στί- βου για τις κοπέλλες είναι ο δρό-μος των 800 μέτρων, όπου δια- κρίνονται δυο Κρησιώτισσες, με πρώτη (δεξιά) την Σαββατιανού.

"Ο Δισκοβόλος του Μύρκωος ξαναζωντανεύει στην α- γαλματένια αυτή στάσι της "Αργυρίου, που είναι πρωταθλήτρια της "Ελλάδος στο θαυμάσιο αυτό άγώ- νισμα, συνεχίζοντας αντάξια, με τις επιδόσεις της, την αρχαία κλασσική παράδοσι στον αθλητικό στίβο.

Η ιστορία άρχισε στο μικρό λιμάνι της Άλγεθρας. Πού, όπως όλες οι πόλεις της Ισπανίας, έχει ταυρομαχίες. Δεν ξέρω τι ιδέα έχετε για τις ταυρομαχίες, αλλά, όταν είναι Κυριακή και βρίσκεστε στην Ισπανία, είναι λιγάκι δύσκολο να τις αποφεύγετε. Η ταυρομαχία στην Ισπανία, είναι ότι και η όπερα στην Ιταλία — είναι δηλαδή το μόνο πράγμα σ' αυτή τη χώρα που άρχιζει στην ώρα του. Όταν έπιασα θέσι στις κερίδες του αμφοθέατρου, στο στίβο ήταν ο Σολδατίτο. Τότε ήταν νεώτερος και πιο γενναίος από το σημερινό Σολδατίτο, αλλά έχω ποτέ δεν ήμουνα θαυμαστής του, γιατί μου φαίνονταν περισσότερο σαν χορευτής πασαό σαν ταυρομάχος. Δεν πρόκειται, όμως, τώρα να συζητήσουμε τις αρετές και τα μειονεκτήματα του κυρίου αυτού. Θα μπορούσα να σας μιλήω για τις ταυρομαχίες δηλ τη νύχτα, ενώ, ενώ, σας υποσχέθηκα μια ιστορία με περιπέτειες στη θάλασσα... Λοιπόν άνοιξω:

Ο Σολδατίτο αμφοθέατρον τον ταύρο. Και το κουμπιέμεντο αυτό το κάνει στην κυρία που κάθεται δίπλα μου. Μόλις την κυττάω, κολλούν τα μάτια μου πάνω της. Έχει πολύ σκούρα κόκκινα μαλλιά, πολύ άγρο πρόσωπο, σαν έλεφαντόδοντο, και πολύ λαμπερά χουσα μάτια. Ένωώ χουσα, κίτρινα σαν τής γάτας. Δε θα την περιγράψω περισσότερο — θα τώθελαι, αλλά δε θα το κάνω. Αρκεί να σας πω, ότι αυτή η γυναίκα θα μπορούσε να σταμάτηση την κίνηση στον αυτοκινητόδρομο της Ίνδιανουπόλεως την ημέρα των αγώνων. Ο ταυρομάχος της πετά το καπέλλο του με την κλασσική χειρονομία, πάνω απ' τον ώμο του, και προχωρεί προς τον ταύρο. 'Αλλά για μένα η ταυρομαχία είχε τελειώσει.

— Πρέπει να κυττάζετε το στίβο, Σενιόρ, μου είπε εκείνη με χαμηλή φωνή, ενώ τα μάτια της με περιγελοῦσαν.

— Πώς είπατε; — Είναι πολύ εύχρηστο να νοιώθω τα μάτια σας επάνω μου, εξακολουθώ με μια ανεπαίσθητα ξενική προφορά, μ' αρέσει να με κυττάζουν, αλλά, αυτή τη στιγμή, δε νοιώζετε, πως είναι έλλειψις σεβασμού προς το φίλο μας, το Σολδατίτο; — Δεν είναι φίλος μου. Κι' αν είναι δικός σας φίλος, Σενιόρ, επιτρέψτε μου να σας πληροφορήσω, πως, αυτόματως, γίνεται έχθρος μου. Έκανα μια υπόκλησι δίχως να τραβήξω τα μάτια μου από πάνω της. Εκείνη χαμογέλασε.

— Είναι πολύ χαριτωμένος, δε νομίζετε; Κοντοστάθηκε, σά να περίμενε την απάντησή μου και μετά πρόσθεσε: — Και η δική σας, όμως, η παρατήρησις ήταν χαριτωμένη, Σενιόρ. Μείναμε σιωπηλοί ως πού ο ταυρομάχος σκότωσε τον ταύρο καί, ενώ το πλήθος χειροκροτούσε με ένθουσιασμό, η γοητευτική κυρία με τα γατίσια μάτια, μου ξαναμίλησε:

— Ήταν ώραία ταυρομαχία, κύριε... Πώς σας λένε; — Λάιμ. Χάρου Λάιμ, αποκρίθηκα. Ναί, ως θέαμα, η επίδειξις του φίλου σας Σολδατίτο δεν ήταν κακή. — Θα σας λέω Χάρου... Προσέξατε πως ο ταύρος γονάτισε υποστά του σαν άμαρτωλός. Θαυράει και ζητούσε συγγνώμη απ' τον ταυρομάχο. — Αποπρεπε να είχε γίνει το αντίθετο, είπα.

— Α, ζηλεύετε κιόλας! είπε εκείνη γελώντας. Μου αρέσει πολύ αυτό, Πέστε μου, Χάρου, τι κάνετε στην Άλγεθρας; — Σιγονιανός. Πάντα στη ζωή μου σιγονιανός, αναζητώντας κάτι. — Σαν τί;

Δε σας έχω διηγηθῆ πως έκανα το μισό γύρο του κόσμου και πως, εις ανταμοιβήν του κόπου μου, λίγο έλειψε να γίνω πυροτέχνημα. Έτυχε ποτέ να γνωρίσετε γυναίκα με κίτρινα μάτια; Είναι μια παράξενη ιστορία, όπως και να την πάρετε. Αρχίζει με μια ταυρομαχία στην Ισπανία και τελειώνει με μια ναυμαχία στο Κινεζικό Πέλαγος. Φυσικά, υπάρχουν και πάρα πολλά λεφτά σ' αυτή την υπόθεσι...

Τώρα ήταν η σειρά μου να χαμογελάσω.

— Είναι περιττό πιά να συνεχίσω την αναζήτησι, αποκρίθηκα. Βοήκα, ότι ήθελα. Πριν από λίγο, όταν κάθισα δίπλα σας. — Μιλάτε ώραία και αυτό μου αρέ-

ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΝ ΔΕΡΑΣ ΤΟΥ ΟΡΣΕΟΝ ΟΥΕΛΕΣ

σει πολύ. Τι επάγγελμα έχετε; Την εποχή εκείνη, δεν ήξερα καλά καλὰ οὔτε ἐνὼ ὁ ἴδιος τὴ δουλειὰ ἔκανα καί, ἔτσι, εἶπα, πὺς κυρία ἀπασχολήσις μου ἦταν τὸ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο. Φάνηκε ἀπογοητευμένη καὶ τὴ ρώτησα γιὰτί.

— Εἶπα τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰστε ναυτικός, μου ἀπάντησε. Αυτό, δὺς, δὲν παρουσίαιε γιὰ μένα καμμιὰ δυσκολία.

— Λοιπόν, ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὑπῆρξα ναυτικός.

— Αποπρεπε νάχετε χαρτιά πλοίαρχου, εἶπε διαστακτικά. Εἶμαι ἐδῶ με τὴ θαλαμηγὸ μου. Ἴσως νὰ τὴν εἶδατε στὸ λιμάνι.

Εἶπα, πὺς εἶχα δὴ ἓνα μεγάλο γιῶ: με τόια κατάρτια καὶ αὐτὸς σκαρί.

— Εἶναι δικό μου. Χάσαμε τὸν πλοίαρχό μας καὶ λυπάμαι πὺν δὲν εἴστε πλοίαρχος. Θάθελα πὺν νὰ σας ἐβλεπα με τὸ μπλε σακκάκι καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά. Ἡ προοπτικὴ αὐτὴ μου χαμογέλουσε κι' ἐμένα.

— Δε θα το πιστέψετε, αλλά ήμουνα ἄλλοτε πλοίαρχος.

— Δεν το πιστεύω. Όχι, εἶπε σταθερά. — Μα έχω χαρτιά πλοίαρχου.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα με ρώτησε πὺ ἦταν τὰ χαρτιά.

— Στὴ Βαρκελώναι, αποκρίθηκα.

— Κρίμα, γιὰτί φεύγουμε αὐριο.

— Έννοια σας καὶ θὰ φουρνίσω νὰ μου τὰ φέρη κάποιος με τὸ αεροπλάνο ἀπῶς.

Μου χαμογέλασε.

— Μ' ἔλλα λόγια δέγεστε τὴ δουλειὰ.

— Μ' ἔλλα λόγια τὴν ἔχω πιάσει κιόλας τὴ δουλειὰ.

Τὴ ρώτησα πὺς τὴ λένε καί, καθὼς σηκώθηκε νὰ φύγῃ, μου εἶπε με γελαστὰ ὡς:

— Εἶμαι ἡ Βαρώνη Φὸν Καίνινγκσβαλν. Καί ἡ πρώτη μου διαταγὴ εἶναι νὰ με φωνάζετε Νάντια.

Ἦταν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη νὰ πιάσω μιὰ καλὴ δουλειὰ καὶ δέβαια ἐκείνη τὸ εἶνε καταλὰβει. Δε λέω, πὺς δὲν τῆς ἄρεσα. Ἀπὸ τ' ἄλλο, ὅμως, μέρος, μιὰ τέτοια διαβολογυναικὴ μπουρσοσε εὐκολα νὰ μαντέψῃ, πὺς τὰ οικονομικά μου δὲν ἦταν πολὺ ἀνθηρά. Τηλεφώνησα, λοιπόν, σ' ἓνα φίλο μου πλαστογράφου, πὺν φρόντισε νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ χαρτιά καὶ νὰ μου τὰ στείλῃ ἁμέσως.

Τὸ πρῶτ' εἶχα τὸ δίπλωμα καὶ τὰ πιστοποιητικά του νέου ἐπαγγελλιατός μου στὴν τρέπη μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, ἂν ἐξαιρέσουμε τὴ φορὰ πὺν μ' ἀνάγκασαν νὰ πλένω τὸ κατὰστρωμα, δταν μ' ἐπίσασαν λαθροπιάβῃ σ' ἓνα σύντομο ταξίδι απ' τὴν Ἀλεξάνδρεια στὴ Νεάπολι, ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ήμουνα ναυτικός. Ἐπρεπε, ὡστόσο, νὰ πιάσω ὡπωσδήποτε δουλειὰ. Ἀλλωστε, ἐκείναι τὰ λοξὰ γατίσια μάτια της, θὰ μπορούσαν νὰ με κάνουν νὰ δεινῶ ὅποια δουλειὰ κι' ἂν μου πρόσφερε, εἴτε τὴ χρειαζόμουναι, εἴτε ὄχι.

Με περίμενε στὴ γέφυρα, με ἄσπρο κολλήτο παντελόνι καὶ ἓνα πουλόβερ πὺν φανέριον περιεσπότερα ἀπὸ ὅσα ἔκουβε. Με ρώτησε ἂν μου ἄρεσε τὸ πλοιο.

— Εἶναι γάμμα, ἀποκρίθηκα.

— Ὁ καμάρωτος θὰ πιάη τις ἀποσκευές σας στὴν καμπίνα σας, μου εἶπε. Ἐσεῖς ὅμως, πρέπει νὰ μείνετε στὴ γέφυρα γιὰ νὰ ἐπιστατήσετε στὴν ἀναχώρησι.

Τὸ μεσογειακὸ αὐτὸ ταξιδάκι μου ταίριαζε περίφημα. Ρώτησα πὺν θὰ πηγαίναμε.

Ἡ ἀπάντησίς της, στὸν ἴδιο πάντα ἀπαλὸ καὶ χαδιάρικο τόνο, ἦταν ἀληθινὴ δόμβα...

— Στὴν Κίνα!

Ἀπ' τὴν Ἰσπανία ὡς τὴν Κίνα τὸ ταξιδάκι, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ἦταν κάπως μακρυνὸ γιὰ ἓνα παλὸ θαλασσόλυκο τοῦ γλυκοῦ νεροῦ σαν τὴν ἀφεντιά μου. Εὐτυχῶς εἶχα φουρνίσει νὰ φ'ω μαζί μου «δοηθῶ». Τὸν ἔλεγον Σίδνεϋ Κάστον καὶ ἦταν πρῶν λαθροέμπορος, ἢ μάλλον ἀνεργὸς λαθροέμπορος. Εἶχα σκαρώσει με τὸ Σίδνεϋ, στὸ παρελθόν, κάμποσες βρωμοδουλειές σὲ διάφορα λιμάνια τῆς Μεσογείου καὶ ἦταν ἀκετὰ παλὴν-θωπος, ὡστε νὰ τοῦ ἔνω ἐμπιστοσύνη. Τὰ μαλλιά του ἦταν σὰ βρώμικα καρόττα, εἶχε ἓνα γυάλινο μάτι καὶ τὰ δόντια του θυμίζανε σκουριασμένη τσουγκράνα.

Ἀλλά, ἂν καὶ μονόβραχος, ὁ Σίδνεϋ ἦταν οὐρανοκατέβητος γιὰ τὸν πλοίαρχο Λάιμ. Ἦταν ἀληθινὸς ναυτικός καὶ ἔκανε ὅλη τὴν πραγματικὴ δουλειὰ, ἐνῶ ἐγὼ περιφερόμουναι με τὸ μπλε σακκάκι καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά. Βέβαια, ὅμως, τὴ δουλειὰ δε θα τὴν ἔκανε τζάμπα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς ὑποσχέσεις. Τοῦ εἶχα πῆ, ὅτι τὸ πλοιο ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλῃ λαθροεμπορικῇ ὁργάνωσι καὶ ὅτι θάπαινον μερίδιο.

Ἀλλά, ἂν καὶ μονόβραχος, ὁ Σίδνεϋ ἦταν οὐρανοκατέβητος γιὰ τὸν πλοίαρχο Λάιμ. Ἦταν ἀληθινὸς ναυτικός καὶ ἔκανε ὅλη τὴν πραγματικὴ δουλειὰ, ἐνῶ ἐγὼ περιφερόμουναι με τὸ μπλε σακκάκι καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά. Βέβαια, ὅμως, τὴ δουλειὰ δε θα τὴν ἔκανε τζάμπα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς ὑποσχέσεις. Τοῦ εἶχα πῆ, ὅτι τὸ πλοιο ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλῃ λαθροεμπορικῇ ὁργάνωσι καὶ ὅτι θάπαινον μερίδιο.

Ἀλλά, ἂν καὶ μονόβραχος, ὁ Σίδνεϋ ἦταν οὐρανοκατέβητος γιὰ τὸν πλοίαρχο Λάιμ. Ἦταν ἀληθινὸς ναυτικός καὶ ἔκανε ὅλη τὴν πραγματικὴ δουλειὰ, ἐνῶ ἐγὼ περιφερόμουναι με τὸ μπλε σακκάκι καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά. Βέβαια, ὅμως, τὴ δουλειὰ δε θα τὴν ἔκανε τζάμπα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς ὑποσχέσεις. Τοῦ εἶχα πῆ, ὅτι τὸ πλοιο ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλῃ λαθροεμπορικῇ ὁργάνωσι καὶ ὅτι θάπαινον μερίδιο.

Ἀλλά, ἂν καὶ μονόβραχος, ὁ Σίδνεϋ ἦταν οὐρανοκατέβητος γιὰ τὸν πλοίαρχο Λάιμ. Ἦταν ἀληθινὸς ναυτικός καὶ ἔκανε ὅλη τὴν πραγματικὴ δουλειὰ, ἐνῶ ἐγὼ περιφερόμουναι με τὸ μπλε σακκάκι καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά. Βέβαια, ὅμως, τὴ δουλειὰ δε θα τὴν ἔκανε τζάμπα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς ὑποσχέσεις. Τοῦ εἶχα πῆ, ὅτι τὸ πλοιο ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλῃ λαθροεμπορικῇ ὁργάνωσι καὶ ὅτι θάπαινον μερίδιο.

Ἀλλά, καθὼς οἱ μέρες περνοῦσαν, ἔγινε νὰ νοιώθω ὅτι τὸ ψέμμα πὺν εἶχα πῆ στὸ Σίδνεϋ γιὰ νὰ δεχτῇ, ὀλοένα καὶ περισσότερο πῆγιναι νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀλήθεια. Ἀμφοβολία δε γινώρουν, πὺς καὶ ὑποπτο εἶχε αὐτὸ τὸ καράβι. Δὲν ήξερα ἀκριβῶς τί, ἀλλά κρατοῦσα τὰ μάτια μου ἀνοιχτά.

Πολλὲς ἀπορίες ἀπασχολοῦσαν τὴ σκέψι μου: Γιὰτί με εἶχαν προσλάβει δίχως οὐσιαστικά, νὰ με ρωτήσουν τίποτε; Γιὰτί εἶναμε οὔνε τόσο διαστακτικά; Καὶ πρὸ παντός, τί εἶχε ἀπογίνει ὁ προκάτοχός μου; Σίγουρα, δὲν ἦταν καθαὴ ἡ δουλειὰ. Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναπάντητα ἐρωτήματα, τὸ ταξιδι ἦταν ἀληθινὰ ἀπολαυστικό. Ἐνῶ ὁ Σίδνεϋ φρόντιζε γιὰ τὸ καράβι, ἐγὼ φρόντιζα γιὰ τὴ Νάντια

πρὸς ἀμοιβαίαι καὶ κατασπῆναι μες ἱκανοποίησι.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ἔκοβα βόλτες στὴ γέφυρα καπνίζοντας τὸ τσιγάρο μου, ἔκουσα μιὰ φωνὴ στὸ σκοτάδι. «Χάρου! Χάρου!» Ἦταν ὁ Σίδνεϋ. Ὅταν τὸν πλησίασα, εἶδα, ὅτι ἔτρεμε απ' τὴν ταραχὴ του.

— Βοήκα τὰ λαθραία, μου εἶπε. Κάτ' απ' τις σανίδες τοῦ κατὰστρώματος. Ἀλλά πρέπει νὰ σοῦ πῶ πρῶτα γιὰ τις ἐκρηκτικὲς ὕλες.

— Ἐκρηκτικὲς ὕλες! Τρελλάθηκε; — Ναί, ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ μάλιστα σὲ τέτοια ποσότητα, ὡστε μποροῦν, ἂν πάρουν φωτιά, νὰ μᾶς στελεῖουν ἀναυλα ἀπὸ δῶ στὴν Κίνα.

Ἡ φωνὴ του ἦταν τρομαγμένη. — Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ λαθροεμπόριο, ἐξακολούθησε, πῆνοντας τὸ μπράτσο μου. Πρόσεξε, στὸ θάλαμο τῶν χαρτῶν, ἐκείνη

Δὲν πρόφτασε νὰ μου ἀπαντήσῃ, γιὰτί παρατήρησαμε πάλι μιὰ κίνησι κάτω στὸ κατὰστρωμα.

— Θα γυρίσω σὲ λίγο, τοῦ ψιθύρισα καὶ κατέβηκα ἀπὸ τὴ γέφυρα.

Στὸ κατὰστρωμα, ἀκουμπισμένη στὴν κουπαστὴ, βόηκα τὴ Νάντια.

— Κάνει πολὺ ζέστη, μου εἶπε. Ἀδύνατον νὰ με πιάσῃ ὁ ὕπνος.

— Ναί. Κάνει ἀρκετὴ ζέστη.

— Κάνε μου παρέα, Χάρου... Μὴ μ' ἀφήνεις μόνι.

Μποροῦσα ν' ἀρνῆθῶ; Ἀνάδινε ὀλόκληρη ἓνα ἄρωμα, πὺν μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ λαθραίο φορτίο καὶ ἐκρηκτικὲς ὕλες.

Ὅταν, τέλος, πῆγα στὴν καμπίνα μου, ἦταν ἐξημερώματα. Δὲν τόλμησα νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν Σίδνεϋ καὶ ήμουν ἄλλωστε, πεθαιμένος απ' τὴν κόπωση.

Δὲν εἶχα καλὰ-καλὰ κοιμηθῆ μιὰ ὥρα, δταν χτύπησαν τὴν πόρτα μου καὶ με ἐύπνησαν. Ἦταν ὁ Μάθιους, ὁ τρίτος πλοίαρχος. Ἡ εἶδησις πὺν μου ἔφερε ἦταν, ὅτι

τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδίου. Ὁ Σίδνεϋ δὲν εἶχε προλάβει νὰ μου πῇ τί ἦταν τὸ λαθροεμπόριο. Ἀλλά, πρὶν φτάσουμε στὸ λιμάνι, μᾶς πλησίασε μιὰ δελφινάκος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα μήπως ἦταν ἡ ἀστυνομία, ἡ Νάντια, ὅμως, μου εἶπε, πὺς ἦταν δική της αὐτοὶ πὺν ἔρχονταν καὶ με πληροφοροῦσε, πὺς εἰσάσαν κι' οἱ δύο καλεσμένοι σὲ γεῦμα.

Ἀνεδαίναμε τὸ ποτάμι με τὴ δελφινάκατο μισὴ ὥρα, πρὶν ἡ καλὴ σου ἀποφασιστὴ νὰ μου δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἐπρόκειτο, μου εἶπε, νὰ συναντήσουμε κάποιον στρατηγὸ Βαί, πρῶν κυβερνήτῃ μιᾶς μεγάλης ἐπαρχίας τῆς Νοτίου Κίνας.

— Ὁ στρατηγὸς σκέπτεται νὰ ἀνακτῇ σὴ τὴ χαμένη του ἐπαρχία, μου εἶπε. Εὐτυχῶς εἶναι πλούσιος ἄνθρωπος καὶ εἶχε μεγάλες καταθέσεις σὲ μιὰ Τράπεζα τῆς

Με μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔσπασε με τὴ γροθιά της τὸ θαμπὸ γυαλί κι' ἔπιασε γερὰ τὸν ηλεκτρικὸ διακόπτη.

τὴ μικρὴ θυρίδα ἀπὸ θαμπὸ γυαλί, στὸν τοῖχο, πὺν γράφει ἐπάνω: «Μὴ ἐγγίζετε! Μόνον εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου ἀνάγκης!»

Κατὶ κινήθηκε στὸ κατὰστρωμα, κάτω απ' τὴ γέφυρα. Τοῦ ἔκανα νεῦμα νὰ σπάσῃ. Σὲ λίγο, ἐξακολουθῶσε ψιθυριστά: — Καί ἔμαθα καὶ γιὰ τὸν πλοίαρχο. Ξέρεις ποῖος ἦταν, Χάρου; Ἦταν Γερμανὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, μεγάλος καὶ τρανὸς στὸ στόλο τοῦ Χίτλερ καὶ τὸν ἔλεγον...

— Καί τί σχέσι ἔχει τ' ὄνομά του; — Θα δῆς... τὸν ἔλεγον Φὸν Καίνινγκσβαλν!

Ἐμεινα ἀποσβολωμένος.

— Ναί, ἦταν ὁ ἄντρας της, ἐξακολούθησε ὁ Σίδνεϋ. Μὰ γιὰ σκέψου, φίλε μου, τὸ λαθροεμπόριο καὶ τις ἐκρηκτικὲς ὕλες ἐτοιμὲς καὶ κουρντισμένες! Αὐτὸ δὲν εἶναι καράβι, εἶναι βούμβα!

— Καί τὸ λαθραίο φορτίο; ρώτησα. Τί πράγμα εἶναι;

εἶχε ἐξαφανιστῇ ὁ Σίδνεϋ. Εἶχε γὰρ απ' τὸ καράβι στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ!

Τὸ πράγμα δὲν ἦταν βέβαια διόλου νὰ χάριστο γιὰ μένα, ἀλλά κατὰφερα νὰ κλείσω μιὰ συμφωνία με τὸ νεαρὸ Μάθιους. Τοῦ ἔδειξα κατὶ χαρτιά — πλαστὰ καὶ αὐτὰ — πὺν ἔτυχε νάχω μαζί μου καὶ πὺν ἔλεγον, πὺς εἶμαι μυστικός πρᾶκτορας τοῦ «Εφ-Μπῆ-Αι. Μετα τοῦ ἐξήγησα, πὺς ἔπρεπε νὰ μου προσφέρῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια ἐκδούλευσι, ὡς καὶ ὁ Κάστον. Κι' ἔτσι διωρθώθηκαν ὅλα.

Ἦταν τέλος Μαρτίου, δταν φάνηκε τὸ Χόγκ-Κόγκ. Στὸ ἀναμεταξύ εἶχα μάθει νὰ παζάρω γιὰ πλοίαρχος. Ὡστόσο ήμουν ἀνίσχυρος γιὰ τὰ χαρτιά μου, γιὰτί εἶχα περάσει μερικὲς ἀνήσυχες στιγμὲς στὴν Κεϋλάν, ἐξ αἰτίας ἐνὸς καχύποπτου λιμενάρχου. Ὑστερα δὲν ήξερα τίποτε γιὰ

Ταγγέρης. Ἡ ἀποστολή μου ἦταν νὰ του φέρω ἓνα μέρος τῆς περιουσίας του, πὺν θὰ χρειαστῇ γιὰ τὸν πόλεμο. Νομίζω, ἔχει βῆ μαντέψῃ τί συνέβη στὸ βαρὺν.

— Ναί. Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν πὺς ὁ βαρὺν εἶχε μιὰ ὥραία σύζυγο με χρυσὰ μάτια, ἡ ὁποία καὶ τὸν καθάρισε.

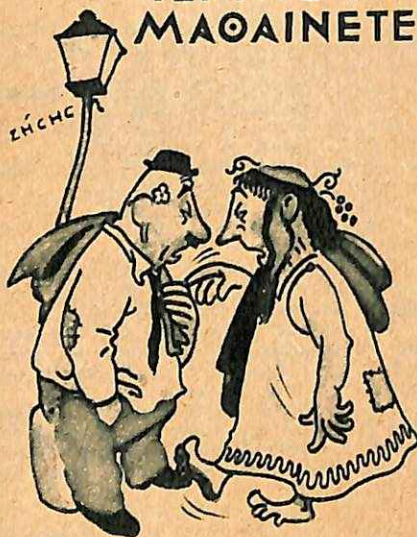
Ἦταν τόσο φιλοχρήματος καὶ πλεονέκτης, ὁ μακαρίτης, ἀποκρίθηκε ἐκείνη, κουνώντας θλιμμένη τὸ κεφάλι της. Εἶχα λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι σχεδίαζε νὰ κρατήσῃ τὸ χρυσάφι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του.

Χρυσάφι! Ὡστε αὐτὸ θὰ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Σίδνεϋ.

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ Νάντια. Γι' αὐτὸ δε σοῦ μίλησα νωρίτερα. Ὅταν μεγάλος πειρασμός, γιὰ σένα. Τὸ καράβι εἶναι γεμάτο χρυσάφι. Ἡ ἀξία του ξεπερνᾷ τὸ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια...

Ξέρετε ἐκείναι τὰ κινεζικὰ πλοία, πὺν

ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

είναι κάτι μεταξύ σπανιόλικης γαλέρας και αμούσας. Σε λίγο φτάσαμε σ' ένα απ' αυτά—το μεγαλύτερο που ήταν στο ποτάμι. Το πλήρωμα μας υποδέχτηκε με μεγάλες τιμές. Ύστερα πρόβαλε στο κατάστρωμα ένας επιθλητικός γέρος, που η Νάντια, μόλις τον είδε, έτρεξε και τον αγκάλιασε. Σε μία στιγμή, γύρισε και μου είπε: «Αυτός είναι ο στρατηγός Βάι... Ο κ. Χάρου Λάιμ... Χάρου, σου παρουσιάζω τον πατέρα μου.

Ο στρατηγός γέλασε για την έκπληξη που φάνέρωσε το πρόσωπό μου.

—Η μητέρα της ήταν Λευκορώσα πρόσφυγ, μου εξήγησε. Τη γνώρισα στο Τσέφον και έκανα τό λάθος να την παντρευτώ. Ώστόσο, η Νάντια, η κόρη μας, δε συγκαταλέγεται στα λάθη που έχω διαπράξει στη ζωή μου. Είναι το πολυτιμότερο μου κόσμημα, κ. Λάιμ, και σ' εσύ χαριστώ που την περιποιήθηκε τόσο πολύ.

Μετά, κάθισαμε στο τραπέζι. Τί τραπέζι! Ήταν εκείνο! Ξέρω, πώς θάχετε ακούσει για τα πτερύγια των καρχαριών και για τις χελιδονοφωλίες, αλλά στοιχηματίζω, πώς δεν ξέρετε, ότι ένα κινεζικό συμπόσιο μπορεί να κρατήσει επτάμισι ώρες. Λοιπόν, το δικό μας τόσο κράτησε και τρώγαμε όλο το διάστημα. Δεν είχαμε τελειώσει ακόμα, όταν άρπασε μέσα ένας αξιωματικός, που έκανε μία υπόκληση στο στρατηγό και μουμύρισε κάτι κινεζικά. Όλοι σηκώθηκαν αλαφιασμένοι.

—Τί τρέχει; ρώτησε η Νάντια.

—Το καράβι, Χάρου, μου είπε παραγμένη, το καράβι μας με όλο το χρυσάφι εξαφανίστηκε!

Ενώ τρώγαμε, κάποιος είχε πάρει τη θαλαμηγό και είχε σαλπάρει. Μας είδωποιούσαν, ότι το σκάφος τραβούσε τώρα προς την ανοικτή θάλασσα. Μπήκαμε αμέσως στη δεινική και ο στρατηγός έδωσε γοργά διαταγές, κινέζικα.

Είχαμε στην δεινική κάποιον άγριο-πούς άντρες, ώπλισμένους με πολυβόλα, και πλέαμε πολύ γρήγορα. Δεν άργησαμε να προφτάσουμε το γιγώτ και μπορούσα κιόλας να διακρίνω το δνομα «Χουσουμάλ-λον Δέρας» στην πρύμνη του. Όταν πλησιάσαμε, ο στρατηγός κάθι φώναξε, αλλά η μόνη απάντησή ήταν ένας πυροβολισμός.

Μπήκαμε μπρος τα πολυβόλα μας κι έβλεπα πώς θέριζαν το πλήρωμα του καραβιού. Είδα, όμως, πώς δεν ήταν το δικό μου πλήρωμα, αλλά ξένο. Κινέζοι.

ΜΟΛΙΣ πλειύσαμε, ο στρατηγός ανέθηκε. Και τον ακολουθήσαμε εγώ και η Νάντια. Καθώς πατούσαμε το κατάστρωμα, αντίκρισε ένας πυροβολισμός και ο στρατηγός έπεσε στα γόνατά του. Κατωρθώσαμε, η Νάντια κι' εγώ, να τὸν σύρουμε ως το θάλαμο των χαρτών. Την ίδια στιγμή, ένας από τους πειρατές, ο οποίος, σκαρφαλωμένος ψηλά στο κατάστρωτο, είχε διαφύγει την προσοχή μας, πέταξε μία χειροβομβίδα μέσα στη δεινική και μας.

—Πάνε όλοι οι δικοί μας, Νάντια! φώναξα.

Τότε, στη γέφυρα, παρουσιάστηκε μία μορφή.

—Μάλιστα, Νάντια, πάνε όλοι οι δικοί σας!

Η Νάντια τάχασε. Ο πατέρας της φώναξε:

—Εσύ, φόν Καίνιγκσβαλντ!

Ο Καίνιγκσβαλντ χαμογέλασε.

—Μην άνησυχείς, Νάντια, είπε. Δεν είμαι φάντασμα. Εύτυχος για μένα δεν ήμουν νεκρός, όπως πίστευες, την ώρα που μ' έσπρωξες στη θάλασσα. Και πρέπει να θυμάσαι, ότι είμαι καλός κολυμβητής... Παρακαλώ, κρατήστε τα χέρια σας ψηλά και οι τρείς.

Την είχαμε άσχημα.

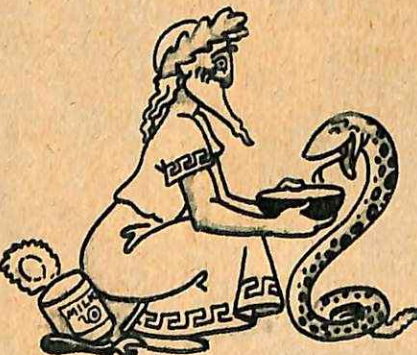
—Τί θα μας κάνετε; ρώτησα.

—Θα κάνω στους άλλους, ότι έκαμαν εκείνοι σε μένα. Αν θυμάστε καμιά προσευχή άρχιστε να τη λέτε. Και οι τρείς σας.

Ο στρατηγός έκανε πολύ αίμα.

—Εγώ είμαι πληγωμένος και πεθαίνω.

Η ΠΛΑΚΑ δεν είναι μονάχα σήμερα το κέντρο των... κρασοκατανυγμών. Και οι αρχαίοι μας πρόγονοι, φίλοι του κρασιού, εκεί τα κοπανούσαν. Η παλαιά Αγορά των Αθηνών με τα καπηλεία της θριακόναν στη θέση ακριβώς της σημερινής Πλάκας. Τη ρετινόνα οι αρχαίοι Αθηναίοι την έφτιαχναν, σέκοντας μέσα στο μυστικό δόκιμο, κακούς ναρκωτικά, ακώνους πίτυρος, που περιέχουν ρετινόνα. Για σκεφθήτε! Επί 2500 χρόνια οι Αθηναίοι πίνουν τα ίδια... σκονάκια και στο ίδιο μέρος!

ΣΕ πολλά χωριά της Ελλάδας, όταν ένα φίδι εγκατασταθεί σ' ένα σπίτι, το γεγονός αυτό θεωρείται... ευτυχία. Η πρόληψη, όμως, αυτή είναι πανάρχαιη. Την παλιά εποχή του, Πάνω τι είχε τον εοικουμενικό όφιν του. Πάνω στην Ακρόπολη, έκκυλοφορούσε ελεύθερα ο «αχθόνιος όφιν», που θεωρείτο Ιερός. Ένα από τα κύρια καθήκοντα των Ιερέων του ναού ήταν να δίνουν κάθε πρωί στο φίδι αυτό... το γαλατάκι του.

ΤΑ πολύτιμα πετράδια στην αρχαιότητα, είχαν μαγικές ιδιότητες, όπως γράφουν οι κλασικοί συγγραφείς. Σας άνασέρω μερικές. Το κοράλλι έπροφύλασσε τα παιδιά από τη θασκανία. Το κεκριμπάρι έβιωνε τις άρρώστειες. Το ήλιότροπι (είδος άχνη) σ' έκανε άσφατο! Ο αιματίτης έσασφάλιζε τη νίκη στις δίκες. Το σμαράγδι έπροσέταυε τους έρωτευμένους. Δεν ξέρω αν είναι πραγματικά όλα αυτά, αλλά για ένα πετράδι μπορεί σήμερα τις ιδιότητές του: το διαμάντι έθεωρείτο ότι είχε τη δύναμη να δώχνει τη μελαγχολία. Δεν φαντάζομαι να διαφωνήτε.

Καίνιγκσβαλντ. Δε με νοιάζει για τον έαυτό μου, αλλά η Νάντια...

—Πατέρα, είμαι το άληθινό σου παιδί. Νομίζεις, πώς θα σ' άφηνα σε τέτοια στιγμή;

Έσκυψε και του ξανακούμπωσε το κολάρο.

Όλα αυτά ήταν πολύ ώραία, αλλά εγώ δεν είμαι γεννημένος για ήρωικές χειρονομίες.

—Κι' εγώ τί θα γίνω; ρώτησα.

—Χάνς, είπε η Νάντια, αυτός ο άνθρωπος δε σου έκανε κανένα κακό. Άφησε τον να πέση στη θάλασσα και να σωθή.

—Ξέρει για το χρυσάφι, Νάντια, και προτιμώ αυτό το μυστικό να μείνη δικό μου.

—Ξέρει, όμως, και κάτι άλλο, είπε γοργά η Νάντια, δεν είναι έτσι. Χάρου: Ο Κάρτον σου το είπε το θάδου εκείνο που τον σκότωσα. Σου μίλησε για τη γυάλινη θυρίδα, έδω δίπλα στο χέρι μου!... Η επιγραφή λέγει: «Μη έγνίζετε». Θυμάσαι τί είπε ο Κάρτον, Χάρου; Αυτό δεν είναι καράβι. Είναι δόμα!...

Με μία γρήγορη κίνηση, έσπασε με τη γροθιά της το θάμπυ γυαλί. Από πίσω φάνηκε ένας ηλεκτρικός διακόπτης. Η Νάντια τον έπιασε γερά.

Ο φόν Καίνιγκσβαλντ έκανε να προχωρήσει, αλλά τον σταμάτησε η Νάντια με τη ματιά της.

—Γρήγορα, Χάρου, φύγε! μου ψιθύρισε.

Μ' ένα πήδημα βρόθηκε στο κατάστρωμα και, δίχως να κυττάξω πίσω μου, βούτηξα στη θάλασσα.

Όταν βγήκα στην επιφάνεια. Ξανάκουσα τη φωνή της:

—Αντίο, Χάρου.

Κολυμπούσα δυο πιό γρήγορα μπορούσα. Έξαφνα, άκούστηκε μία τρουερό έκρηξη και το «Χρυσόμαλλον Δέρας» χάθηκε μέσα σε μία πορτοκαλιά λάμψη...

Με μάζεψε μία κινέζικη δάσκα, αλλά, σ'ας δεδαίνω, πώς μου έρχόταν ν' αφήσω τον έαυτό μου να φουντάει, όταν αναλογίζομουν το χρυσάφι που είχε πάει στον πάτο της θάλασσας.

ΔΙΗΓΗΘΗΚΑ αυτή την Ιστορία, ακριβώς, όπως τη διηγήθηκα και σε σας, σ' έναν άνθρωπο που συνάντησα την άλλη μέρα σε κάποιο υπάρ το Χόγκ-Κόγκ.

—Ξέρω το μέρος όπου έγινε η συμφορά, είπα, το έχω σημειώσει ακριβώς στο χάρτη. Για ν' άνασυχθή το ναυάγιο, θα χρειαστούν κάπου 20.000 λίρες. Υπάρχει όμως, μεγάλο περιθώριο κέρδους. Άναρωτιέμαι αν σας ενδιαφέρει να κάνετε αυτή την έπιχειρήσι, κύριε;

Εκείνος άδειασε το ποτήρι του και με ρώτησε:

—Ξέρετε ποιός είμαι;

Άποκρίθηκα πώς δεν είχα την τιμή.

—Λοιπόν, είμαι ο άρχηγος της άστνομίας στην άποκία αυτή της Αύτης Βοτανικής Μεγαλειότητας. Έχουμε πλήρη φάκελλο για τη δράσι σας, κύριε Λάιμ και σ'ας άφησα να τελειώσετε την Ιστορία σας για να δώ πώς δουλεύετε. Η άπάτη του ναυαγίου είναι απ' τα παλιότερα και γνωστότερα κόλπα. Με άπογοητεύετε, κύριε Λάιμ. Πάντως σ'ας πληροφορώ, ότι η παρουσία σας στην πόλι αυτή είναι άνεπιθύμητη και σ'ας δίνω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρών για να μου άδειάσετε τη γωνιά. Χαίρετε!

Θά έχετε πιά καταλάβει, υποθέτω, γιατί δε μου άρέσει να διηγούμαι αυτή την Ιστορία. Σ' όποιον τη λέγω, τυχαίνει συνήθως να είναι άστοιμοεικές. Άλλά αυτό δεν είναι το χειρότερο. Ότι είναι άληθινό!...

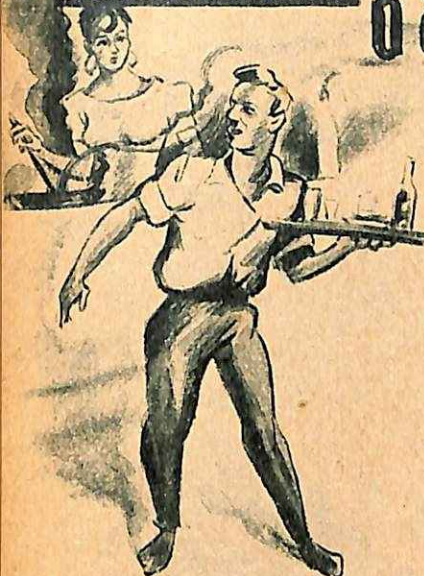
★ ★

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΕΡΩΤΟΔΟΥΛΕΙΑ

Μία νέα συγκλονιστική περιπέτεια του Τρίτου Άνθρώπου, που διαδραματίζεται στις μυθικές πετρελαιόπηγες της Σαουδικής Άραβίας.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Ξρωτευμένος Αρμένιος

κυττάζει κατά έναν περίεργο τρόπο τη γυναίκα του...

ΜΙΑ Κυριακή βράδυ, στις 15 Ιουλίου 1937, οι πελάτες του μαγαζιού δεν είδαν τον Ίωακείμ να κάθεται στη συνθησμένη του θέσι. Το γεγονός αυτό τους φάνηκε περίεργο, γιατί ο Ίωακείμ δεν είχε λείψει ποτέ από το μαγαζί. Φυσικά, λοιπόν, ρώτησαν τη γυναίκα του κι' αυτή τους πληροφόρησε ότι ο άνδρας της είχε κατέβει για ψώνια στη Θεσσαλονίκη. Τίποτα, ούτε στην έκφραση της Βαγγελίτσας ούτε στις κινήσεις του Βασίαν, δεν έδειχνε, ότι μπορούσε να συμβαίνει κάτι το σοβαρό ή το ύποπτο. Και κείνο το βράδυ στο μαγαζί έπεκράτησε εξαιρετικό κέφι και οι άμανέδες καθώς και τα τραγούδια της έποχής έδιναν και έπαιρναν. Άρχισε μία παρέα και συνέχισε η άλλη. Ο Βασίαν δεν πρόφτανε να πηγαίνει τις παραγγελίες.

Κάποτε ήρθε η ώρα να κλείσει το μαγαζί. Όλοι οι πελάτες είχαν σχεδόν φύγει και ο Άρμένιος έκανε τον τελευταίο λογαριασμό. Όταν ξαφνικά, στο οζδάκιό του μπήκε μία χαρούμενη παρέα. Ο Άρμένιος και η Βαγγελίτσα τους είπαν ότι η ώρα ήταν περασμένη και ότι επί πλέον δεν είχαν πιά τίποτα στο μαγαζί. Οι μεζέδες είχαν τελειώσει. Καθώς συζητούσαν, ένας από την παρέα πήγε κρυφά ως το ψυγείο, που ήταν πίσω από τον πάγκο, για να δεδαϊωθεί αν

πραγματι δεν υπήρχε τίποτα στο μαγαζί. Μόλις, όμως, άνοιξε το ψυγείο έγινε κίτρινος σαν το λεμόνι. Διατήρησε, εν τούτοις, την ψυχραιμία του, ξανάκλεισε το ψυγείο και έπέστρεψε κοντά στην παρέα του:

—Πάμε, παιδιά, να φύγουμε, είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει ήρεμη, είναι άργα και έρχόμαστε αύριο.

Και μόλις βγήκαν στο δρόμο, τους διηγήθηκε με τρόπο, ότι μέσα στο ψυγείο είχε δει τεμαχισμένο το πτώμα του καταστηματαρχη. Η παρέα έσπευσε άμέσως στο πλησιέστερο τμήμα της Χωροφυλακής και κατήγγειλε το γεγονός.

Ο ΒΑΣΙΑΝ Ντερεστεπανιάν καταδικάστηκε σε θάνατο και η έρωμένη του σε δέκα χρόνια πρόσκαιρα δεσμά. Κατά τη δίκη ο Άρμένιος κατέθεσε, ότι η Βαγγελίτσα τον είχε δάλει να σκοτώσει τον άντρα της για να ζήσει ελεύθερη μαζί του. Είπε ότι του είχε κάνει μάγια και ότι έτσι αυτός υπάκουσε στις διαταγές της. Το δικαστήριο, όμως, δεν του άνεγνώρισε κανένα έλαφρυντικό.

Ο Βασίαν Ντερεστεπανιάν έξετελέσθη λίγους μήνες άργότερα πίσω από τις φυλακές του Γεντί Κουλέ. Η Βαγγελίτσα έξέτισε δόκκληρη σχεδόν την ποιή της και κατόπιν ξαναγύρισε στις Σέρρες, όπου και ξαναπαντρεύτηκε.

Ν. ΚΕΛΠΕΡΗΣ

Μπορείτε ν' άπαντήσετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 70

Έχουν όλοι οι πλανήτες του ήλιακού συστήματος σφαιρικό σχήμα;

Τα ζώα βλέπουν τα ίδια ακριβώς χρώματα όπως και οι άνθρωποι;

Οι άραβικοί άριθμοί που χρησιμοποιούμε σήμερα είναι πραγματικά άραβικής καταγωγής;

Όσο πιό φωτεινή είναι μία φλόγα τόσο είναι άραγε και πιό θερμή;

Όταν ο γιατρός σας λέγει ότι έχετε πείσι 15 λόγου χάριν, τί ακριβώς έννοει;

Τι είναι τα μικρόβια, οι μικροσκοπικοί αυτοί όργανισμοί: ζώα ή φυτά;

Μόνον ο χαμαιλέον μπορεί ν' αλλάζει χρώματα ή υπάρχουν και άλλα ζώα με την ίδια ιδιότητα;

Υπάρχουν άπόλυτα άκριβείς και σωστοί γεωγραφικοί χάρτες στην έποχή μας;

AN HEERAN

Όταν ο Βάγκνερ ήταν ακόμη νέος, τον πρότειναν για γαμπρό στην κόρη ενός λοχαγού. Και ο λοχαγός άπάντησε:

—Όχι άδερφέ! Μουζικάντη θα δώσουμε στο κορίτσι. Προτιμώ κανέναν του πυροβολικού...

Ένας Άμερικανός καθηγητής Γυμνασίου, που δίδασκε Φυσική, έγραψε κάποτε στον πατέρα ενός μαθητού: «Είναι κρίμα, σεις διοπαλαιστής οικογενειάρχης, να ξεδεύετε λεπτά για ένα παιδί που είναι τελείως άνεπίδεκτο μαθήσεως». Ο περί ού ο λόγος μαθητής ήταν ο Θωμάς Έντισον.

«Δεν μπορείς να περάσης όλη του τη ζωή χαμένος στα φουστάνια μου», φώναξε με άγανακτησι μία μητέρα στο μικρό της γιού, που δεν έξακολούσε ποτέ από κοντά της.

Το παιδί που άκουσε τα λόγια αυτά έμεινε γνωστό στην Ιστορία ως Μέγας Ναπολέων.

«Μοναδική μου έπιβίωσις θα είναι να μη γνωρίσι ο λαός μου ποτέ τα δεινά του πολέμου έφ' όσον θα είμαι στο θρόνο έγώ».

Τα λόγια αυτά τα είπε, όταν άνηγορεύθη Κάϊζερ, ο Γουλιέλμος Β' της Γερμανίας.

«Με τις ιδέες που έχετε θα πεθάνω σίγουρα στην ψάσ», έλεγε πριν έξηντα χρόνια ένας διομήχανος του Σικάγου σ' ένα νέο που του είχε εκθέσει κάποιο μεγαλεπήβολο σχέδιο.

Ο νέος αυτός ήταν ο Έρρίκος Φόρντ.

«Ακόμη ένας άχρηστος άνθρωπος μέσα στον κόσμο», είπε ο Δρ. Σμιθ, αφού έξητάσε έναν άσθενή του, που είχε προσληφθή από παιδική παράλυσι. Και πρόσθεσε: «Πρέπει τώρα να κάνη ήσυχη ζωή και ν' άποφύγη τις συγκινήσεις».

Πριν περάσουν πολλά χρόνια, ο άσθενής αυτός έξελέγεται πολέεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών. Το όνομά του ήταν: Φραγκλίνος Ντελάνο Ρούζβελτ.

«Έχω ιδή τρελλούς, αλλά κανέναν που να μπορεί να συγκριθί σε τρέλλα μ' αυτόν έδω».

Τα λόγια αυτά τα είπε στα 1752, ο Άγγλος κυβερνήτης της Πενσυλβανίας βλέποντας τον Βενιαμίν Φραγκλίνο να άμολάει έναν άσέτο.

«Εκείνο που με στενοχωρεί φοβερά με αυτό το παιδί είναι ότι δεν έχει ίχνος από χιούμορ», έλεγε κάποτε ένας πατέρας.

Ήταν ο πατέρας του Τζωρτζ Μπέρναρντ Σω.

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΑΜΑΣ ΣΤΡΗΤ)

Στο παράδοξο και μυστηριώδες μέγαρο της Γουάλλας Στρήτ, όπου τούς έχει παρασύρει η βελκτική «φωτογράφος» Μίννυ Γκόντον, ο νεαρός Φρέντ Σίγκραντ, η αδελφή του Έμελιν και η μικρή Έμιλυ Βάν Τάσελ ύπνωτίζονται από τον δόκτορα Χόλμς, ο οποίος τούς οδηγεί επείτα σε μία τραπεζαρία, με μακάβρια διακόσμηση:

2ον. Όταν τέλειωσε το απόκοσμο εκείνο γεύμα, ο δρ. Χόλμς και η Μίννυ έμοιαζαν να βρίσκονται σε εξαιρετικά κέφια. «Τί θάλεγες, αγάπη μου — τής είπα εκείνος — αν διασκεδάσαμε λίγο, πριν από τα επίσημα μου πειράματα; Το σημερινό μας κυνήγι υπόσχεται πολλά! Είδοποίησε τον Μπέν Πίτσελ να έρθει».

ΟΤΑΝ σε λίγο η Έμελιν ένοιωσε τον έαυτό της να ξυπνή από την έφιαλτική νάρκη, βρέθηκε δεμένη χερσπόδαρα πάνω σ' ένα κατακόκκινο πουπουλένιο ντιβάνι, τόσο εύρυχωρο, πού, σε αρκετή απόσταση πλάι της, ήταν απλωμένο — και κατά τον ίδιο τρόπο δεμένο — το κορμί του αδελφού της. Ωστόσο, μόλις ξύπνησαν, τον έφιαλτη του ύπνου τους διαδέχτηκε μία πραγματικότητα, τέτοια, πού θα προτιμούσαν χίλιες φορές να μην είχαν ξυπνήσει ποτέ! Μπροστά τους στέκονταν και τούς κύτταζαν, μ' ένα χαμόγελο φρικιαστικό, ο τρομερός Μπέν Πίτσελ και η δυσωρή Μίννυ Γκόντον. Η τελευταία, γεμίζοντας ξάφνου ένα ποτήρι με κόκκινο ύγρο, από κάποιο μπουκάλι, ήρθε από πάνω τους και τούς είπε:

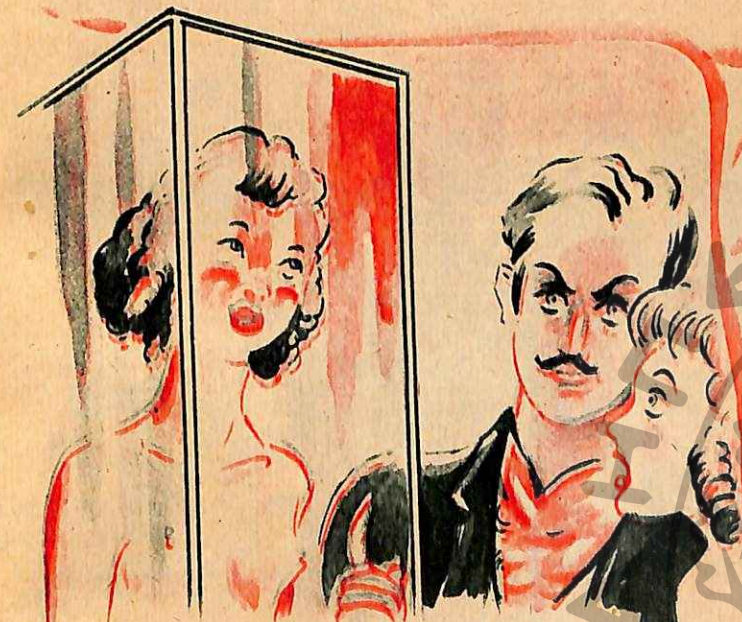
ΚΑΛΑ ξυπνητούρια, φίλοι μου. Δοκιμάστε τώρα αυτό το θαυμάσιο Ισπανικό κρασί, πού θα σας μεταφέρει σε παράδεισο ήδονων! Μια κραυγή απελτίσας βγήκε από τα χείλη της Έμελιν: «Δέ θέλω... δέ θέλω!...». Μάταια ο Φρέντ προσπαθούσε να σπάσει τα δεσμά του, «Δέν είναι φαρμάκι, χρυσά μου! — είπε η Μίννυ. Ορίστε, πού πίνω πρώτη εγώ...». Και, αφού άβειασε το ποτήρι της ως τον πάτο, το ξαναγέμισε και το πρόσφερε. Η Έμελιν έσφιξε τα δόντια. «Τότε, Μπέν Πίτσελ, με το χωνί!», πρόσταξε η Μίννυ. Ο Μπέν Πίτσελ πήρε εύθως το κεφάλι της φτωχής Έμελιν μέσα στα χέρια του, τής άνοιξε το στόμα με μια λαθή και, μ' ένα χωνάκι, τής έριξε ένα ξεχειλό ποτήρι κόκκινο ύγρο.

ΤΩΡΑ ήταν ή σειρά του Φρέντ, πού, όμως, βλέποντας πιά το μάταιο κάθε αντίστασής, ήπια ήσυχα το μερίδιό του. Η Μίννυ έγειρε πάνω του: «Μπράβο, μικρέ μου! — τού είπε. Τώρα θα ίδεις τί αξίζει το λειψίο του δρος Χόλμς!» Ο Μπέν, αφού ήπια κι' αυτός το δικό του ποτήρι, έσθισε τα φώτα και ξαναγύρισε γυαλλίζοντας στο ντιβάνι, κοντά στην Έμελιν. Η έπίδρασις του κολασμένου εκείνου πσιτοού ήταν τέτοια, πού, σε λίγο, θύτες και θύματα κυριεύτηκαν από μιάν άλλοφροσύνη αλλόκοτη... «Ας τούς λύσουμε, Μπέν!», ακούστηκε τότε να προστάζει, με φωνή βραχνή και αλλοιωμένη η Μίννυ Γκόντον. «Κτήνη!... Κακούργοι!», μωρμούριζε απέλπισημένα μέσα στο σκοτάδι η Έμελιν.

ΟΜΩΣ, τί είχε απογίνει η τρίτη αιχμάλωτος, η μικρούλα Έμιλυ Βάν Τάσελ; Εκείνη είχε συνέλθει από τα δεσμά του ύπνωτισμού σ' ένα άλλο δωμάτιο χαρπό, δροσώτεινο, γεμάτο λουλούδια, με ταβάνι και τοίχους από καρβέφτη. Ένοιωσε εύθως, ότι κάποιος άνθρωπος, καθισμένος, τήν κρατούσε αναγερμένη στα γόνατά του και τής μιλούσε γλυκά. Ήταν ο ίδιος ο δρ. Χόλμς, ο άρχοντας του Πύργου. «Τώρα πιά, μπορείς να μη φοβάσαι καθόλου, μικρό μου πουλάκι!», τής έλεγε με τήν αγαλλική του φωνή. «Βλέπεις τί παραμυθένιο παλατάκι έχω ετοιμάσει για σένα; Κύττα αυτά τα κρύσταλλα! Αυτά τα λουλούδια! Το κάτεσπρο κρεββατάκι!», Η Έμιλυ περίεφερε δάγυρα τρομαγμένη το θαμπωμένο βλέμμα της.

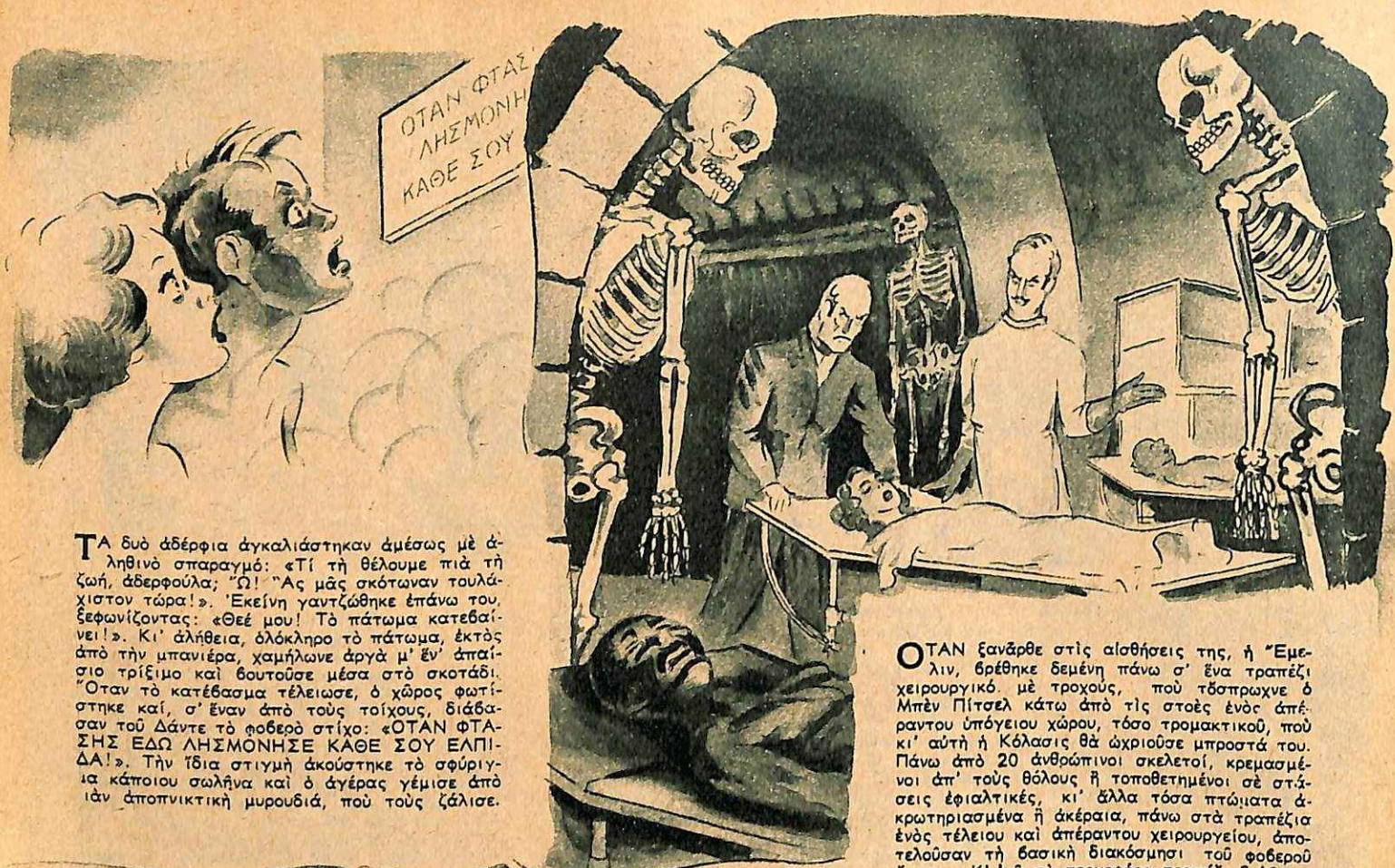

Ο ΔΡ. ΧΟΛΜΣ συνέχισε: «Νί κύττα και τή μικρή εκείνη κουκλίτσα! Είναι αλήθ νή. Είναι η Φρίντα Κόνερ, όκτώ χρονών, πού σου χαμογελάει μέσ' από το γαλάζιο νερό τής γυάλας της!...». Η μικρή έβγαλε μιά κραυγή φρίκης: «Θεέ μου! Ποδ είν' ο Φρέντ και η Έμελιν; Αφήστε με!...». Ο γιατρός γέλασε: «Ν, έλα! Κύτταξέ με στα μάτια και ήσύχασε...». «Εται!... Σ' αγαπώ, μικρούλα μου Έμιλυ, και πρέπει να μ' αγαπήσης και σύ... Ξανακύτταξέ με στα μάτια...». «Εται!...». «Ν, τί δυσωρο προσιπάκι! Τί μάτια! Τί στόμα!... Τί εξάισιο δελουδίνο δέρμα!... Τί κορυάκι δαλαδάστρινι! Μην τρέμης, Έμιλυ. Δέ θα σου κάνω κακό. Πές μου, ότι έχεις έμπιστοσύνη σε μένα...».

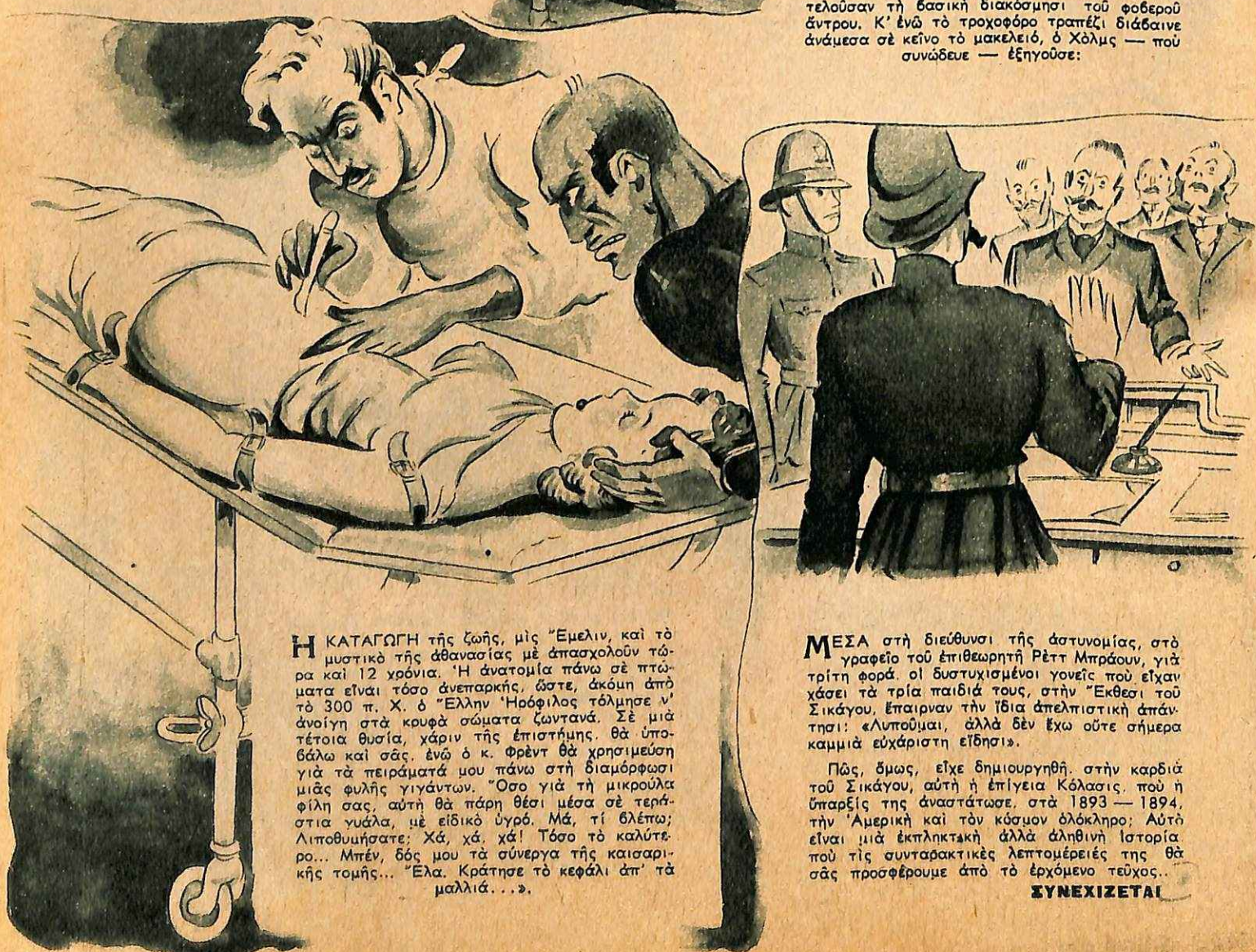
ΝΑΙ! ψιθύρισε η άμοιρη μικρούλα, έξρουθενωμένη από τή σατανική γοητεία του. Κι' ένω τα γυνά υπράστα της άσυναίσθητα τυλίγονταν στο λαιμό του κακούργου, αυτός τής σήκωνε και τήν έφερνε άργά στο λευκό κρεββάτι, σάν ένα άθωο θύμα στο θωμό κάποιου διψασμένου Θεού τής Κολάσεως...

Τρεις ώρες άργότερα, μιά πυκνή σιγαλή βασίλευε σε όλα τα φοβερά εκείνα διαμερίσματα, όπου τα κολασμένα πάθη λές και εκκουράζονταν για ν' αναλάβουν δυνάμεις. Ξάφνου, όταν άκούστηκε μιά μυστηριώδης καμπάνα, ο Μπέν και η Μίννυ ξεσηκώσαν τα θύματά τους και τάσπρωξαν διστακτικά σε μιά μικρή αίθουσα λουτρού, κλειδώνοντας άπ' έξω τήν πόρτα.

ΤΑ δυο αδέρφια αγκαλιάστηκαν άμέσως με άλληθρο σπαραγμό: «Τί τη θέλουμε πιά τη ζωή, αδερφούλα;... Ω!... Άς μάς σκοτώναν τουλάχιστον τώρα!... Έκείνη γαντζώθηκε επάνω του, ξεφωνίζοντας: «Θεέ μου! Τό πάτωμα κατεβαίνει!... Κι' αλήθεια, ολόκληρο το πάτωμα, έκτος από την υπανιέρα, χαμήλωνε αργά μ' έν' απαίσιον τρίξιμο και δουτούσε μέσα στο σκοτάδι. Όταν το κατέβασμα τέλειωσε, ο χώρος φωτίστηκε και, σ' έναν από τους τοίχους, διάβασαν τού δάντε το φοβερό στίχο: «ΟΤΑΝ ΦΤΑΣΗΣ ΕΔΩ ΛΗΣΜΟΝΗΣ ΚΑΘΕ ΣΟΥ ΕΛΠΙΔΑ!». Την ίδια στιγμή άκούστηκε το σφύριγμα κάποιου σωλήνα και ο άγέρας γέμισε από ιάν αποπνικτική μυρουδιά, που τους ζάλισε.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ της ζωής, μίς Έμελιν, και το μυστικό της άθανασίας με άπασχολούν τώρα και 12 χρόνια. Η ανατομία πάνω σε πτώματα είναι τόσο ανεπαρκής, ώστε, ακόμη από το 300 π. Χ. ο Έλληνας 'Ηρόφιλος τόλμησε ν' ανοίγει στα κοψά σώματα ζωντανά. Σε μία τέτοια θυσία, χάριν της επιστήμης, θα υποβάλω και σάς, ενώ ο κ. Φρέντ θα χρησιμεύσει για τα πειράματά μου πάνω στη διαμόρφωση μίας φυλής γιγάντων. Όσο για τη μικρούλα φίλη σας, αυτή θα πάρει θέσι μέσα σε τεράστια νύαλα, με ειδικό υγρό. Μά, τί βλέπω; Λιποθυμήσατε; Χά, χά, χά! Τόσο το καλύτερο... Μπέν, δός μου τα σύνεργα της καισαρικής τομής... Έλα. Κράτησε το κεφάλι απ' τα μαλλιά...».

ΜΕΣΑ στη διεύθυνσι της αστυνομίας, στο γραφείο του επιθεωρητή Ρέττ Μπράουν, για τρίτη φορά, οι δυστυχημένοι γονείς που είχαν χάσει τα τρία παιδιά τους, στην Έκθεσι του Σικάγου, έπαιρναν την ίδια άπελπιστική απάντησι: «Λυπούμαι, αλλά δεν έχω ούτε σήμερα καμμία εύχρηστη ειδήσι».

Πώς, όμως, είχε δημιουργηθή, στην καρδιά του Σικάγου, αυτή η επίγεια Κόλασις, που η ύπαρξις της άναστάωσε, στα 1893—1894, την Άμερική και τον κόσμο ολόκληρο; Αυτό είναι μία έκπληκτική αλλά αληθινή ιστορία που τις συνταρακτικές λεπτομέρειές της θα σάς προσφέρουμε από το έρχόμενο τεύχος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

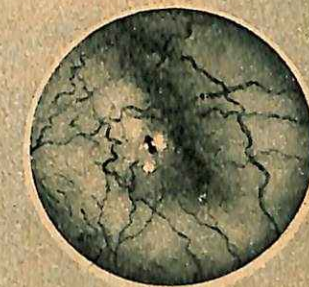
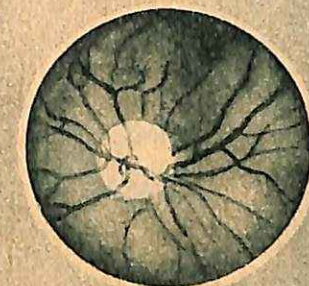
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τα μάτια μας δείχνουν όλες σχεδόν τις αρρώστειες

Για τους ποιητές όλων των αιώνων τα μάτια είναι ο «καθρέφτης της ψυχής». Για τον ιατρό, όμως, σήμερα τα μάτια αποτελούν ένα πολύτιμο παράθυρο, απ' το οποίο μπορεί να ρίξει μία ματιά στα μυστήρια του οργανισμού, να παρακολουθήσει την κυκλοφορία του αίματος στα αιμοφόρα αγγεία και να διακρίνει έτσι όλες τις άνωμαλίες, που είναι έντελως άπρόσιτες σε κάθε άλλη διαγνωστική μέθοδο. Τα τελειοποιημένα οφθαλμοσκόπια επιτρέπουν σήμερα στον ιατρό να παρατηρή κάτω από ισχυρή μεγέθυνσι, την πορεία του αίματος μέσα στις διαφανείς λεπτότατες αρτηρίες, που σχηματίζουν πυκνότατο πλέγμα στον χοριοειδή χιτώνα.

Με τη μικροσκοπική παρατήρησι των αιμοφόρων αγγείων είναι δυνατόν να γίνη έγκαιρος διάγνωσις πολλών χρόνιων άσθενειών, όπως της αρτηριοσκληρώσεως, της λευχαιμίας, της ύψηλης αρτηριακής πίεσεως ή άλλων άνωμαλιών στην κυκλοφορία και τη σύστασι του αίματος. Έτσι, μικρές κόκκινες κηλίδες αποτελούν άσφαλξη ένδειξι υπερτάσεως, ενώ μεγάλες κηλίδες, προερχόμενες από τοπικές αιμορραγίες, είναι σύμπτωμα του διαβήτου. Άλλες κηλίδες, άνδολογα με το σχήμα και το χρωματισμό τους, άποτελούν ένδειξεις αναιμίας, σκουρόχρωτου και έλαδών πυρετών. Η όψις και το σχήμα των αρτηριών είναι επίσης χαρακτηριστικά για πολλές παθολογικές περιπτώσεις. Στους νέους και στους φυσιολογικούς ανθρώπους, οι αρτηρίες είναι σχετικώς εύθειες και διαφανείς. Η αρτηριοσκληρώσις τις κάνει να χάνουν τη διαφάνειά τους και ν' σχηματίζουν ακανόνιστους και πολύπλοκους μαϊάνδρους.

Η οφθαλμοσκοπική διαγνωστική μέθοδος είναι ιδιαίτερος άποδοτική στα πρώτα στάδια των νόσων, όταν δεν υπάρχουν ίκανές ένδειξεις και η κλινική εικόνα δεν είναι ακόμη σαφής, γιατί οι μεταβολές που έχει προκαλέσει η αρρώστεια δεν έχουν επηρεάσει ακόμη παρά τα λεπτότατα τριχοειδή αιμοφόρα αγγεία, τα όποια μόνο στο έσωτερικό του οφθαλμού είναι δυνατόν να παρατηρηθούν.

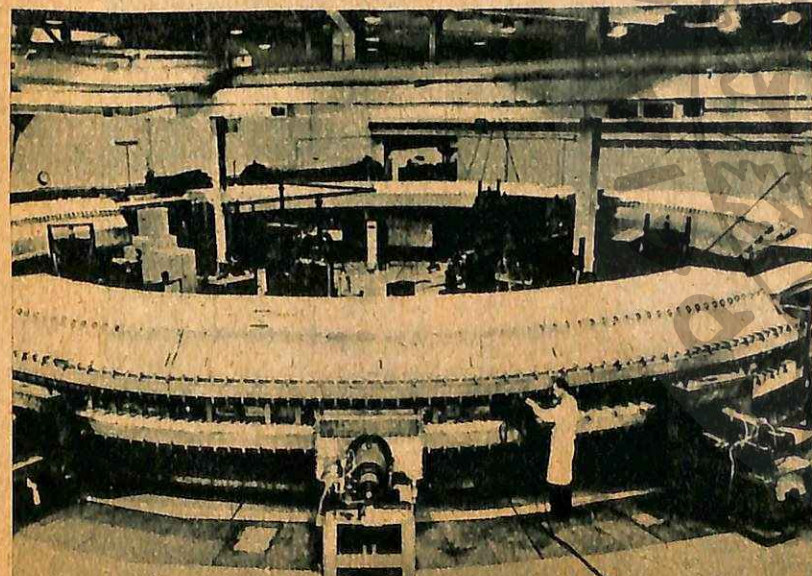
Άνω: Οι φυσιολογικές εύθειες αρτηρίες στο μάτι ενός υγιούς άτόμου. Κάτω: Οι στρεβλωμένες αρτηρίες ενός άτόμου 50 ετών, που πάσχει από αρτηριοσκληρώσι.

Μιά σαύρα με αίματινα μάτια

ΠΩΣ ΑΜΥΝΕΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΗΣ

Η περίεργη αυτή σαύρα συναντάται στην Καλιφόρνια και το Τεξάς. Έξωτερικώς δε μοιάζει καθόλου με τα εύκινητα ζώακια που άποτελούν τους στενότερους συγγενείς της στη χώρα μας. Είναι παχιά, δυσκίνητη και το σώμα της είναι σκεπασμένο με άγκάθια. Δύο τέτοιες προεξοχές του δέρματος στο μέτωπο της δημιουργούν την έντύπωσι πραγματικών κεράτων. Γι' αυτό και οι επιστήμονες ονομάζουν το είδος αυτό των έρπετων «Φρυνόςωμος ό κερασφόρος». Το ιδιαίτερον, όμως, στη σαύρα αυτή είναι τα μάτια της.

Όταν, λοιπόν, η σαύρα αυτή βρίσκεται σε κίνηση, ή απλώς όταν την κυττάξει κανείς από κοντά, έκτοξεύει από τα μάτια της σταγόνες αίματος! Σύμφωνα με την γνώμη των επιστημόνων, ο Φρυνόςωμος δεν έχει άλλον τρόπο να άμυνη έναντιον των φυσικών του εχθρών, των άρπακτικών πτηνών και των φιδιών. Όταν βρίσκεται σε κίνηση, προσπαθεί να τα τυφλώσει με το αίμα του, για να προλάβει να κρυφθώ. Μελέτες που έγιναν από ζωολόγους, άπέδειξαν ότι η έκουσις αιμορραγία προέρχεται από τη διάρρηξι των αιμοφόρων αγγείων των ματιών, και είναι δυνατόν να εξαντλησθή η σαύρα, αν επαναλαμβάνεται συχνά. Ο φόβος, ή ο θυμός άξάνει καθώς φαίνεται την πίεσι του αίματος και προκαλεί αυτήν την αιμορραγία. Το φαινόμενο αυτό έχει παρατηρηθή ως τώρα και σε μερικά είδη έντόμων. Άς σημειωθή ότι όλα αυτά τα ζώα, έχον αιμα δύσσομο και δηλητηριώδες, πράγμα που έξηγει γιατί το χρησιμοποιούν για άμυντικούς σκοπούς.

Το γιγαντιαίον Κοσμοτρόνιον των έργαστηρίων φυσικής του Μπρουκσάδεν των 'Ηνωμένων Πολιτειών, είναι η ισχυρότερα συσκευή διασπάσεως άτόμων εις τον κόσμο. Ζυγίζει όσο ένα φορτηγόν άμφοβίον και δημιουργεί ηλεκτρικην τάσιν 3,5 δισεκατομμυρίων βόλτ. Με την συσκευήν αυτήν, ο άνθρωπος έλπίζει ότι για πρώτη φορά θα παραγάγη κοσμικές άστίνες.

ΣΤΟ Βοτανικό Κήπο της Βασιλικής Βοτανικής Έταιρίας, ο οποίος βρίσκεται κοντά στο Λονδίνο, υπάρχει ένα μοναδικό στον κόσμο δέντρο. Είναι ένα κωνοφόρο, που συγγενεύει με το κυπαρίσι. Άπέραντα διάσπ από αυτό το δέντρο εκαλύπταν, πριν από εκατομμύρια χρόνια, όλη σχεδόν την Εύρώπη και την Άμερική. Οι γεωλόγοι έπίστευαν ότι η «Ματασεκόγια» —έτσι λέγεται το προϊστορικό αυτό φυτό — είχε εκλείψει από τις άρχες της πλειοκαίνου, δηλαδή χιλιάδες αίώνες προτού έμφανισθή ο άνθρωπος στον πλανήτη μας. Πρό όλίγων όμως ετών, ένας Άγγλος εξερευνητής άνεκάλυψε στα άπρόσιτα βουνά της Δυτικής Κίνας, ένα δάσος από «Ματασεκόγιας» που τις άνεγνώρισε άμέσως, γιατί οι κορμοί και τα φυλλώματα του δέντρου αυτού συναντώνται συχνά σε κοιτάσματα λιγνίτου. Ο Άγγλος επιστήμων πήρε τους σπόρους του «πρωϊστορικού» φυτού και τους φύτεψε στο Βοτανικό Κήπο του Λονδίνου. Οι σπόροι έβλάστησαν και τώρα οι δοτανολόγοι όλου του κόσμου παρακολουθούν με ζωηρό ένδιαφέρον τη βραδεία ανάπτυξι του φυτού, που έχει διατηρήσει πολλά γνωρίσματα των κωνοφόρων, που άπετέλεσαν την πρώτην ύλην των κοιτασμάτων λιγνίτου.

ΕΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

... Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της Νεκράς Θαλάσσης είναι η μεγάλη περιεκτικότης της σε άλατα, που φθάνει τα 275 γραμμάρια για κάθε λίτρο νερού, ενώ το συνηθισμένο θαλάσσιο νερό δεν περιέχει παρά μόλις 35 γραμμάρια κατά λίτρον! Η πυκνότης του νερού της είναι εξαιρετικά μεγάλη και γι' αυτό είναι πολύ δύσκολο να δουτηθή κανείς μέσα και ούσιαστικώς άδύνατον να πνιγώ. Λόγω της μεγάλης περιεκτικότητός των σε άλατα, χλωριούχα και θρωμιούχα, τα νερά της θαλάσσης αυτής περιοχής είναι τελείως άκατάλληλα για την ανάπτυξι θαλασσίας ζωής. Καί έτσι έξηγείται και η όνομασία της «Νεκράς Θαλάσσης».

... Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες ήταν εκείνοι που μετεχειρίσθησαν για πρώτη φορά μολύβια, που ήταν κατασκευασμένα από κιμωλία ή από γη. Τα μολύβια αυτά τους έχρησιμευαν για τις μονόχρωμες ζωγραφικές παραστάσεις που έσχεδιάζαν. Τον 4ο πρ Χριστού αίωνα, οι Έλληνες είχαν άρχισει να χρησιμοποιούν τα υγρά χρώματα, που τα έτοποθετούσαν με τη βοήθεια μίας μικρής μυτερής βούρτσας. Αυτή ήταν η πρώτη μορφή του πινέλου. Το 1795 ο Γάλλος Κοντέ εώρηκε τον τρόπο να κατασκευάσθ τα πρώτα μαύρα μολύβια, που έτελειοποιήθηκαν άργότερα.

... Είναι σχεδόν άδύνατον να καθορισθή ποίος «άνεκάλυψε» το καουτσούκ. Έκείνο που είναι βέβαιον, είναι ότι για πρώτη φορά το εισήγαγε στην Εύρώπη το 1740 ο Γάλλος Λα Κονταμίν. Η χρησιμοποίησις του καουτσούκ στη φυσική του μορφή παρουσίαζε άπειρες δυσκολίες και μειονεκτήματα. Καί μόνον το 1840, όταν ο Άμερικανός Γκούντγιαρ άνεκάλυψε τη μέθοδο της κατεργασίας του καουτσούκ, το λεγόμενον εβουλκανιζάρισμα, έγινε δυνατόν να πραγματοποιηθή η χρησιμοποίησις του στην πράξι.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ
ΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ
ΑΛΕΚΟ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, 'Ιούλιος
ΔΕΝ είναι δύσκολο ν' αν-
τιληφθής, μιλώντας με
την 'Ολίβια ντε Χάβιλλαντ,
πώς έχεις νά κάνεις με μιά
γυναίκα εξαιρετική, μ' ένα
άτομο με αξία και με προ-
σωπικότητα, με μιά πραγ-
ματική εκურία.

Τη θαύμαζα άνεκαθεν για
τις μεγάλες καλλιτεχνικές
δημιουργίες της. Τώρα που
την γνώρισα και έζησα κά-
τι απ' την ιστορία κι' ά-
πό τον χαρακτήρα της,
μπορώ άδίστακτα νά πώ,
πώς είναι μιά «γυναίκα-
θαύμα».

Άλλά, πριν οδηγήσω την
'Ολίβια στη συνέντευξί μας,
θάθελα νά ανατρέξω σύντο-
μα στο έκπληκτικό, γεμά-
το άκτινοδόξα δράσι, πα-
ρελθόν της.

Η 'Ολίβια — ή «Λίδη»,
όπως τη λέν χαϊδευτικά —
κρατάει δίκαια τον τίτλο
της επρώτης Λαίδης της
όδου. Οι ταινίες της
θεωρούνται απ' τις κλασι-
κές επιτυχίες του Χόλλυ-
γουντ. Τρείς απ' αυτές, τó
«Ο,τι άνήκει σ'τόν καθένα
μας...», που της απέφερε
τό πρώτο «Όσκαρ», ó
«Μαύρος καθρέφτης» και ó
«Λάκκος με τά φίδια», κέρ-
δισαν πάνω από 15.000.
000 δολάρια, πλούτισαν
τούς παραγωγούς των και
καθιέρωσαν τη Χάβιλλαντ
σά μίαν απ' τις λαμπρό-
τερες πριγκίπισσες του κι-
νηματογράφου.

Επίσης, ποιάς δέ θυμά-
ται την έρση έρμηνείας της
στό «Όσα παίρνει ó άνε-
μος», όπως και στην «Κληρονό-
μα», στό έργο που άπέτελεσε άρ-
γότερα και μίαν ιδιαιτέρη επιτυ-
χία της «Έλλην Λαμπίτ».

Οι κριτικοί της Νέας Υόρκης
και του Άγιου Φραγκίσκου της
Έδωσαν, με παμψηφία, τόν τίτλο
της καλύτερας ήθοποιού του Νέ-
ου Κόσμου, τιμήθηκε και πάλι με
τό βραβείο «Όσκαρ και ó Πρόε-
δρος Τρούμαν της πρόσφερε 'Ιδιό-
χειρα τό «Έπαθλο της Έθνικής
Γυναικείας Ένώσεως Συντακτών,
με την προσφώνησι ότι τό άπονέ-
μει στην «εξιώτερη σύγχρονη
Αμερικανίδα καλλιτέχνισσα».

Έν τούτοις, ή 'Ολίβια — πρέ-
πει νά αναφερθώ αυτό — δέν έ-
φθασε στις κορυφές της φήμης,
με δυσκολία και άγónες. Αντί-
θετα από άλλες συναδέλφους της,
τό άστρο της φεγγόβόλσην άμέ-
σως και ó καλλιτεχνικός της δρό-
μος, μπορεί νά πη κανείς, ήταν
σπαρμένος με τριαντάφυλλα. Αέω
ó καλλιτεχνικός, γιατί είναι γνω-
στό, ότι στην 'Ιβωτική ζωή της
δέ θήκε αυτό που τόσο πόθησε:
την οικογενειακή χαρά, την άρμο-
νία στό γάμο.

Καθώς παίρνουμε τό τσάι στό
γραφικό της σπίτι της «Λεωφό-
ρου του 'Ηλιοβασιλέματος», προ-
σπαθώ νά βρώ τό θάρρος της δη-
μοσιογραφικής «εξιδίκευσης» και

Χαιρετίσμούς
Olivia
de Havilland

Χαιρετισμούς, έγραψε για τούς άναγνώστες μας έλληνιστί και με μεγάλη πραθυμία ή 'Ολίβια ντε
Χάβιλλαντ, στη φωτογραφία που έδωσε στο συνεργάτη μας Άλέκο Λιδωρίκη, κατά την εγκάρδιο
συνάντησί τους στο γραφικό της σπίτι της «Λεωφόρου του 'Ηλιοβασιλέματος» στο Χόλλυγουντ.

νά της κάνω μίαν επίκινδυνη έρώ-
τηση, όταν ένα παιδάκι τριών έ-
των—ó Βενιαμίν—εισβάλλει στό
τσίνο, παρά τις μάταιες επικλή-
σεις της τροφού του νά μη δια-
κόψη τη συνέντευξί. Είναι ó γιός
της Λίδη! Χαριτωμένος διαδο-
τής Λίδη! που πλησιάζει θαρραλέα
και μάς μοιράζει σέντς!

Σάν έφυγε ó μικρός, ή 'Ολίβια
άναστενάζει: — Είναι πολύ γλυκό
νά είσαι μητέρα... Νομίζω, ότι εί-
ναι τό μόνο πράγμα που άπομέ-
νει αόισαστικά σέ μιάς γυναίκας
τη ζωή...

Μικρή παύσις. Καί, επί τέ-
λους τολμά:
—...Μπορώ νά σάς ρωτήσω για
τό γάμο σας; Έχουν γραφή πολ-
λά για τό μυστήριό του...

Τό πρόσωπό της σκοτεινιάζει
έλαφρά:
— Έχουν γραφή πολλά, τό ξέ-
ρω... Έν τούτοις, δέ βλέπω που
είναι τό μυστήριο. Ατύχησα... Δέν
είμαι ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευ-
ταία... Άγάπησα έναν άνθρωπο,
που είναι και ó πατέρας του παι-
διού μου και άσφαλώς δέν αγα-
πήθηκε...

— Υπάρχει τίποτε τό νοσηρό σ'
αυτό τον άνθρωπο, για νά μ'ήν ά-
γαπήσει μίαν γυναίκα σάν κι εγώ;
— Πολύ εύγενικό εκ μέρους σας,
μού λέει μ' ένα πικρό χαμόγελο.

Άλλά ó Μάρκος νομίζω ότι δέν
είδε ποτέ τη ζωή με μάτι φυσιο-
λογικό. Γεννήθηκε δυστυχισμένος
και ψυχικά άποθνήσκων. Είχε τε-
ράστιες φιλοδοξίες, με πίστεψε
ότι δέν ήταν ικανός νά τις πραγ-
ματοποιήσει. Όμως ένα βιβλίο
του: «Η Δαλιδά» είχε μεγάλη έ-
πιτυχία και αυτό ήταν και ή αι-
τία νά τον προσέξω περισσότερο.

Τό διάβασα, μου άρεσε πολύ: και
όταν τον συνήντησα σέ κάποιο
«πάρτυ» φίλων, θέλησα νά τον
συχαρώ. Τού έσφίξα τό χέρι και
τόν ρώτησα ποιά ήταν τά μελλον-
τικά του σχέδια... Γύρισε και με
κύτταξε στό μάτι. Χωρίς νά εί-
ναι άρσιος, ó Μάρκος έχει κάτι
τό βυθτό στη φυσιογνωμία του
και ή όμιλία του είναι γοητευτι-
κή. «Θά πάω στις Σκανδιναβικές
χώρες, μου είπε μισοαστεία - μισο-
σοβάρ, θά βρώ ένα κορίτσι γερό,
καλοδεμένο και θά... κατασκευάσω
μιά ντουζίνα κληρονόμους!». Δέν
ξέρω τί μου ήθελε εκείνη τη στιγ-
μή. Γελώντας, του άπάντησα:
«Γιατί στις Σκανδιναβικές χώρες
κι' όχι εδώ»; Αυτό ήταν ή άρχή
του ειθιλλίου μας. Δέ ρώτησα πολ-
λά για τη ζωή του και για τό πα-
ρελθόν του. Ήξερα ότι είναι γνω-
στός μυθιστοριογράφος, μου άρε-
σε τό πνεύμα του, μου ζήτησε νά
παντρευτώμε... Παντρευθήκαμε...

Η πρώτη μου έκπληξις ήταν σάν
έμαθα άξαφνα — ό 'Ιδιος δέ μου
τόχε πη ποτέ — ότι ήμουνα ή
πέμπτη του γυναικά...

— Ε, είναι τόσο τρομερό αυτό,
ότι τρομερό είναι ότι γι' αυτό
ήτανε πολύ δύσκολο ν' αλλάξω...
και νά μη μεταχειρισθώ την πέμ-
πη, τό 'Ιδιο όπως μεταχειρίστηκε
κι' όλες τις προηγούμενες... Μά...
Με κυττάζει σάν παρακλιτικά:
— Δέ θάτανε καλύτερα νά στα-
ματήσουμε ως εδώ;...

— Τό εύχομαι... Έγώ, όμως,
δέν ξέρω αν θά τό βρώ ποτέ...
— Τί ακριβώς ζητάτε;
— Αυτό που κάνει την ύπαρξί
μας ν' αξίζει. Αυτό που εύτυχώς
θήκα στην τέχνη μου: Ικανοποίη-
σι, δολοκλήρωσι. Μά που δέν μπο-
ρέσα νά τέρω στην ζωή μου. Για
μιά γυναίκα τί ύπάρχει πιά με-
γάλο από τό νά συνδέσει τη ζωή
της με τη ζωή ενός άνδρος; Νά
άναπνέει μαζί του χαρές και λύ-
πες; Νά συμμερίζεται τόν κάθε
άγónα του, όπως κι' εκείνος νά
συμπαθή και νά βοηθή κάθε δικό
της... Σωματική και ψυχική άδελ-
φωσύνη, που νά χαρακτηρίζεται ά-
πό άγάπην κι' άρμονία... Όλα τά
άλλα είναι ψεύτικα και πρόσκαι-
ρα... Μά με τόν έρωτα, τόν τιμίο,
τό θαύτητο, φθάνει κανείς ως τό
Θεό. Έγώ τόν άνιρεύθηκα, μά,
δυστυχώς, ήταν μοιραίο νά μ'ήν τόν
φθάσω...

Σέβομαι την επιθυμία της... έν
μέρει. Άργότερα καταλαβαίνω
γιατί προτίμησε νά μη μιλήσει. Τί
νά μου πη και πώς νά μου τό πη;
Έμαθα λεπτομέρειες από φίλους
της και ανθρώπους του περιβά-
λόντός της. Ό ό Μάρκος Γκούν-
τριχ ύπήρξε τρομερά σκληρός. Την
τυραννούσε άμείλικτα, τη ζήλευε
άφόρητα, τον έκλεινε στό σπίτι
μέσα κι' έβγαине μόνος σχεδόν κά-
θε βράδυ, της έκανε σκληρές σάι-
έφυγαν οι δημοσιογράφοι, γιατί
τόν ένωχούσε τό γεγονός ότι αύ-
τή ήταν πιά διδάχημη κι' αυτός δέν
είχε κατορθώσει νά φθάσει τη δι-
κή της φήμη. Μιά μέρα τή χτύπη-
σε κατάμουτρα μπροστά σέ κό-
σμος, κάποια άλλη μέρα, όταν ή
'Ολίβια κρατούσε στην άγκαλιά
της τό νεογέννητο άγόρακι, άρχι-

Η ΟΛΙΒΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΑΝΔΡΑΣ, Ο ΓΚΟΥΝΤΡΙΧ, ΗΤΑΝ ΒΑΝΑ ΥΣΟΣ ΚΑΙ ΣΥΧΝΑ ΜΕ ΕΥΛΟΚΟΠΟΥΣΕ

ΤΗΝ ΕΤΕΡΟΘΑΛΗ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΤΗΝ ΜΙΣΟΥΣΑ

σε νά τη χαστουκίζει και ύπήρχε
κίνδυνος μέσ' στη μανία του, νά
χτυπηθώ και τό μικρό. Η 'Ολίβια
με τό παιδί στά χέρια, δγήκε έ-
ξαλλη στους δρόμους. Τί εірωνεία
της τύχης! Την επόμενη της ά-
πενέμετο τό "Όσκαρ για τό θρί-
αμβό της στην ταινία: «Η Κλη-
ρονόμος»!

Η 'Ολίβια δέν ήθελε νά φθάσει
στό διαζύγιο. Υπέμενε τά πάντα.
— Δέν ήθελα ν' άκούσω για
χωρισμό... μου λέει. Λόγω θρη-
σκείας και λόγω πεποιθήσεων, εί-
μαι έναντίον του διαζυγίου. Ή-
ταν ό πρώτος γάμος μου και ή-
θελα νά διατηρηθώ. Άλλά όταν
κατάλαβα πώς τίποτε δέ μάς έ-
νώνει πιά και ότι μεταξύ μας, άν-
τί γι' άγάπη, φωνάζει μόνο ή έχ-
θρα, τότε προχώρησα πρós την ά-
πόφασί μου...

— Είχα άκούσει ότι επρόκειτο
νά παντρευθώ κάποιον άλλον με-
τά τό διαζύγιό σας... Είναι αλή-
θεια αυτό;
— Ω! θά μιλάτε, βέβαια, για
τό «ωραίο παραμύθι» — λέει πάλι
με μελαγχολικό χαμόγελο. Για τό
Τζών Χιούστον, έ; (Ό Τζών Χιού-
στον είναι ό διάσημος νέος σκη-
νοθέτης που ως τελευταία του έ-
πιτυχία θεωρείται τό «Μουλέν
Ρούζ»). Μά με τό Τζών ήμουνα
κάποτε άραδωνισμένη, πριν παν-
τρευτώ τόν Μάρκος. Δέν ξέρω τί
συνέβη άκριβώς — πιστέψτε με
— κι' ό άραδώνισα χάλασε... Έκ-
τοτε ό Τζών παντρεύθηκε δυό φο-
ρές και χώρισε... Λίγο πριν από
τό διαζύγιό μου, παντρεύθηκε για
τρίτη φορά! Τόν είδα και του εύ-
χήθηκα κάθε εύτυχία στη νέα «προ-
σπάθειά» του. Με εύχαρίστησε
και μου είπε πώς πιστεύει ότι
θήκε τώρα εκείνο που ζητούσε...

Σηκώνεται. Κάνει λίγα δή-
ματα:
— Τό εύχομαι... Έγώ, όμως,
δέν ξέρω αν θά τό βρώ ποτέ...
— Τί ακριβώς ζητάτε;
— Αυτό που κάνει την ύπαρξί
μας ν' αξίζει. Αυτό που εύτυχώς
θήκα στην τέχνη μου: Ικανοποίη-
σι, δολοκλήρωσι. Μά που δέν μπο-
ρέσα νά τέρω στην ζωή μου. Για
μιά γυναίκα τί ύπάρχει πιά με-
γάλο από τό νά συνδέσει τη ζωή
της με τη ζωή ενός άνδρος; Νά
άναπνέει μαζί του χαρές και λύ-
πες; Νά συμμερίζεται τόν κάθε
άγónα του, όπως κι' εκείνος νά
συμπαθή και νά βοηθή κάθε δικό
της... Σωματική και ψυχική άδελ-
φωσύνη, που νά χαρακτηρίζεται ά-
πό άγάπην κι' άρμονία... Όλα τά
άλλα είναι ψεύτικα και πρόσκαι-
ρα... Μά με τόν έρωτα, τόν τιμίο,
τό θαύτητο, φθάνει κανείς ως τό
Θεό. Έγώ τόν άνιρεύθηκα, μά,
δυστυχώς, ήταν μοιραίο νά μ'ήν τόν
φθάσω...

Χαμογελεί: και μου... έξηγει
— Αυτό θά πη: 'Ολίβια ν' άγα-
πώ, έτσι δέν είναι;
— Ικανοποιημένη από την έλλη-
νοπρεπή αυτή παρένθεσι, θέλει νά
γράψη μια λέξι έλληνική επάνω
στη φωτογραφία που μου δίνει.
Και τη βοηθά για νά τό κάνει,
όπως βλέπετε.

Συμπληρωματικά: Η 'Ολίβια
έχει σπουδάσει δημοσιογραφία, εί-
ναι Δημοκρατική και φυσικά υπε-
στήριζε τόν Στήβενσον! Η 'Ιππα-
σία και τό κολύμπι της άρέσουν,
άλλά τό προσφιλέστερο της σπορ
είναι τό κρόκετ. Λατρεύει την άγαπη-
μένη της τέχνη, βρίσκοντας
στην προσπάθειά της αυτή ένα
μεγάλο 'Ιμπρεσσάριο (Τζέιμς
Μέιζον).

Η «Δεσποινίς», αντίθετα, εί-
ναι εύθυμη και ρομαντική. Μιά
νεαρή Γαλλίδα γκουβερνάντα
(Λέσλι Κάρν), μιά 'Ιταλίδα
«εμάγισσα» (Έθελ Μπάρρυμπερ)
και ό γιός ενός Αμερικάνου
διπλωμάτη (Φάρλεϋ Γκρέινιτζερ)
μπλέκονται σέ μία ιστορία γε-
μάτη χιούμορ και φαντασία.
Στό τρίτο διήγημα, την «'Ι-
σσορροπία», ό Κέρκ Ντάγ-
κας είναι άκροβάτης και προ-

τού σπιτιού του. Καί έτσι, ή μη-
τέρα πήρε τη «Λίδη» και έφυγε
για την 'Αμερική, αφήνοντας έ-
λεύθερο τόν Γουώλτερ νά παντρευ-
θώ τό ζωτικό λουλούδι του...

Άργότερα ή τέως Κυρία ντε
Χάβιλλαντ παντρεύθηκε τόν Κανα-
δό Ζώρζ Φονταίν: και από τόν γά-
μο αυτόν γεννήθηκε ή έτεροθαλής
άδελφή της 'Ολίβια, ή Τζζάβον Φον-
ταίν, επίσης γνωστοτάτη ήθοποι-
ός του κινηματογράφου.

Πολλά έχουν λεχθώ για την ψυ-
χρότητα που χώρισε για χρόνια
την 'Ολίβια από τόν πατέρα της
και από την άδελφή της.

— Μά δλ' αυτά είναι περασμέ-
να... — μου λέει τώρα πιά —
τά χρόνια, ή πείρα, οι προσωπικές
άτυχίες, μάς κάνουν νά ξεχνάμε
τά πάθη, που κάποτε κυριαρχού-
σαν μέσα μας. 'Επιθυμούμε νά
μάς συγχωρήσουν αν κάναμε κάτι
κακό: ή συγχωρούμε έμείς αυτούς
που κατά βάθος αγαπούμε, όσο κι'
αν κάποτε μάς πλήγωσαν. Και τόν
πατέρα βλέπω τώρα πιά — είναι
όγδόντα ένός... πάντα άδιόρθωτος
καρδιοκατακτητής! — και με την
Τζζάβον είμαστε άγαπημένες.

Πηγαίνει σέ μιά μικρή διδλιο-
θήκη, που διακοσμεί τό καλλιτε-
χνικό σαλόνι της, και φέρνει ένα
χρυσοπράσινο άλμπουμ. Τό άνοί-
γει. Βγάζει άποκόμματα, παλιά
γράμματα και μερικά χειρόγραφα.
— Διαβάστε, λέει. Για σάς δέ
θά είναι δύσκολο...

Κυττάζω με εύχαρίστη έκπληξι.
— Μά, αυτά είναι 'Ελληνικά!
— Διαβάστε, έπιμένει ή 'Ολί-
βια... Θέλω νά σάς άκούσω...

— 'Ιησους Χριστός Θεού Υιός
Σωτήρ... 'Ιχθύς...
— «Θάλαττα», «Σοφοκλής»,
«Αναξαγόρας», «Αναξίμανδρος».
Μά, τί είν' δλ' αυτά;

— Είναι από τόν πατέρα τις
σπουδές. Είχε μανία με τά 'Ελλη-
νικά. Και όταν τόν έναείδα, έπει-
τα από τόσα χρόνια, ξέρετε τί
μου είπε;... «'Ολίβια, φίλδ σε...»

— Χαμογελεί: και μου... έξηγει
— Αυτό θά πη: 'Ολίβια ν' άγα-
πώ, έτσι δέν είναι;
— Ικανοποιημένη από την έλλη-
νοπρεπή αυτή παρένθεσι, θέλει νά
γράψη μια λέξι έλληνική επάνω
στη φωτογραφία που μου δίνει.
Και τη βοηθά για νά τό κάνει,
όπως βλέπετε.

Συμπληρωματικά: Η 'Ολίβια
έχει σπουδάσει δημοσιογραφία, εί-
ναι Δημοκρατική και φυσικά υπε-
στήριζε τόν Στήβενσον! Η 'Ιππα-
σία και τό κολύμπι της άρέσουν,
άλλά τό προσφιλέστερο της σπορ
είναι τό κρόκετ. Λατρεύει την άγαπη-
μένη της τέχνη, βρίσκοντας
στην προσπάθειά της αυτή ένα
μεγάλο 'Ιμπρεσσάριο (Τζέιμς
Μέιζον).

Η «Δεσποινίς», αντίθετα, εί-
ναι εύθυμη και ρομαντική. Μιά
νεαρή Γαλλίδα γκουβερνάντα
(Λέσλι Κάρν), μιά 'Ιταλίδα
«εμάγισσα» (Έθελ Μπάρρυμπερ)
και ό γιός ενός Αμερικάνου
διπλωμάτη (Φάρλεϋ Γκρέινιτζερ)
μπλέκονται σέ μία ιστορία γε-
μάτη χιούμορ και φαντασία.
Στό τρίτο διήγημα, την «'Ι-
σσορροπία», ό Κέρκ Ντάγ-
κας είναι άκροβάτης και προ-

καλεί άθελά του τό θάνατο μιάς
συναδέλφου του. Όλοι τόν κα-
τηγορούν για δολοφόνο κι' ά-
ναγκάζεται νά παρατήση τό έ-
πάγγελμά του. Όσπου μιά μέ-
ρα σώζει μιά κοπέλλα (Πιέρ
Αντζελί) που είχε άποπειραθώ
νά πνιγίη στο Σηκουάνα και την
πείθει νά ξαναρχίση τη ζωή
της.

ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΗΤΕ

«ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ» (Γαλ.-
Σίλντερ φίλμς). Οι «ταινίες με
διηγήματα» έγιναν πιά τής μό-
δας. Η έπιτυχία του «Κουαρτέ-
του», του «Τρίο», του «Τελευ-
ταίου Φύλλου», της «'Ηδονής»,
παρακίνησαν και άλλους σκηνο-
θέτες και παραγωγούς ν' άκο-
λουθήσουν τόν 'Ιδιο δρόμο. Ό
Γάλλος σκηνοθέτης Άντρέ Μι-
σέλ πήρε, όπως ό Μάξ 'Οφους
στην «'Ηδονή», τρία διηγήματα
του Γκυ ντε Μωπασσάν—«Κο-
ραλία», «Ζόρα» και Μους» —
και τά ένωσε σέ μιά ταινία.

Αντίθετα με τούς σκηνοθέτες
των παρόμοιων ταινιών ό Μι-
σέλ δέ χρησιμοποιεί «σάτς» για
τά «κινηματογραφικά διηγήμα-
τά» του. Τρείς άγνωστες εί-
ναι οι πρωταγωνίστριές του: ή
Μούντ ντε Ριέλ, ή Άνιες Ντε-
λασί και ή Κατρίν Έράρ. Ό
Μισέλ κατάφερε ν' άποδώσει
χιούμορ, την ειρωνεία, τη συγ-
κίνηση και τη δραματικότητα,
που έχουν τά διηγήματα του
Μωπασσάν.

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΕΡΩ-
ΤΩΝ» («Αμερ.-Μέτρο»). Φυσι-
κά και οι 'Αμερικάνοι — μετά
την έπιτυχία του «Τελευταίου
Φύλλου» — συνεχίζουν τις «κινη-
ματογραφικές άνθολογίες διηγη-
μάτων».

Ό πρώτος από τούς τρείς
έρωτες της ταινίας ονομάζεται
«'Ο κληνός έραστής» και διη-
γείται τη δραματική περιπέτεια
μιάς νεαρής μπαλαρίνας (Μόι-
ρα Σήρερ), που ενώ υποφέρει
απ' την καρδιά της δέν άποφα-
σίζει νά άπαρνηθώ την άγαπη-
μένη της τέχνη, βρίσκοντας
στην προσπάθειά της αυτή ένα
μεγάλο 'Ιμπρεσσάριο (Τζέιμς
Μέιζον).

Η «Δεσποινίς», αντίθετα, εί-
ναι εύθυμη και ρομαντική. Μιά
νεαρή Γαλλίδα γκουβερνάντα
(Λέσλι Κάρν), μιά 'Ιταλίδα
«εμάγισσα» (Έθελ Μπάρρυμπερ)
και ό γιός ενός Αμερικάνου
διπλωμάτη (Φάρλεϋ Γκρέινιτζερ)
μπλέκονται σέ μία ιστορία γε-
μάτη χιούμορ και φαντασία.
Στό τρίτο διήγημα, την «'Ι-
σσορροπία», ό Κέρκ Ντάγ-
κας είναι άκροβάτης και προ-

καλεί άθελά του τό θάνατο μιάς
συναδέλφου του. Όλοι τόν κα-
τηγορούν για δολοφόνο κι' ά-
ναγκάζεται νά παρατήση τό έ-
πάγγελμά του. Όσπου μιά μέ-
ρα σώζει μιά κοπέλλα (Πιέρ
Αντζελί) που είχε άποπειραθώ
νά πνιγίη στο Σηκουάνα και την
πείθει νά ξαναρχίση τη ζωή
της.

«ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΑΙ» ('Αμε-
ρικ.-Γουόρνερ). Ό σκηνοθέτης
«Άλφρεντ Χίτσκοκ, μέγας δεξιο-
τέχνης του φακού και της κινη-
ματογραφικής άγωνίας» («Ρε-
δέκκας», «Υποψίες», «Έκστα-
σις» με την Μπέργκμαν, «Νοτό-
ριους», «Υποθέσεις Παραν-
ταίν») μεταφέρει τό θαυτή με
την τελευταία του αυτή ταινία
στον Καναδά και στη συνείδη-
σι ενός νεαρού παπά (Μοντγκό-
μερ Κλίφτ). Σ' αυτόν τόν τε-
λευταίο καταφεύγει ένας Γερμα-
νός πρόσφυγας (Ό.Ε. Χάσε) και
τόν εξομολογείται ότι σκό-
τωσε ένα δικηγόρο. Ό παπάς,
φυσικά, δεσμεύεται από τό ά-
πόρητον της εξομολογήσεως
και δέν μπορεί νά καταδώσει τό
δολοφόνο — άκόμα και όταν αύ-
τός παραβιάζει την ύπόσχεσι
που έδωσε στον πνευματικό του,
νά παραδοθώ δηλ. στην άστυνο-
μία. Η θέσις του εξομολογητή
γίνεται, όμως, δραματική, όταν
άποκαλύπτεται ότι ό δολοφόνος
είχε μεταμφιεσθώ σέ παπά την
ώρα που διέπραξε τό έγκλημά
του, και όταν ή άστυνομία άρ-
χίζει νά ύποπτεύεται τόν... ά-
ληθινό παπά για δολοφόνο. Για-
τί κι' ό αληθινός παπάς είχε
κάποιους λόγους νά σκοτώσει
τό δικηγόρο. Και οι λόγοι είναι
μιά νεαρή παντρεμένη («Άνν
Μπάστερ»), που ό παπάς την ά-
γοπούσε και τό (κατόπιν) θύ-
μα: την έξεβίαζε... Όλες αυτές
οι περιπελεγμένες περιπλοκές
κλυδονίζουν τη συνείδησι του
δυσμοιρου παπά και την ψυχή
του θαυτή, που ή μαεστρία του
Χίτσκοκ, οι άλλεπάλληλες ένάλ-
λαγες της περιπετείας και τό
άψογο παίξιμο των ήθοποιών,
τόν κρατούν άφωνα και έναγώ-
νιο ως τό τέλος της ταινίας.

Μ. ΠΑΛΩΡΙΤΗΣ

Ο γιατρός σᾶς συμβουλεύει

που μοιράζει τὸ θάρος σὲ πολλοὺς
μὴς καὶ ἀρθρώσεις καὶ, ἀντὶ τούτου
ἐλάττη, γυμνάζει τὸ σῶμα ἡμῶν

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

Εικονογράφος Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Με άπλωτες κινήσεις, ρυθμικά, ο Ζάν Μαντέκ θερίζει το ώριμο στάρι. Πίσω του, έρχόταν η γρηά μάνα του, μαζεύοντας τα ξανθά στάχυα άγκαλιές-άγκαλιές. Ο ήλιος έλαμπε στόν καταγάλανο ούρανό και η ζέστη βάρινε παντού.

— Άργεί ή γυναίκα σου...
— Η φωνή της γρηάς άκούστηκε υπόκωφ, μέσα στο άπαλό μεταξένιο θρόισμα που έκαναν τα στάχυα πέφτοντας.
— Στις δώδεκα θα φέρη το φαί.
— Η γρηά άναστήκανε τούς ώμους.
— Καλά την έχει αυτή, είπε. Δεν κουράζεται άπως έμείς.

— Ποιός σουπε, πώς δεν κουράζεται; Μήπως στο κτήμα δε δουλεύει;
— Δουλειά με δουλειά διαφέρει, γρύλισε ή γρηά.

Κι' έπειτα σιγανότερα:
— Ούτε κι' ο άφέντης φάνηκε ακόμα.
— Ο άντρας κοντοστάθηκε.
— Τι θές να πής, μάνα;
— Έγώ, παιδί μου; Τίποτε. Λόγια, για να περνά ή ώρα.

— Ο Ζάν ξανάρχισε τη δουλειά του.
— Ένα πράμα ξέρω γώ, συνέχισε σέ λίγο ή γρηά, σά να μιλούσε μοναχή της. — Όταν ο άντρας μου πήγαινε στο χωράφι, έγώ δεν έμεινα πίσω να κρατώ συντροφιά σ', άφεντικό.

— Ο Ζάν γύρισε το κεφάλι και την κύταξε.
— Η γρηά κόμπιασε λίγο. — Έπειτα είπε: — Αφού το θέλεις μάθε το. Ο κόσμος μιλάει για τη Σελίν.

— Για τη Σελίν; Τι έχουνε να πούν για τη Σελίν; Η Σελίν είναι έν τάξει.
— Χωρίς φωτιά, καπνός δε βγαίνει. Μπορεί να θυμώνης πού σου τά λέω... Μάνα σου είμαι, όμως. — Αν δε σου τά πώ έγώ, ποιός θα σου τά πη;

— Ο άντρας έμεινε για λίγο σιωπηλός.

— Η Σελίν είναι καλή, είπε έπειτα. Είναι άκούραστη νοικοκυρά. — Άλ- λωστε, ό,τι θέλει τ'χει! Γιατί να πάη με άλλον; Τι λόγο έχει;

— Τι λόγο έχει, για; έπανελαβε ή γρηά. Νά, μόνο πού τις άρέσουν τα στολίδια. — Ε, και καμμία φορά, τ'όνα φέρνει τ' άλλο...

— Ο Ζάν δεν άκουγε πιά. Το χέρι του έσφιγγε το δρεπάνι, τα μάτια του γυάλιζαν. Χίλια δυό μικροπεριστάτικα έπαιρναν μορφή στο μυαλό του και μπερδεύονταν διαβολικά με τούς ύπαιθυμους της μάνας του. Το άφεντικό φερνόταν σ' αυτόν καλύτερα άπ' τούς άλλους. Γιατί; Και ή Σελίν... Γελούσε εύκολα ή Σελίν και ήταν άμορφη. Τής άρεσαν τά λούσα. Σ' αυτό είχε δίκη ή μάνα του...

Μιά φωνή άκούστηκε άπ' τη μεριά πού έπεφτε το κτήμα, κι' ο Ζάν είδε τη Σελίν να έρχεται από πέρα. Τά ψηλά στάχυα την έκρυβαν σχεδόν όλόκληρη. Μόνο τ' άμορφο κεφάλι κι' οι στρουγγυλοί της ώμοι φαίνονταν. Λίγα βήματα πίσω έρχόταν τ' άφεντικό.

— Όρα για φαί, παιδιά.
— Η γελαστή φωνή της Σελίν άκούστηκε κρουστάλλινη μέσ' στη μεσημεριάτικη γαλήνη.

— Ένας ένας, οι εργάτες τράβηξαν να βρούν καμμία σκιά, κάτω άπ' τά δέντρα, για να φάνε το μεσημεριανό τους.

— Ο Ζάν μασούσε άργά χωρίς να μιλά. Μιά θαθεία ρυτίδα αυλάκωνε το μέτωπό του. Σκέφτονταν εκείνο το βραχίαλι, πού τό είχε τάχα θρή στο δρόμο ή Σελίν. Τις μεταξωτές κορδέλλες της, πού είχαν πληθύνει τώρα τελευταία.

— Έί, Ζάν, την άκουσε να τού λη. Γιατί δε μάς μιλάς καθόλου;

— Πονάει το κεφάλι μου, της άπάντησε. Θάναί άπ' τη ζέστη.

Κι' έπειτα σιγανά:
— Στο σπíti θάταν δροσερά. Το άφεντικό γέλασε.

— Σ' αυτό έχεις δίκη, Ζάν, είπε. Στο σπíti ήταν καλά.

Γιατί να γελάς; συλλογίστηκε ο Ζάν. Γιατί να γελάς; Και ή φωνή του...

Τό φαί τελείωσε κι' όλοι έξάπλωσαν να κοιμηθούν λιγάκι. Η δουλειά θα ξανάρχιζε σέ μία ώρα. Ο Ζάν έπεσε μπρούμυτα κι' άκούμπησε το μέτωπο στά χέρια του. — Όχι, δεν είναι δυνατό! Έλεγε μέσα του. Γιατί θα τόκανε; Άλλά πάλι...

— Η ώρα πέρασε χωρίς να τό καταλάβη. Οι εργάτες σηκώθηκαν ένας-ένας και τό, σιγανό θρόισμα ξανάρχισε, καθώς τά στάχυα κόβονταν κι' έπεφταν στή γή. Σηκώθηκε και ο Ζάν. — Ενοιώθε το κορμί του τσακισμένο, τό κεφάλι του βαρύ. Μαζί του, σηκώθηκε ή γυναίκα του και άρχισαν να δουλεύουν. Η Σελίν πήρε τη θέσι πού είχε πρώτα ή μάνα του, πίσω του.

— Σελίν, άκούστηκε σέ λίγο ή φωνή του άφεντικού, νυσταγμένα. — Έχεις μαζί σου κανένα δελόνι;

— Εκείνη δίστασε λίγο πριν άπαντήση.

— Έχω, άφεντικό.

— Σκίστηκε τό πουκάμισό μου, καθώς έκανα να σηκωθώ. — Έρχεσαι να μου δάλεις μερικές δελονιές; Θά πάω πέρα, κάτω άπ' την άχλαδιά. — Έδώ κάνει ζέστη. — Έλα άπ' τό μονοπάτι να μη πατήσης τά στάχυα... — Η Σελίν, χωρίς να πη τίποτε, φυνέχισε τη δουλειά της.

— Δεν άκουσες πού σέ φώναζε τό άφεντικό; είπε ο Ζάν.

— Άκουσα.

— Τότε, γιατί δεν πάς;

— Θά πάω.

Κάτι θέλησε να πη ο Ζάν, κρατήθηκε, όμως. Εκείνη έστιαζε με τις παλάμες τη φουστα της, μάζεψε τά μαλλιά της, πού είχαν λυθή, και κίνησε κατά την άχλαδιά. — Όταν την είδε να χάνεται μέσα στά στάχυα, ο Ζάν ένοιωσε τό αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. — Άρχισε να δουλεύει ξανά, οι κινήσεις του, όμως, τώρα, ήταν γρηγορές και κοφτές. — Ενοιώθε σά νάχε πυρετό. Κάτι άνυπόφορες εικόνες περνούσαν άπό τό μυαλό του και τόν παιδεύαν.

— Εί, Ζάν, τού φώναζε κάποιος. — Όλο θα τό θερίσης, σήμερα;

— Δεν έδωσα άπάντησι. Με ρυθμικές κινήσεις προχωρούσε άθόρυβα κατά την άχλαδιά.

— Μή, Έτιέν, μή... Σέ παράκαλώ, μή. Θά μάς δη...

— Η φωνή της Σελίν. Ο Ζάν ένοιωσε όλο τό κορμί του να τεντώνεται σέ μία φοβερή σύσπασι.

— Σώπα, άποκρίθηκε ή φωνή του άφεντικού βραχνά. Είναι πέρα. — Έλα...

— Ο Ζάν, για μία στιγμή, έμεινε ακίνητος. Τό μυαλό του θόλωσε. Τό χωράφι, ό ήλιος, ό ούρανος έγιναν μία δίνη από καρτό λυωμένο μέταλλο.

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

Τά προβλήματα της καρδιάς

ΡΩΤΗΣΤΕ ΜΑΣ

ΗΡΘΕ σάν τόν άνεμο-στρόβιλο, κατακόκκινη, με μάτια πού σπίθιζαν από τη χαρά.

— Πώς να σ' ευχαριστήσω, καλή μου, μού είπε γεμάτη διάχυσι. — Αν δε σ' άκουα, θάμουν σήμερα χαμένη. Ο Πέτρος γύρισε και μάλιστα τρυφερότερος από πρώτα. Και ξέρεις τί μού είπε; «Σ' έξετίμησα, γιατί φάνηκες άξιοπρεπής. Γιατί δεν κατέθηκες άπ' τό ύψος σου. Τώρα σ' αγαπώ, περισσότερο. Τό τί μεσολάβησε, μή ρωτάς...».

Μαντεύετε τί είχε συμβή; Η Φανή είναι άρραβωνιασμένη με τόν Πέτρο. Λοιπόν, μία μικρή παρένθεσις, ήρθε να της σκιάσει την εύ-τυχία. Ο καλός της έκανε συντροφιά με μία άλλη!

— Η Φανή ένοιωσε θιγόμενο τόν έαυτό της. — Θα βγώ μπροστά τους και θα τούς εξευτελίω και τούς δυό. Θα τού πετάω τό δαχτυλίδι κατάμουτρα. Η Σελίν πήρε τη θέσι πού εί-χε πρώτα ή μάνα του, πίσω του.

— Σελίν, άκούστηκε σέ λίγο ή φωνή του άφεντικού, νυσταγμένα. — Έχεις μαζί σου κανένα δελόνι;

— Εκείνη δίστασε λίγο πριν άπαντήση.

— Έχω, άφεντικό.

— Σκίστηκε τό πουκάμισό μου, καθώς έκανα να σηκωθώ. — Έρχεσαι να μου δάλεις μερικές δελονιές; Θά πάω πέρα, κάτω άπ' την άχλαδιά. — Έδώ κάνει ζέστη. — Έλα άπ' τό μονοπάτι να μη πατήσης τά στάχυα... — Η Σελίν, χωρίς να πη τίποτε, φυνέχισε τη δουλειά της.

— Δεν άκουσες πού σέ φώναζε τό άφεντικό; είπε ο Ζάν.

— Άκουσα.

— Τότε, γιατί δεν πάς;

— Θά πάω.

Κάτι θέλησε να πη ο Ζάν, κρατήθηκε, όμως. Εκείνη έστιαζε με τις παλάμες τη φουστα της, μάζεψε τά μαλλιά της, πού είχαν λυθή, και κίνησε κατά την άχλαδιά. — Όταν την είδε να χάνεται μέσα στά στάχυα, ο Ζάν ένοιωσε τό αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. — Άρχισε να δουλεύει ξανά, οι κινήσεις του, όμως, τώρα, ήταν γρηγορές και κοφτές. — Ενοιώθε σά νάχε πυρετό. Κάτι άνυπόφορες εικόνες περνούσαν άπό τό μυαλό του και τόν παιδεύαν.

— Εί, Ζάν, τού φώναζε κάποιος. — Όλο θα τό θερίσης, σήμερα;

— Δεν έδωσα άπάντησι. Με ρυθμικές κινήσεις προχωρούσε άθόρυβα κατά την άχλαδιά.

— Μή, Έτιέν, μή... Σέ παράκαλώ, μή. Θά μάς δη...

— Η φωνή της Σελίν. Ο Ζάν ένοιωσε όλο τό κορμί του να τεντώνεται σέ μία φοβερή σύσπασι.

— Σώπα, άποκρίθηκε ή φωνή του άφεντικού βραχνά. Είναι πέρα. — Έλα...

— Ο Ζάν, για μία στιγμή, έμεινε ακίνητος. Τό μυαλό του θόλωσε. Τό χωράφι, ό ήλιος, ό ούρανος έγιναν μία δίνη από καρτό λυωμένο μέταλλο.

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Τό δρεπάνι έπεσε πάνω στά ματωμένα στάχυα.

— Βοήθεια! φώναξε ο Ζάν. Τους σκότωσα! Δίχως να τό θέλω... Δεν τόξερα. πώς βρίσκονταν έδώ...

— Έπειτα, ξανάρχισε να δουλεύη. Οι κινήσεις του ήταν άργες, κά άποφασιστικές, τά στάχυα έπεφταν άθόρυβα κάτω άπ' τό κοφτερό δρεπάνι. Για μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς άκουσε ένα στεναγμό. Είχε φτάσει κοντά τους.

— Ορθώνοντας τό γερό κορμί του, σηκώσε τό δρεπάνι ψηλά. — Η κοφτερή λεπίδα άστράψε στόν ήλιο. — Ώστερα έπεσε γρήγορα. Δυό φρικτές κραυγές άκούστηκαν, δυό κεφάλια, πού έκαναν ν' άνασηκωθούν, έπεσαν πίσω άμυχα. Κάθε ήχος έσθισε άπότομα και άπόλυτη σιγή, γεμάτη προσμονή, άπλώθηκε.

Να μη ρίχνετε τις εύθυνες μονάχα στους άλλους. Να λέτε και τις δικές σας αδυναμίες, ν' άνοίγετε πρόθυμα την ψυχή σας, για να μπορώ να τη μελετήσω. Τότε, νάστε δέβαιες, πώς θα βρούμε μαζί τη λύσι, πού θα σας προφυλά-ξη από πολλές αγωνίες και πόνους και θα σας φέρη στην εύτυχία.

Με αγάπη
ΚΟΡΙΝΝΑ

ΛΟΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Είναι σκοτάδι. Μέσα στά στενά δρομάκια της Πλάκας, ένας νέος περπατάει με τά χέρια στις τσέπες. Φαίνεται συλλογισμένος. Κάποιο πρόβλημα άπασχολεί την καρδιά και τό νού του. — Απόψε, άποφάσισε να πλουτίση την έρωτική πείρα του εις βάρος τών άλλων. Να παρακολουθή τά ζευγαράκια πού περνούν άνυποψίαστα δίπλα του και ν' άκούση τί λένε. Περπατάει άθόρυβα, ενώ διαβαίνει δίπλα του τό πρώτο ζευγάρι.)

Τό κορίτσι: Γρίνα, παιδί μου, ή μάνα μου, τί να σου πώ... Είσαι, λέει, άδέκαρος. Και τί με τούτο; Της είπα, πώς θα περιμένουμε, πώς θα υπαρκάρης έσύ να πάς να βρής την τύχη σου, της είπα, τού κάκου!

Τό άγόρι: — Αστην, αγαπούλα μου, και θα της δείξω έγώ μία μέρα. — Όταν θα σου στείλω τό πρώτο έμβασμα με τά δολλάρια, για τά έπιπλα μας! Και τό πίκ- άπ, πού θα της δάξης κάθε μέρα, πρώι-πρωί, για να με θυμάται!

Τό κορίτσι: Με τό αγαπη-μένο σου τραγουδί, φυσικά.

(Ζωηρό και χαρούμενο τό γέλιο τους χανεται μέσα στη νύχτα. Ο νέος κοντοστέκεται. Ένα άλλο ζευγάρι κατηγορείται.)

Έκείνος: Δεν με ξέρει καλά. Μά πές του, από μένανε, πώς θα τού σπάσω τά μου-τρα!

Έκείνη: Μά, Νίκο μου, έχεις άδικο, πίστεψέ με.

Έκείνος: Δεν μ' άρέσουν τά πολλά έμβα-έβα του. Τόν είδα τόν τύπο έγώ, έσέ-να έχει δάλεϊ στο μάτι. Δεν μ' άρέσει!

Έκείνη (γελάει νευρικά): Ούτε ιδέα, σου λέω! Είναι ο καλύτερος φίλος τού πατέ-ρα. Και λένε, πώς τά παλιά χρόνια ήταν έρω-τευμένος με τη μαμά.

Έκείνος: Και μία και δεν έβαλε στο χέρι τη μητέρα, γυρφέρνει τώρα την κόρη.

Έκείνη: Γιώργο, με κάνεις να ντρέπω-μαι για λογαριασμό σου.

Έκείνος: Ντρέπεσαι, δεν ντρέπεσαι, ένα σου λέω έγώ, πώς, όταν πατάη αυτός στο σπíti σου, έσύ να στρίβης!

Έκείνη (στωικά): Καλά. Θα στρίβω έγώ. Θέλεις τίποτα άλλο;

Έκείνος (καθυσυχασμένος): Θέλω!

(Σιωπή. Ο ήχος ενός φιλιού μέσα στο σκο-

τάδι. Ο νέος μας προχωρεί συλλογισμένος. Πί-σω του άκούγονται πάλι όμιλίες.)

Η γυναίκα (με σκληρή διαπεραστική φωνή): — Επ'ί τέλους, δεν καταλαβαίνεις, Εύά-γγελε; Με προσβάλλει ο τρόπος σου μπρο-στά στόν κόσμο!

Ο άντρας: Βρε γυναίκα, λες πολλά... Τί να σου κάνω. Δεν άφήνεις άνωραπο γύρω σου να μιλήση! Τί σου είπα ο έρμος; Να τό βουλώσεις λιγάκι.

Η γυναίκα: — Έτσι είναι! — Όλα τά στραβά ψαμιά, έγώ τά κάνω. — Αν είχες όμως καμμία προκομμένη, σάν τη Σοφία, θα την κύτταζες στά μάτια. Κι' έγώ πού γίνομαι θυ-σία για σένα; — Η τιμία γυναίκα, βλέπεις, δεν τιμείται!

(Προσπερνούν. Είναι ένα ζευγάρι νοικοκυράων. Εκείνη έχει στρου-γγυλή κοιλίτσα. Εκείνη προγουλί. Η φωνή της άκούγεται ακόμα να λη...

— να λη άδιόκαπα τά πικρά παράπο-να. Βαρειστέμενος, ο νέος, άνηφορίζι πρός την — Ακρόπολι. Κάθεται σ' ένα βραχάκι, ανάδει ένα τσιγάρο και ρεμβάζει. Ξαφνικά, άκούει ψιθυ-ριστές κουβέντες πίσω του. Μιά φωνή γ ν ώ ρ ι -μη, τόσο γνώριμη!... Για μία στιγμή δεν τολ-μά να πιστέψη σ' αυτά του. Είναι ή φωνή της κοπέλλας, πού ήταν μαζί του τό άπόγευμα, δ-πως τόσα άλλα άπογεύματα — της κοπέλλας, πού τού έχει όρκιστή αιώνιο έρωτα και πού αυ-τός πρέπει να την παντρευτή, αν θέλη να φανή τιμιος. — Άνυποψίαστη τώρα εκείνη μιλάει μ' έ-ναν άλλον άντρα!)

Η φωνή της: — Όχι. Μόνον έσένα αγα-πησα ως σήμερα. Πρώτα δεν ήξερα τί θα πη άγάπη... Μά είναι τόσο εύαίσθητος, τόσο αδυ-νατος, δεν μπορώ να τον πληγώσω...

Μόδα

ο Jean Dessès

Εξακολουθεί να παρουσιάζει για τις Έλληνίδες θαυμάστριές του, μέσω του περιοδικού μας, τα τελευταία μοντέλα του. Η αγάπη του για την Ελλάδα, την πατρίδα του, δεν μειώθηκε καθόλου από την εξαιρετική επιτυχία του στο Παρίσι. Εξακολουθεί πάντοτε να διατηρεί την ελληνική του υπηκοότητα. (Χαρακτηριστικά θα αναφέρουμε το έξης: Τελευταία του επροτάθη επίμονως να γίνει πρόεδρος της «Ενώσεως δημιουργών μόδας» στο Παρίσι, και δε δέχτηκε γιατί θα ήταν υποχρεωμένος να αλλάξει εθνικότητα και να γίνει Γάλλος). Σήμερα ο Ιωάννης Ντεσσές διακηρύττει ότι είναι Έλληνας και ταξιδεύει πάντοτε με ελληνικό διαβατήριο.

Το ωραιότερο αυτό μοντέλο του, που σας παρουσιάζουμε σήμερα, είναι από οργαντζά μπροντέ ή φούστα, πολύ φαρδιά, και ζακέτα από οργαντζά σκέτη σε τόνο καμαγιέ πολύ απλή και πολύ κομψή. Πίσω ή μπάσκα μένει ανοικτή, αφήνοντας ελεύθερο δλο το φάρδος της φούστας.

- 1 Το χαριτωμένο αυτό καπελλάκι είναι επίσης φετινό μοντέλο του Ντεσσέ. Κομμένο σαν καμπάνα, φεστονέ στην άκρη, με γιακά, είναι από πικέ κίτρινο άσσορτί με τὰ γάντια.
- 2 Μεγάλη καπλίν ψάβινη. Το μπόρ είναι ντυμένο από κάτω με ύφασμα σε τόνο καμαγιέ τών γαντιών.
- 3 Μιά τσάντα - καλαθάκι, που είναι τόσο της μόδας φέτος, στολισμένη μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στο σκέπασμα, παίρνει άμέσως χαρακτήρα πιο άμπιγιέ.
- 4 Ζώνη πέτιση πολύ απλή, και πολύ κομψή στὸν συνδυασμό τών χρωμάτων της και τοῦ υλικοῦ τών διαφόρων δερμάτων που χρησιμοποιούνται. Λουστρίνι πάνω σὲ μπές σουέντ με κουμπιὰ άσπρα μπρός και πίσω.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΟ Lis Módas

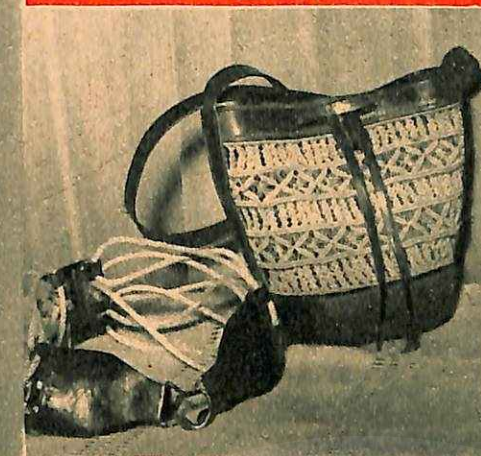
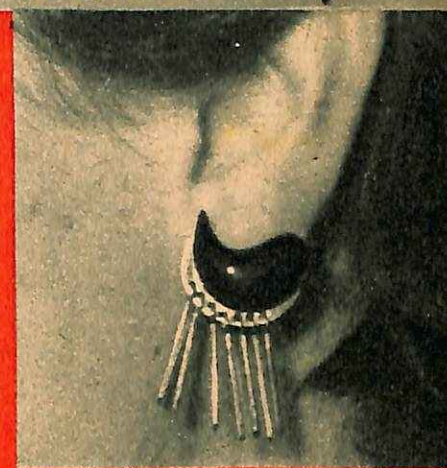
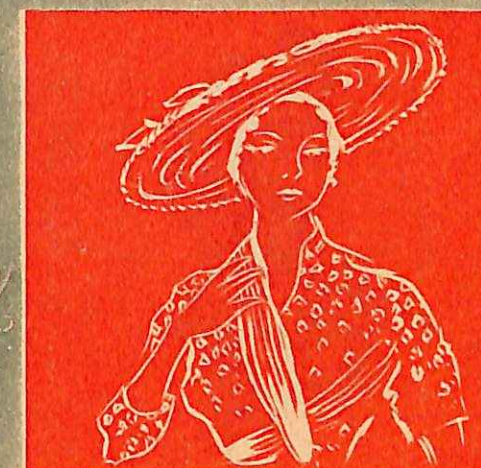
ΤΟ ΡΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μοντέλα που μπορούν να γίνουν από διάφορα ύφασματα και αναλόγως να παρουσιάσουν άλλοτε ένα πρωινό κι' άλλοτε μία άμπιγιέ τουαλέτα. Υπάρχουν μοντέλα, που το απλό χαριτωμένο τους σχέδιο κολακεύει τη γυναίκα τόσο πολύ, ώστε η μόδα να τὰ προσαρμόζει σε κάθε καινούργια τάση.

Υπάρχουν φορέματα, σαν αυτό το δίχρωμο ριγιέ της εικόνας μας, που θα ταίριαζαν ασφαλώς σε κάθε γυναίκα, ψηλή ή κοντή, παχειά ή αδύνατη. Το σημερινό μας ριγιέ φόρεμα, είναι κομμένο σε ντρού φίλ, και συγκεντρώνει δλο το φάρδος της φούστας του μπροστά σε άτσάκιστες πιέτες. "Αν γίνη σε θαμδακερό ή μεταξωτό σεμιζιέ ύφασμα, αποτελεί ένα φορεματάκι πρωινό, δροσερό και κομψότατο. Αλλά και ως απογευματινό, το σχέδιο αυτό θα ήταν θαυμάσιο, σε έναν ωραίο ριγιέ ταφτά, με μονόχρωμο το γιακά του και τη ζώνη του. Ένα μικρό μανικάκι ζαπόνε μπορεί να καλύψη τη μεγάλη γυμνότητα του μπράτσου.

Τα ριγιέ ύφασματα φοριούνται πολύ έφετος. Με μέτριες ρίγες οριζόντιες, σε ώραιους άπαλους χρωματισμούς, τονίζονται συνήθως από μια λεπτομέρεια μονόχρωμη, από ένα λουλούδι ή από μια ζώνη.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

- 1- Καπλίν από χοντρή ψάβα με μεγάλο ίσιο μπόρ, στύλ κανονιέ.
- 2- Τσάντα σε συνδυασμό πετσίου και σπάγγου με ζώνη άσσορτί από σχοινί και πετσί, που παρουσιάζει η «Κανάστας».
- 3- Χαριτωμένο σκουφι από πικέ κολλητό στο κεφάλι με φούντα στα χρώματα του φορέματος. Τὰ ύψηλα ρεδέρ από πικέ έναρμονίζονται με το σύνολο.
- 4- Τὰ «κρέμαστα» βελονάκια σκουλαρίκια σε διάφορα χρώματα με χρυσό, πρωτότυπο σχέδιο του Νόιου.
- 5- 'Ο γιακάς αυτός χαρακτηρίζει την πιο μοντέρνα κόμπ, που θέλει το λαιμό κλειστό κι' ελεύθερο συγχρόνως.
- 6- Ένα απλό και χαριτωμένο σύνολο φούστας - μπλούζας με τσάντα μαύρη λακέ καλαθοπλεκτή, δημιουργία της «Μπουτίκ».

Περιποιημένα Χέρια μέ NIVEA

Μετά την
έργασία
της ημέρας

NIVEA
CREME

κάθε βράδυ, περιποιηθείτε τα χέρια σας με
κρέμα NIVEA αφού προηγουμένως τους έχετε
κάνει ένα ζεστό μπάνιο. Το δέρμα γίνεται
τότε μαλακό σαν βελούδο και τρυφερό.
'Η κρέμα NIVEA διά της περιεχομένης EUCERIT,
ούσιας συγγενούς προς το δέρμα, εισδύει βα-
θεία στον ιστό του δέρματος και ενεργεί έσω-
τερικώς χωρίς ν' αφήνει ανεπιθύμητη γυαλάδα.

AC 121

ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ

10-30%

Από τις παλιές τιμές!
"Όλα τα
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΣΤΟ
ΣΑΝ-ΣΟΥΣΙ
ΕΡΜΟΥ 45

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

Κάλτσες NYLON	30.000
» περιπάτου	10.000
Κομπιναιζόν μεταξ.	16.000
» Κλός Σατ.	25.000
Κυλόττες μεταξ.	8.000
Α'.	5.000
Μπλουζες Γυναικες	15.000
Νυχτικιές	30.000
Μανβήλια Γυναικεία	2.000
Κυλόττια Παιδικά	2.500
Υποκάμισα Παιδικά	10.000
Κάλτσες Άνδρικές	4.000
Εσώβρακα Άνδρική	10.000
Μανβήλια	4.000
Φανέλλες Άθλητικές	5.000

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΚΑΛΩΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ

Το γιατρό δεν τον συμβουλευόμαστε μόνον οι άρρωστοι. Πολλές φορές μερικές φυσικές ατέλειες ή δυσμορφίες, όπως είναι η υπερτριχώσις, αποτελούν άρκετά σοβαρή αιτία στενοχωρίας για πολλές γυναίκες.

ΜΗ ΣΑΣ ΦΟΒΙΖΗ
Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

1.—Μη χρησιμοποιείτε τσιμπιδάκι. 'Η μελλοντική θεραπεία σας θα δυσκολευτή πολύ απ' αυτό.

2.—Το ξυράφι ή ακόμα καλύτερα το ψαλίδι είναι πολύ προτιμότερα για μία πρόχειρη αποτρίχωση.

3.—Το ξεριζώνωμα των τριχών που κολλάν σε καραμέλα ή λευκοπλάστ ή άλλα έρεθίζει το δέρμα.

4.—'Η κατάλληλη ορμονοθεραπεία βοηθεί σε ώριμες περιπτώσεις την τοπική θεραπεία.

5.—Οι τρίχες δεν ξαναθαίνουν αν η αποτρίχωση γίνει καλά, ούτε αφίνουν ούλες.

6.—Ποτέ μη χρησιμοποιήτε αποψιλωτικές αλοιφές ή ελαφρόπετρα στο πρόσωπό σας.

7.—'Η διαθερμότης είναι, στα χέρια πειραμένου γιατρού, το καλύτερο μέσο που διαθέτει σήμερα ή επιστήμη.

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ, κάνει, στ' αλήθεια, μειονεκτική την εμφάνισι της γυναίκας και εμποδίζει την κοινωνική ζωή της, δυσκολεύει την αποκατάστασί της, ακόμα και την εξεύρεσι εργασίας.

Την απογοήτευσι που αισθάνεται, στις περιπτώσεις αυτές, έρχεται συχνά να μεγαλώσῃ η σύγχυσις που κυριαρχεί γύρω από το ζήτημα της θεραπείας.

Γι' αυτό, αφήνοντας για άλλη φορά το θέμα της αιτιολογίας — που δεν είναι, άλλως τε, τελείως γνωστή — θα ασχοληθώ με τους διαφόρους τρόπους θεραπείας και κυρίως με την «διαθερμότης», που είναι, μέχρι σήμερα, το καλύτερο μέσο που διαθέτουμε για το σκοπό αυτό.

Σε όχι πολύ σπάνιες περιπτώσεις και κατά την εποχή της ήθης — δεν αποκλείεται και άργότερα — ώριμες γυναίκες παρατηρούν υπερβολική ανάπτυξη των τριχών στα μάγουλά τους, στο άνω χείλος, στο πηγούνι, καμιά φορά στο στήθος, συχνά στις κνήμες τους.

Ξαφνιασμένες και δυσανεκτικές, θα δοκιμάσουν, συνήθως, μόνες τους στην αρχή, να απαλλαγούν από τα «ξιζάνια», χρησιμοποιώντας την τριχολάβη — το τσιμπιδάκι, δηλαδή — ή τη γνωστή και βάρβαρη μέθοδο της «καρμέλλας».

Με τους τρόπους αυτούς η τρίχα θάβναι από τη ρίζα, αλλά μία νέα τρίχα θα φυτρώσῃ σε 10-15 μέρες πιά χοντρή, πιά δυνατή, πιά μαύρη.

Άργότερα θα χρησιμοποιήσουν αποψιλωτικές αλοιφές, που αφαιρούν το εξωτερικό μόνο μέρος της τρίχας, όπως κάνει και το ξυράφι, ή ξυριστική μηχανή και ή ελαφρόπετρα. 'Η τρίχα, στις περιπτώσεις αυτές, ξαναπαύει πολύ πιά γρήγορα και επί πλέον το χνούδι δυναμώνει. 'Εξ άλλου, το δέρμα έρεθίζεται από τους τρώπους αυτούς.

Τελικά, θα πληροφορηθούν ότι πρέπει να κάμουν αποτρίχωσι ριζική, ή οποία καταστρέφει την τρίχα από τη ρίζα της.

Αλλά άκουσαν να μιλούν για ακτίνες Χ, για ηλεκτρόλυσι, για διάφορες αλοιφές και για διαθερμότης...

Τί θα κάνουν απ' όλα αυτά; Ποιά μέθοδο θα διαλέξουν;

* Όσες ενδιαφέρονται για το ζήτημα αυτό, πρέπει να γνωρίζουν καλά ότι:

— Οι ακτίνες Χ έχουν εγκαταλειφθῇ τελείως, διότι μπορεί να προκαλέσουν ακτινοδερματίτιδα — πολλές φορές ένα και δύο χρόνια μετά την αποψίλωσι — ή όποια κάνει το δέρμα πολύ χειρότερο από το να είναι τριχωτό.

— 'Η ηλεκτρόλυσις δεν χρησιμοποιείται πλέον για τρεις λόγους: είναι βραδεία μέθοδος — πάει δηλαδή σιγά, πονεί πολύ και έρεθίζει το δέρμα.

— Οι αλοιφές δε νεκρώνουν τη ρίζα της τρίχας, διότι — παρ' τις ψεύτικες διαφημίσεις — δεν εισχωρούν στο βάθος. 'Εκτός αν ή αλοιφή περιέχῃ δεικό θάλλιο, που είναι ουσία πολύ τοξική και γι' αυτό επικίνδυνη.

— 'Η καταστροφή της ρίζας

της τρίχας με το ρεύμα της διαθερμίας — ή διαθερμότης — είναι ή καλύτερη μέθοδος, όπως αποδείχθηκε. Και αυτό, διότι είναι ταχεία, πονεί λίγο, δεν έρεθίζει το δέρμα και αφήνει τόσο μικρή ούλη, που είναι άορατη με γυμνό μάτι.

'Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται τώρα από τους περισσότερους ειδικούς γιατρούς.

Συνίσταται στον καθετηριασμό του θυλάκου της τρίχας με μία πολύ λεπτή βελόνα, από την όποια, στην κατάλληλη στιγμή, διοχετεύεται το ρεύμα, που θα προκαλέσῃ την καταστροφή της ρίζας της τρίχας.

'Η διάρκεια της θεραπείας εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, ένας από τους όποιους είναι και ή ύπομονή που θα έχῃ ή ύπο θεραπείαν.

Τέλος, πρέπει να γνωρίζουμε ότι, όταν την πολύ λεπτή αυτή Ιατρική επέμβασι δεν την κάνουν πειραμαμένοι Ιατροί — όπως γίνεται, δυστυχώς, σε μερικά ε'ινστιτούτα — προκαλούνται μολύνσεις και εγκαύματα. Αυτό συνεπεί στή δυσπιστία των ενδιαφερομένων και τη δυσφήμισι της μεθόδου, ή όποια, κανονικώς, αποδίδει άριστα αποτελέσματα.

Δρ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός — Δερματολόγος

ELIZAMPEO ARNTEN ΛΕΓΕΙ

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

Δε θέλω να το πώ, μα είναι αλήθεια. Πολύ λίγες γυναίκες έχουν ωραία πόδια. Είναι άσυγχωρητο! 'Η θέα μιάς χαριτωμένης γυναίκας, ή σβέλτη σιλουέτα της με το μαγικό, ή έντυπώσις που δίνει το όμορφο πρόσωπο και τα μαλλιά της, χαλάνε μονομιάς, όταν τα πόδια της είναι άπεριποίητα, χαλάει όλόκληρη ή εικόνα.

Και είναι κρίμα, όταν σκεφθῇ κανείς τί σημαντικό ρόλο παίζουν τα πόδια στην υγεία και στην όμορφη. 'Αν τα άμελήσετε, τα πόδια σας θα σας έκδικηθούν. Στο τέλος, οι γραμμές της κοπώσεως τους θα δείξουν στο πρόσωπό σας. Θα έπηρεασθῇ ακόμα και ή κορμοστασιά, γιατί, μὴν ξεχνάτε, πώς τα πόδια είναι το θεμέλιο της χαριτωμένης κινήσεως.

'Η καλή λωσινόν των ποδιών είναι το ίδιο πολύτιμη, όπως και ή καλή λωσινόν των χεριών. Πάντα, μετά το πρωινό σας μπάνιο, ή ντους, να αλείφετε τα πόδια σας μ' αυτή τη λωσινόν και ύστερα από λίγα λεπτά να τα πασπαλίζετε με άρωματικό τάλκ.

Πρώτα βυθίστε τα πόδια σας για δέκα λεπτά σε ζεστό νερό, κατά προτίμησι άρωματισμένο. 'Υστερα, αφού τα σκουπίσετε

καλά, θ' αρχίσετε το μασσάζ με μιά καθαρή δροσιστική λωσινόν μαντολέ. Να κάνετε το μασσάζ με τα δυό σας χέρια και να τρίβετε άπαλά αλλά σταθερά με κυκλικές κινήσεις, καθώς θα αλείψετε τη λωσινόν. Και αν ή λωσινόν των ποδιών που διαλέξατε είναι καλής ποιότητας, δεν θα κολλά. Θα άπορροφάται απ' το δέρμα τόσο τέλεια, ώστε δε θα αφήνῃ το παραμικρό ίχνος.

* 'Αν έχετε λίγα λεπτά καιρό και δεν πρόκειται να βγῇτε άμέσως από το σπίτι σας, σας συμβουλεύω να προσθέσετε μαλακτική κρέμα των ποδιών, που θα κάνῃ τα πόδια σας σά βελούδο. Καθώς θ' αλείφετε αυτή την πλούσια θρεπτική κρέμα στα πόδια σας, να προσέχετε ιδιαίτερώς τα νύχια σας και να σπρώχνετε πίσω τα πετσάκια.

'Αν έχετε κάλους και άνωμαλίες, μπορείτε να επιτύχετε την εξομάλυνσί τους με μιά λεπτή ελαφρόπετρα και να παρουσιάσετε τα πόδια σας στην πλάξ άψευδάστα κι' ωραία. Την ελαφρόπετρα να τη χρησιμοποιήτε αφού πρώτα μαλακώσετε τα πόδια σας σε χλιαρό νερό και ένώσω θα είναι ακόμα υγρά.

'Η ελαφρόπετρα θα σας καθαρίσῃ αυτές τις άνωμαλίες, αλλά σας συμβουλεύω να άνακαλύ-

ψετε την αίτια αυτών των ελατωμάτων και να τα διορθώσετε. Είμαι σχεδόν σίγουρη, ότι όλα αυτά θα τα έχουν δημιουργήσει παπούτσια που δεν έφάρμοζαν καλά ή είχαν άνωμαλίες στο πέλμα.

Αφού μουσκέψετε τα πόδια σας με ζεστό νερό, χρησιμοποιήστε τη λωσινόν, όπως είπαμε, και αλείψετε την γύρω απ' τα δάχτυλα με ιδιαίτερη προσοχή.

'Υστερα, όταν άνακουφισθούν τα πόδια σας, άσχοληθήτε με τα νύχια σας. Να τα κόβετε ίσια και να μην τα στραγγυλεύετε στις γωνίες. 'Αλλιώς, μπορεί να μπουν τα νύχια μέσα στο κρέας. Τη λίμα να τη χρησιμοποιήτε μόνον για να άπαλύνετε γωνίες.

Μετά, αφού τοποθετήσετε μπαμπάκι, άνάμεσα στα δάχτυλά σας, βάψετε βερνίκι πέρα για πέρα σ' όλόκληρα τα νύχια, για να τους δώσετε μακρουλή φόρμα. 'Αν βιάζεστε να βγῇτε, να χρησιμοποιήτε ειδικό στεγνωτικό λάδι και να το βάψετε στα νύχια σας λίγα λεπτά μετά το βερνίκι. Στεγνώνουν σχεδόν άμέσως.

Είναι περιττό να σας πώ, ότι το βερνίκι πρέπει να ταιριάζῃ τέλεια με το χρώμα του βερνικίου που θα έχετε στα νύχια των χεριών σας καθώς και με το ρούζ των χειλιών σας. Είναι άπαραίτητο.

Elizabeth Arden

Χρησιμοποιείτε την κατάλληλη κρέμα;

Δεν πρέπει να κρίνετε μιά κρέμα μόνο απ' το όρωό της, άλλ' από την καταλληλότητα των συστατικών της και από τη φήμη του 'Εργοστασίου, που την κατασκευάζει.

'Η κρέμα, που επιβάλλεται να χρησιμοποιήτε, πρέπει να είναι κατάλληλη για το δέρμα σας και να ώφελῃ να διατηρήσετε τη φρεσκάδα του προσώπου σας να εξουδετερώνετε τις θλαστικές επιδράσεις της επιδερμίδος σας από το κρύο, τον άέρα, τη σκηνή, να εξαλείψετε τις ρυτίδες, που δημιουργούνται πρόωρα από τις σκευές και την ήλιος να ξανανέετε την επιδερμίδα σας και να φαίνεσθε έτσι πιο νέα και πιο ώραία απ' ό,τι είστε.

Κρέμα κατάλληλη για Ισς είναι ή κρέμα POND'S. Στις 100 και πλέον χώρες, όπου πωλείται ή κρέμα POND'S, είναι γνωστή ως ή καλύτερη, για την άνωτερότητα της ποιότητός της.

* Υπάρχουν δυό κρέμες POND'S. 'Η 'C' και ή 'V'.

Κρέμα POND'S 'C'. 'Ιδανική κρέμα για τον καθαρισμό και το ξανανέωμα του δέρματος. 'Η καλύτερη δαν για την άφαιρσι του μακιγιάς και την άπαλαγή του δέρματος από κάθε άκαθαρότητα, που έχει εισχωρήσει εις αυτό. Το δέρμα γίνεται μαλακό και λείο σαν βελούδο και διατηρεί όλη του τη δροσι.

Κρέμα POND'S 'V'. 'Ελαφρά, μη λιπαρά, κρέμα δόσεως, για λεπτό και υπερευαίσθητο δέρμα. Διατηρεί άνεπαρο το μακιγιάς, εξαλείφει την γυαλάδα της μύτης και προστατεύει το δέρμα από την έπιβρασι του καιρού.

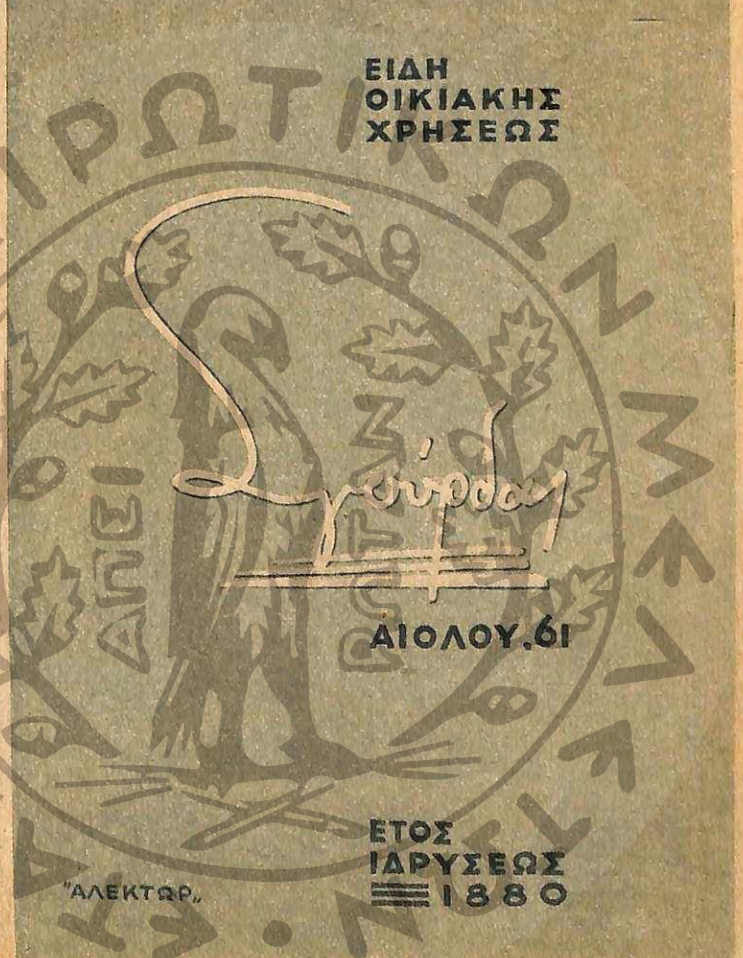
Χρησιμοποιήστε και τις δυό κρέμες POND'S ταυτόχρονα. Την 'C' το βράδυ και την 'V' την άμέρα. Θα μείνετε κατάπληκτη σε λίγες μέρες από την διαφορά του προσώπου σας. Μὴν περιμένετε να σας συμβῇ ή κρέμα που χρησιμοποιείτε τώρα για να αγοράσετε POND'S. Είναι πρὸς χείλιν σας. Προηδνεύετε άμέσως κιέλας τις δυό κρέμες POND'S και αρχίστε να περιποιήθε με αυτές το πρόσωπό σας, όπως κάνουν οι γυναίκες του καλού κόσμου σε όλο τον κόσμο, που είναι διαδεδωμένες.

Κρέμες POND'S. Πωλούνται σε δόξες πρὸς 20,000 μόν. 'Αν και είναι μεγάλης αξίας, ή τιμή τους τώρα είναι προσιτή σε κάθε γυναίκα.

POND'S
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ: ΦΑΡΜ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "FAREL"
ΜΑΡΝΗ 7-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΗ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ
ΧΡΗΣΕΩΣ

ΑΙΟΛΟΥ.61

ΕΤΟΣ
ΙΔΡΥΣΕΩΣ
1880

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ

Το ταξιδεμένο δέντρο

ΣΑΝ είσασταν πολύ μικρά παιδιά, θυμάστε μήπως, ένα τραγούδι που σας έλεγε ο παππούς; Ντίλι, ντίλι ντίλι, Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

Θα σας πω τώρα κι' εγώ ένα τέτοιο τραγούδι, μόνο που θα είναι για σας που είστε μεγάλα παιδιά πια.

Στο πέλαγο που πήγαινε ένα καράβι τρικάρτο αντάμωσε ένα πουλάκι. Το πουλάκι ήταν κουρασμένο γιατί έφευγε από τις χώρες που κάνει κρύο για να πάει στις χώρες που κάνει ζεστή και είχε μεγάλες θάλασσες να περάσει ώσπου να φτάσει. Στις θάλασσες, βλέπεις, δεν έχει δέντρα για να ξεκουραστεί και κάθισε στο μεσιανό κατάρτι του καραβιού.

Το πουλάκι είχε φωνή και ήξερε να μιλάει. Ρώτησε λοιπόν το κατάρτι:

— Από πού έρχεσαι κατάρτι μου;

— Έρχομαι απ' το λιμάνι. Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

— Και πούθε ήρθες στο λιμάνι;

— Ήρθα από το ναυπηγείο. Ντίλι, ντίλι. Από το ναυπηγείο στο λιμάνι, από το λιμάνι στο πέλαγο, από το πέλαγο στο λιμάνι. Να ξαναπούμε ντίλι, ντίλι;

— Και πώς ήρθες στο ναυπηγείο;

— Ήρθα με το σιδηρόδρομο απ' την πεδιάδα.

— Και πώς έφτασες στο σιδηρόδρομο;

— Έφτασα με τόν ποταμό απ' την πλαγιά του βουνού. Με κατέβασαν τα νερά του.

— Και πώς βρέθηκες στον ποταμό;

— Με ρίξαν οι ξυλοκόποι. Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

— Και πού σε ρήκαν οι ξυλοκόποι;

— Με κόψανε από το δάσος. Άκουσε το πουλάκι αυτήν την κουβέντα και άρχισε να λήει στο κατάρτι πόσο τ' αγαπούσε το δάσος. Το δάσος είχε ψηλά περήφανα δέντρα, που προστάτευαν τα πουλάκια τη μέρα από τον ήλιο και από τον άνεμο τις νύχτες.

— Ήταν κι' ένα δέντρο στο δάσος που τ' αγαπούσε πιο πολύ απ' όλα. Το κορμί του ήταν ψηλό και γερό, και το μπόι του ξεπερνούσε τα άλλα. Από εκεί πάνω έβλεπε μακριά την πεδιάδα, τη θάλασσα, όλο τον κόσμο και λαχταρούσε να ταξιδέψει. Θύμωνε και μάνιαζε που δεν μπορούσε να τρέξει όπως ο άερας. Και όταν ήταν ζέστη και φύλλο δεν κουνούσε, θλιβόταν που η μοίρα του το είχε εκεί δεμένο με τις ρίζες στο χώμα. Κάθε καλοκαίρι μ' έβαζε και ιστορούσα ότι έβλεπα στις χώρες που είχε πάει. Του έλεγα για τις μακρινές θάλασσες και για τις ζεστές χώρες, για τις πολιτείες με τ' άσπρα σπίτια τους και για τους ανθρώπους και για τις μηχανές τους. Όσο

τ' άκουγε αυτά το δέντρο που ήθελε να ταξιδέψει όλο και ψηλότερα και ψηλότερα για να φτάσει να βλέπει πιο μακριά. Μά τούτη τη χρονιά που γύρισα δεν το δρῆκα τ' όμορφο δέντρο...

Εκείνη την ώρα ήρθε ένα μεγάλο κύμα και το καράβι σκαμπανέβασε. Κρατήθηκε γερά το πουλάκι στο κατάρτι για να μην πέσει και του ξανάειπε σε λίγο: — Άν το αντάμωνα θα του έλεγα και για σένα τώρα καλό μου κατάρτι.

— Δεν πειράζει, πές τα σε κανένα άλλο δέντρο, πουλάκι μου. Πές τους μάλιστα πως ήρθαν μια μέρα οι άνθρωποι στο δάσος να δρουν ψηλόκορμα τσιγα δέντρα για να κάνουν κατάρτια. Είδαν τότε και το δέντρο, αυτό που λές, και το ξεχώρισαν γιατί περνούσε όλα τα δέντρα του δάσους στο μπόι, καθώς χρειάζεται για ένα κατάρτι. Το κόψανε με τα τσεκούρια τους, το ρίξαν στον ποταμό, το στείλανε στο ναυ-

πηγείο, το βάλενε σ' ένα καράβι κατάρτι μεσιανό, το έρριξαν στο λιμάνι, και ανοίχτηκε στις θάλασσες τώρα το δέντρο εκείνο και ταξιδεύει, και τώρα καταμεσίς της θάλασσας αντάμωσε τ' αγαπημένο του πουλάκι. Όσοι κατάλαβαν, ως πούνε ντίλι, ντίλι. Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Τραγουδῶ μέ τή μανούλα

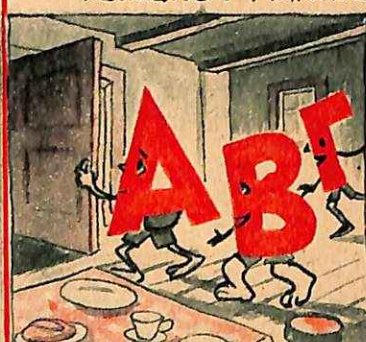
ΤΟ ΔΩΡΟ

Τί να σου πάρω
στη γιορτή σου;
καλό παιδί μου,
συλλογίσου,
τί να σου πάρω,
να χαρής;
Μιά κούκλα
κι' ένα ποτιστήρι;
για τούτο δώ,
το ξυπνητήρι,
να σε ξυπνή
πρωί νωρίς;
Μανούλα θέλω
την εύχή σου,
τί να μου πάρης,
συλλογίσου,
που να ναι πιδόμορφο
απ' αυτό;
Μ' αν θέλεις πάλι
κι' επιμένεις,
πάρε μου τότε,
τί προσμένεις,
και την κουκλίτσα
που κυτῶ.

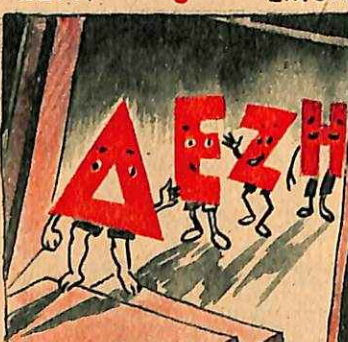
ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΛΕΞΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ : ΓΙΑΝΝΑΣ ΒΕΡΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ : Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

20Ν — Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, χτύπησε πάλι η πόρτα. «Θα είναι τ' αδερφάκια μας!» φώναξαν τα παιδιά χαρούμενα, κι' έτρεξαν ν' ανοίξουν. Πραγματικά, τέσσερα παιδάκια, νόστιμα και διαστικά, περίμεναν απ' έξω.

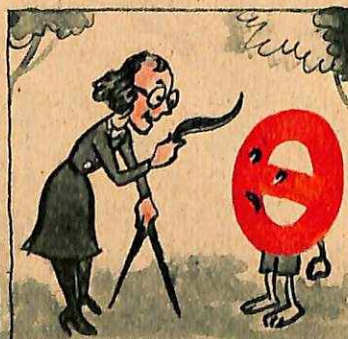
«ΕΙΜΑΙ το Δέλτα το Δυνατό!» είπε το πρώτο. «Από δω, τ' αδερφάκια μου: το Έψιλον το Έξυπνο, το Ζήτα το Ζιζάνιο και το Ήτα το Ήσυχο. Είχαμε κι' άλλα δυο παιδάκια μαζί, μα τσακώθηκαν και τα χάσαμε στο δρόμο».

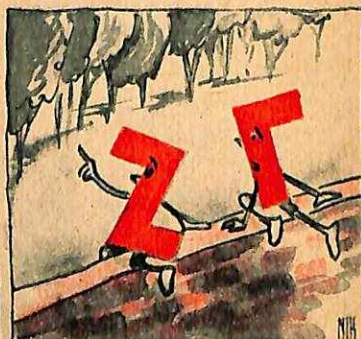
«ΠΩ, πώ, κρίμα!» είπε η κυρά Λέξη στενοχωρημένη. «Άς είναι, έλατε μέσα έσείς, να δω τί θα κάνω!» Υστερα δγῆκε στην καγκελόπορτα, και φώναξε με δλη τη δύναμή της: «Κυρά Γραμματική, τρέξε! Έχασα δυο παιδιά».

ΣΤΗ στιγμή, παρουσιάστηκε η Κυρά Γραμματική. Στο ένα χέρι της κρατούσε το Θῆτα, το θυμωμένο παιδί, και στο άλλο το μωμένο Ιώτα. «Σου τάφερα, κυρά Λέξη μου», τῆς είπε. «Συχώρεσέ τα, δὲ θα το ξανακάνουν».

ΤΑ βλέπετε, όμως, αυτά τα τρία μπαστούνια μου; Το ένα το λένε Όξεία, το άλλο Βαρεία και το τρίτο Περισπωμένη. Ξέρετε για ποιους τα έχω; Έλα δω, Θῆτα. Θα ξαναθυμώσης ποτέ; «Όχι, θείσσι!» είπε τότε κείνο.

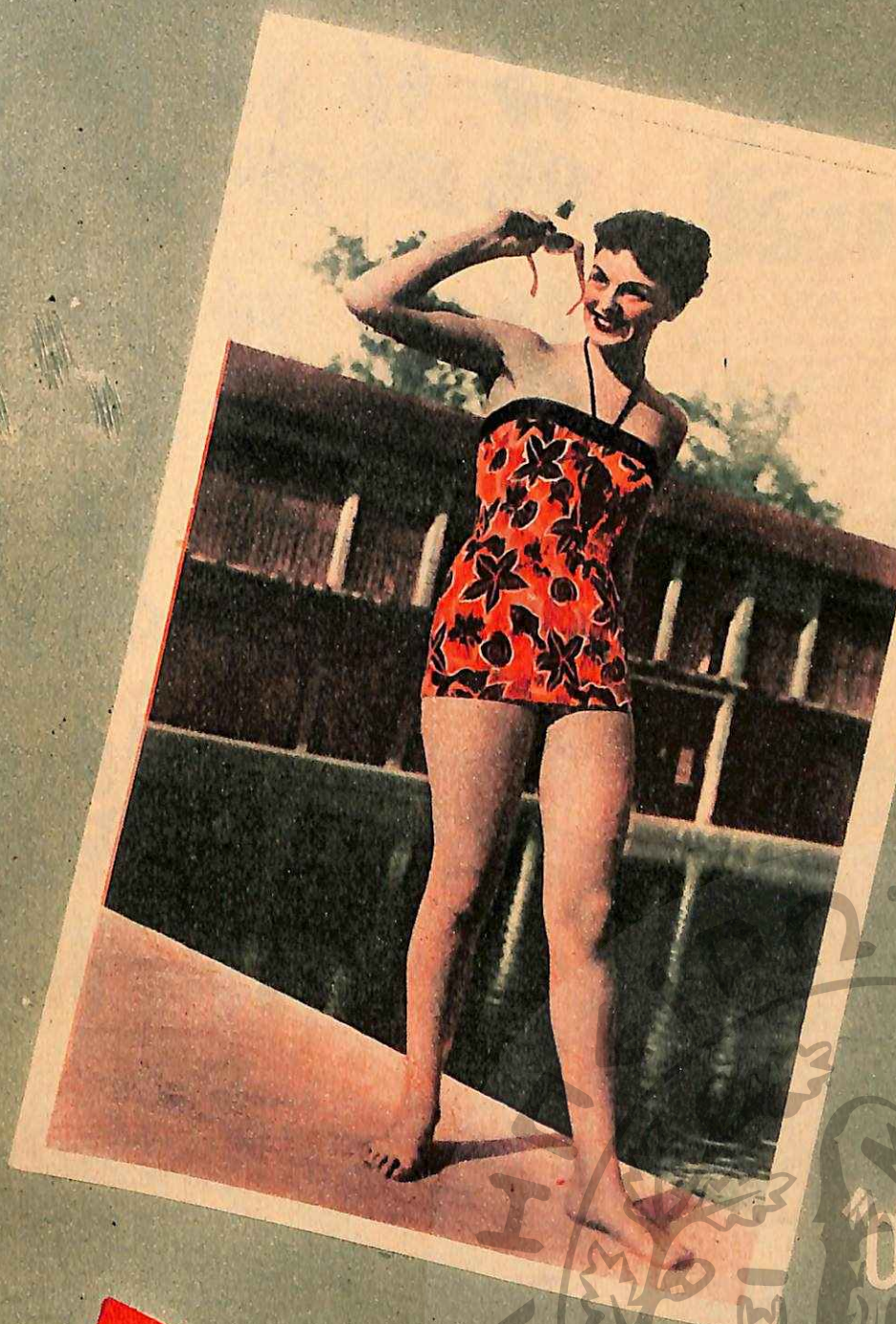

Καλά τότε, φεύγω», είπε η Κυρά Γραμματική, κι' έφυγε. Τότε το Ζῆτα και το Γάμα σκαρφώσαν στο Φράχτη. «Τί όραιο δάσος!», φώναξαν. «Πάμε κοντά να το δούμε».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΛΙ

forelle

Καί
καινούριο...
ΜΑΓΙΩ

Παστέτς

Ω ΟΡΕΩ

ΕΙΔΗ ΣΠΟΡ
Ιωνάς

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

ΤΣΩΡΤΣΙΑ 21 & 42

Προσέχετε
τά νύχια σας!

Κάθε γυναίκα οφείλει να προσέχει τα νύχια της και να τα θάβει με τα κατάλληλα προς την προσωπικότητά της χρώματα. Όχι όμως με θραυτικά "χρώμα", που κατά κανόνα είναι πράξεις κατασκευασμένα και υπολείπονται από όλη την Αμερικανική θραυτική ονυχών CUTEX, τα οποία μετατρέπονται όλες οι γυναίκες του κόσμου, και τα οποία είναι διαδεδομένα εις όλο τον κόσμο. Είναι τα μόνα, που περιέχουν ΕΝΑΜΕΛΟΝ, το θάβει αυτά ουσιαστικά, μεγάλης διάρκειας. Γι' αυτό και είναι ποιότητας εξαιρετικής και γι' αυτό διατηρούνται στο νύχια περισσότερο από κάθε άλλο θραυτικό.

Τα CUTEX πωλούνται σε ειδικά υαλικά, που είναι κατασκευασμένα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να παρεμποδίζεται η εξάτμιση του θραυτικού, το θραυτικό να παίρνει την ποσότητα ακριβώς που χρειάζεται για το θάβει, και το κυριότερο, να μη πιτσάει και να λερωθεί. Έτσι, τα CUTEX είναι και οικονομικά και πάντως είναι εφηνότερα από κάθε άλλο θραυτικό καλής μάρκας.

CUTEX. Το μεγάλο ποικιλία υαλίων και μονόχρωμων χρωμάτων, CUTEX. Αμερικανικά θραυτικά πολυτελείας.

CUTEX
(ΚΙΟΥΤΕΞ)
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ: ΦΑΡΜΑΚ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "FAREL",
ΜΑΡΗΝ 1-ΑΘΗΝΑΙ

Στο κατάστημά μας δά θρήτε
τό κοντομάνικο ύποκάμισο του
γούστου σας σε πλουσιωτάτη συλ-
λογή και στις καλλίτερες τιμές.

ΣΤΑΔΙΟΥ 6 τηλ. 36713

(ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΓΩΝΙΑ)

ΦΑΕΘΩΝ

ΟΙΚΟΧΕΝΕΙΑ

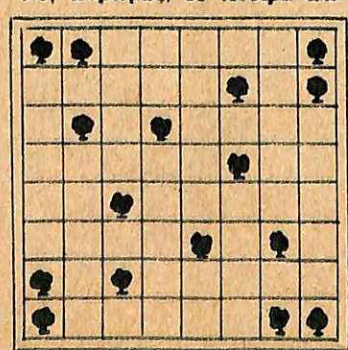

ΟΙ ΔΥΟ ΟΜΟΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Μολονότι οι ανωτέρω 25 εικόνες φαίνονται ίδιες, μόνο δύο απ' αυτές είναι ακριβώς οι ίδιες σε κάθε λεπτομέρεια. Στις άλλες υπάρχουν μικρές διαφορές στα μαλλιά, στα μάτια, στα χείλη, στα καπέλα και στο γαβάκι. Μπορείτε να βρήτε τις δύο ίδιες εικόνες;

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΜΗΤΣΟΥ

Ο μπαρμπα Μήτσος θέλει να καταμετρή τα δέντρα του κήπου του, λαμβάνοντας, σε τέσσερα απο-

σκονιστεί σε κάθε γωνία του κήπου να ανήκουν οπωσδήποτε σε διαφορετικά παρτέρια το καθένα. Μήπως μπορείτε να τον βοηθήσετε στην προσπάθειά του αυτή;

ΜΟΝΟΙ ΚΑΙ ΖΥΓΟΙ

α) Δεν υπάρχουν παρά τέσσερις μονοί αριθμοί μικρότεροι του 100, που διαιρούνται ακριβώς χωρίς υπόλοιπο από τέσσερις διαφορετικούς αριθμούς. Τους γνωρίζετε;

β) Έξω όλων, υπάρχουν πέντε ζυγοί αριθμοί μικρότεροι του 100, που διαιρούνται ακριβώς χωρίς υπόλοιπο από τέσσερις διαφορετικούς αριθμούς. Τους ξέρετε;

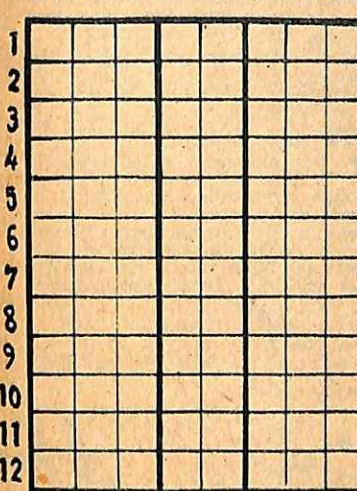
ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 68

Λύστε τα και μοιραστείτε, έτσι, ώστε τα δύο δέντρα που έρι-

ΩΕΡΝΑΖΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε οριζοντίως τα τετράγωνα του σχεδίου με τις ζητούμενες 16 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δύο κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται μία γνωστή παροιμία, που θα τη διαβάσετε αραδιάζοντας τα ζεύγη των γραμμάτων το ένα μετά το άλλο.

1: Έδω την έπαθε ο Μαρδόνιος.
— 2: Η κατάληψή της απέτελεσε την πρώτη μεγάλη νίκη της Έπαναστάσεως του 1821. — 3: Συμβιβασμός, συμφιλίωσις. — 4:

Τον χαϊδεύει το κύμα της θάλασσας. — 5: Ο χορός εκεί επάνω δεν ήταν διασκεδάσις, αλλά πράξις ήρωισμίου. — 6: Ιστόρησε τους άθλους του Μ. Αλεξάνδρου. — 7: Έχει φτερά και χαρμί. — 8: Δεν είναι κανείς μας. — 9: Αρχαία ονομασία ποταμού της Μ. Ασίας, που σημαίνει σήμερα πηγή πλούτου. — 10: Παρουσιάζει έμπόδια. — 11: Όταν είναι σπίτι, δρίσκει στο σημείο όπου συναντώνται δύο δρόμοι.

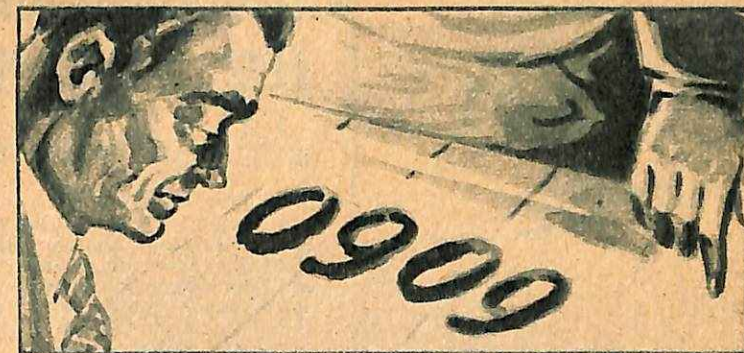
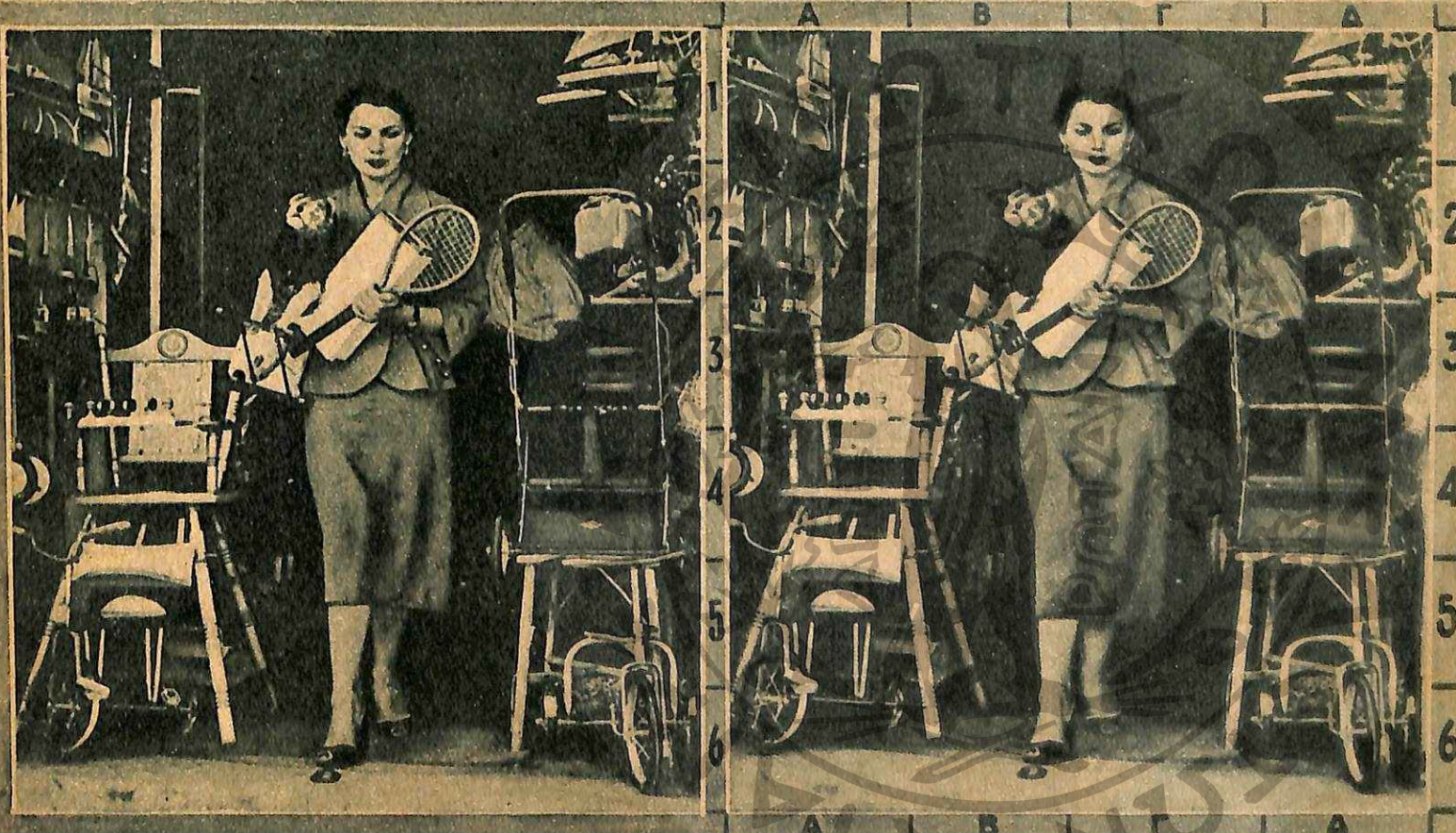
ΤΙ ΣΑΣ ΘΥΜΙΖΟΥΝ;

Να μία ευκαιρία να δοκιμάσετε τις εγκυκλοπαιδικές σας γνώσεις και την ταχύτητα της σκέψεώς σας. Όχι ένας από τους 21 αριθμούς που ακολουθούν συνδέεται με κάποιο ιστορικό γεγονός, με κάποια επιστημονική ή άλλη γενική σημασία έννοια κ.λ.π. Έτσι π.χ. ο πρώτος από τους αριθμούς αυτούς, το 100, είναι η θερμοκρασία, στην οποία βράζει το νερό. Αν βρήτε με ποια γεγονότα ή με ποιες έννοιες συνδέονται οι 16 τουλάχιστον από τους 21 αριθμούς, τότε πρέπει να είστε ικανοποιημένοι από την εγκυκλοπαιδική σας μόρφωσι. Οι 21 αυτοί αριθμοί είναι οι εξής:

100	3,1416	1914
10	12	1862
1789	13	21
365	1881	144
300,000	1453	300
1815	48	11
1897	1919	1492

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δύο φωτογραφίες, στη διπλανή σελίδα, φαίνονται ίδιες. "Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις ανακαλύψετε, χρησιμοποιώντας για εύκολία σας τα ιδεατά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τους αριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, την κάθε διαφορά, μπορείτε να την εντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

ΤΟ ΑΣΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΖΩΜΠΟΡΟΥ

Στον ύπαστυνόμο του Α' Παρρητήματος Ασφαλείας, που κατέφθασε άμέσως στο ξενοδοχείο της οδού Αθηνάς, όπου είχε διαπραχθεί το έγκλημα, ο ξενοδόχος δεν μπόρεσε να δώσει περισσότερες πληροφορίες από όσες είχε δώσει σχετικά στο τηλέφωνο. Το θύμα, τακτικός πελάτης του ξενοδοχείου, λεγόταν Αναστάσιος Γκέκας και ήταν ζωμπορος από τη Μακεδονία. Το πρωί εκείνο, τον είχαν βρει νεκρό στο δωμάτιό του, με δύο μαχαίριες στην πλάτη. Πριν ξεψυχήσει, ο Γκέκας είχε βρει τη δύναμη να γράψει κάτι στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι, με το δάχτυλό του, θουτηγμένο στο αίμα του. Ο ύπαστυνόμος έσκυψε και διάβασε τον αριθμό 0909. Τι, άραγε, μπορούσε να σημαίνει; Έξαφνα, μία γυναίκα φωνή απέσπασε την προσοχή του από τα αινιγματικά ψηφία.

Στο κατώφλι στεκόταν μία εφώφη νέα γυναίκα.
— Ποιά είναι η κυρία; ρώτησε ο ύπαστυνόμος.
— Σωώ Μελανίδου, καλλιτέχνης του άσματος, έσπευσε να τον πληροφορήσει εκείνη. Τον καμένο τον Τάσο!
— Τον γνωρίζετε;
— Σκούπισε τα μάτια της.
— "Αν τον γνώριζα; Ήμαστε στενοί φίλοι.
— Μένετε στο ξενοδοχείο;
— Ναι, από καιρό.
— Ο ύπαστυνόμος άλλαξε απότομα ύφος.
— Δέ μου λές, τώρα, Σωώ, γιατί σκότωσε τον Γκέκα; Για να τον κλέψης ή έπειδή σε είχε θηρεύσει;
Μπορείτε, να εξηγήσετε πώς ο αστυνομικός, μέσα σε μία στιγμή, έβγαλε το συμπέρασμα, ότι ο Γκέκας είχε δολοφονηθεί από τη συγκατοίκό του;

— Άλθθεια, καλέ, σκοτώσανε τον Τάσο;

Μπορείτε να χαρίτε

όσο θέλετε τη θάλασσα, χωρίς ή αλμύρα να καταστρέψουν την επιδερμίδα σας. Ο ήλιος να σας προκαλέσει εγκαύματα και πανάδες, αρκεί πριν από το μπάνιο σας να κάνετε μία επάλειψη με την προφυλακτική Κρέμα Λανολίνη "ΜΕΛΠΑΝ".

Το θράσος πριν κοιμηθείτε επαναλάβετε το ίδιο για να κρατήσετε το δέρμα σας λείο και άσπρο.

Προσέξτε όμως τις απομιμήσεις, ζητήσατε επίμονως την μάρκα "ΜΕΛΠΑΝ".

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Ripo!

Πιένετε με το τερμαντικό προϊόν Ripo!

ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Η ΙΚΟΥΖΙΝΑ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

1. — ΚΕΦΤΕΔΑΚΙΑ

Τί προσθέτει λίγο κόκκινο πιπέρι στα μικρούτσικα κεφτεδάκια, που θα προσφέρετε ως ορεκτικό, θα το διαπιστώσετε όταν τα δοκιμάσετε: Κοσκινίζετε ελάχιστα κόκκινο πιπέρι με αλεύρι. Αλευρώνετε τα κεφτεδάκια και τα τηγανίζετε. Θα γίνουν γευστικώτατα και θ' αποκτήσουν επίσης ωραιότατο χρώμα.

2. — ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ ΣΩΤΕ

Φρέσκα φασολάκια «σώτη» μαζί με κολοκυθάκια ταιριάζουν πολύ: Μισοβράζετε 1/2 όκα φασολάκια και τα στραγγίζετε. Κόβετε 1/2 όκα κολοκυθάκια σε μικρά κομμάτια. Ζεσταίνετε αμύγδαλο βούτυρο και σωτάρτε τα φασολάκια μαζί με τα κολοκυθάκια. Ρίχνετε αλάτι και πιπέρι και, όταν ψηθούν, προσθέτετε 4 κουταλιές σουπας σάλτσα ψητού και 1 1/2 κουταλιά σάλτσα τομάτας. Τα σερβίρετε ζεστά.

3. — ΛΙΚΕΡ ΣΤΟ ΠΛΩΓΤΟ

Έαν προσθέσετε λίγο λικέρ στην κρέμα του παγωτού, θα έχετε κάτι το καινούργιο. Έτοιμάζετε την κρέμα με 75 γρ. κρόκους αυγών, 75 βράμια ζάχαρη και 312 1/2 βράμια γάλα. Την κρύνετε και την αρωματίζετε με 15 βράμια λικέρ (ρούμι ή κίρς). Την παγώνετε σε μηχανή παγωτού.

4. — ΓΑΡΙΔΕΣ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ

Ένα από τα ελκυστικότερα ορεκτικά είναι οι γαρίδες. Δοκιμάστε τις αυτή τη φορά τηγανιτές: Βυθίζετε βρασμένες γαρίδες μέσα σε έτοιμη μουστάρδα. Κατόπιν τις τυλίγετε σε ψιλοκοπανισμένη γαλέτα και τις τηγανίζετε σε αβαν φριτούρα έως ότου πάρουν χρώμα κοκκινωπό.

5. — ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Το κοτόπουλο γίνεται νοστιμώτατο εάν, πριν το τηγανίσετε, το σκεπάσετε με γιαούρτι και το αφήσετε αρκετές ώρες μέσα στο ψυγείο να παγώσει. Γαστρονομικό μυστικό, που εύκολο γίνεται.

6. — ΣΑΛΑΤΑ Α ΛΑ ΚΡΕΟΛ

Πατάτες σαλάτα «ά λα κρεόλ». Η σαλάτα αυτή είναι εξαιρετική. Αποτελείται από βρασμένες πατάτες, κομμένες σε φέτες, ανάμικτες με αρκετές βρασμένες γαρίδες. Γαρνίρεται με φέτες βρασμένων αυγών και με μικρές κόκκινες πιπεριές. Το λαδόβουδο γίνεται με 4 κουταλιές λάδι, 2 ζυδι, 1 κουταλάκι αλάτι και 1/2 πιπέρι. Το ρίχνετε στη σαλάτα, ενώ οι πατάτες είναι ακόμη ζεστές.

7. — ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΧΟΡΤΑ

Έάν σας άρεσουν τα αρωματικά χόρτα στη σάλτσα τομάτας, δοκιμάστε αυτή τη φορά και λίγο βασιλικό: Διαλέγετε ώριμες τομάτες, τις κόβετε και τις βάζετε σε κατσαρόλα με 1 κρεμμύδι, λίγο σέλινο, μαϊντανό, βασιλικό και 1 έως 2 καρόττα — όλα ψιλοκομμένα. Τα βράζετε επί 45 λεπτά. Περνάτε τη σάλτσα από σίτα, την αδειάζετε μέσα σε κατσαρόλα και τη βράζετε μερικά λεπτά με λίγο ζωμό κρέατος ή με 1 έως 2 μπουγιόν. Όταν την κατεβάσετε από τη φωτιά προσθέτετε ένα κομματάκι φρέσκο βούτυρο.

X. Π.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

* Για να σπάσουν εύκολα τα καρυδιά θα τα αφήσετε προηγουμένως 12 ώρες σε νερό με αλάτι.

* Τα λεμόνια διατηρούνται πολύ καιρό χωρίς να χαλάσουν: Ένα δοχείο γεμάτο νερό, που θα κλείνουν στεγανά.

* Για να μείνουν άσπρα τα κουνουπίδια όταν βράζετε, ρίξτε μαζί στην κατσαρόλα και μερικές φλούδες λεμονιού.

* Όταν πρόκειται να ρίξετε σε ένα ποτήρι πολύ ζεστό υγρό, ακολουθήστε πρώτα το ποτήρι πάνω σε ένα υγρό πανί. Τότε το ποτήρι δε θα κινδυνεύει να σπάσει.

* Ο κομμένος καφές διατηρείται καλύτερα εάν τον βάλετε σε τενεκεδάκι πουλι εάν τον ρίξετε επάνω επάνω λίγη ψιλή ζάχαρη. Τότε και το άρωμα του γίνεται πολύ δυνατότερο.

* Εάν σας πείσει μελάνι, σε λευκό ύφασμα, θα σπαστούνε το ύφασμα και κατόπιν θα τριψέτε το λευκό με όξινο νερό. Αν το ύφασμα είναι χρωματιστό και πλένεται, θα το σπαστούνε και κατόπιν θα ρίξετε πάνω στο λευκό ζεστό γάλα και εν συνεχεία λεμόνι.

* Αν η καρδιά σας ή άλλο δερματικό αντικείμενο του ιδίου χρόνου γδαρθεί σε κάποιο σημείο, βάλτε πάνω στο γδαρμένο μέρος και πολλές φορές λίγο άσπασμα ιωδίου.

ΟΤΑΝ ΕΓΚΥΜΟΝΗ Η ΣΚΥΛΑ ΜΑΣ

Το άρσενικό και θηλυκό σκυλί είναι κατάλληλα δι' αναπαραγωγή από ηλικίας 10 μηνών μέχρι 8 ετών. Πέραν της ηλικίας αυτής τα μικρά γίνονται καχεκτικά.

Μία ανεπιθύμητη έγκυμοσύνη της σκύλας μας μπορεί να εμποδίσει ακίνδυνως με δημιουργία αποβολής αλλά όχι πέραν του πρώτου μηνός έγκυμοσύνης.

ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ΣΑΣ

Η τεχνητή γονιμοποίηση εφαρμόζεται με άριστα αποτελέσματα στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλες χώρες.

Ο χρόνος της έγκυμοσύνης κυμαίνεται από 63-68 ημέρες στις μεγαλόσωμες και από 59-62 στις μικρόσωμες.

Κάθε καθυστέρηση πέραν της 60ης ημέρας είναι παθολογική.

Τα σκυλάκια της πρώτης γέννας είναι συνήθως αδύνατα.

Η διατροφή της έγκυμοσύνης σκύλας πρέπει να είναι πλούσια σε κρέας. Κατά την προσέγγιση του τοκετού η έγκυμοσύνισα πρέπει να διατρέφεται με λιπαρές σούπες, που εύνοσον τη γαλακτοπαραγωγή.

Μετά τον τοκετό η σκύλα πρέπει να διατρέφεται με γάλα χλιαρό.

ρό, γαλατόσουπες, καφέ, κρέας. Όταν η μάνα τρώει τα μικρά της σημαίνει ότι η διατροφή της υπήρξε φτωχή σε έλαια και κυρίως σε άσβεστο.

Κανονικός αριθμός μικρών είναι τρία μέχρι πέντε. Μεγαλύτερος αριθμός κουράζει το μητρικό οργανισμό.

Το πρωτόγαλα είναι απαραίτητο ως πρώτος θηλασμός. Είναι ελαφρώς οπαστικό και πιθανώς παίζει ανοσοποιητικό ρόλο για το κουτάβι έναντι των ασθενειών που πέρασε η μάνα.

Η αποκοπή του θηλασμού γίνεται κατά την έκτη εβδομάδα μεθοδικά και κατά στάδια. Τότε το κουτάβι, κι πρέπει συμπληρωματικά να τρώει πολύ ψιλοκομμένο κρέας, κρέατος, στον οποίον προσθέτουμε λίγο μουστάρδα.

Τα θέρμανση που πρέπει να υποβληθούν σε τεχνητή διατροφή, μπορούν να διατρέφονται με άγλαβινό γάλα. Η προσθήκη ενός φρέσκου ούγου σε κάθε 50 βράμια γάλακτος είναι απαραίτητη, επειδή το άγλαβινό γάλα είναι πτωχό σε λευκομαστούχες ουσίες συγκριτικά με το γάλα της σκύλας.

Δρ. ΣΩΤΗΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Κτηνίατρος

Τριανταφυλλιά

γωνικό μέτρο χώματος, θα το ξανασκάψετε με προσοχή, σε τρόπο που η κορυφή ν' ανακατευτεί τελείως με το χώμα, για να μην έλθει σ' επαφή με τις ρίζες της τριανταφυλλιάς και σ' αυτή ουσυρήσσει άργότερα διάφορες αρρώστιες.

Την κορυφή είναι απαραίτητο

να τη συμπληρώσετε με χημικό λίπασμα πλούσιο. Σ' αυτό το συνιστά το Βεζεταλίνη Α, που περιέχει ζωικά λίπασματα, αίμα ζερό ζωικό, άζωτο, νιτρικό και θειικό και φωσφορικό άζω με βεικό με γνήσιο, δηλαδή ότι χρειάζεται το φυτό της τριανταφυλλιάς, για να βύση ζωηρά ανεπτυγμένα άνθη

που να είναι άνθητικά στις προβλεπόμενες διαστάσεις.

Φυτεύοντας την τριανταφυλλιά, προσέξτε να μην είναι υγρό το έδαφος και όταν τη φυτεύετε πατήστε καλά το χώμα γύρω στον κορμό, σε τρόπο που οι ρίζες να έλθουν σ' επαφή με το χώμα και να μη μείνουν αέρας μέσα στα διαστήματα.

Το έδαφος που πρέπει να φυτευτεί, η τριανταφυλλιά: Για τις θαμνωδείς χαμηλές τριανταφυλλίες χρειάζεται έδαφος 25-35 εκατοστά και 50-60 εκατοστά απόσταση της μιας από την άλλη. Προσέξτε: Τα υπόλοιπα πρέπει να μόνουν 1-2 εκατοστά έδαφος από το χώμα. Οι δενδροειδείς και αναρριχώμενες πρέπει να φυτευτούν σε 40-50 εκατοστά και σε απόσταση 0,80-1 μέτρο ή μια από την άλλη. Πρώ της φυτεύσεως της τριανταφυλλιάς, είναι απαραίτητο να γίνει το κλάδεμα της ρίζας και της κομής. Της μέν ρίζας της αφαιρούμε τα πληγώμενα μέρη και τα χοντρά στα άκρα με ένα κοφτερό κλαδεύτηρι. Κατόπιν τα τομάζουμε ένα ηχητό γυλό σ' ένα κουβά με 3-4 οκάδες κοκκινόχωμα, δύο οκάδες άγλαβινό κοπριά και ανάλογο νερό. Τα ανακατεύουμε καλά, ώστε να ποτιστούν και δουτάμε μέσα τις ρίζες.

Προσέξτε: ποτέ οι ρίζες να μη μένουν στεγνές και να μην εκτείνονται στον ήλιο και στον αέρα. Κατόπιν θα κλαδεύετε το επάνω μέρος (την κομή) της τριανταφυλλιάς, από το δεύτερο έως το τέταρτο μάτι. Από τη θέση του κορμού αφαιρούμε τους μικρότερους αδύνατους κλάδους και τα ξερά κομμάτια που υπάρχουν.

Όλα τ' ανωτέρω πρέπει να γίνουν να γίνονται με προσοχή, γιατί μόνον τότε εξασφαλίζεται το καλό επίσημο του φυτού και ζωηρά παρατεταμένη, με ζωηρή και άφθονη απόδοσις σε άνθη. Καλό είναι, στο κλίμα μας, που ο ήλιος από τον Ιούλιο μέχρι το Σεπτέμβριο θασανίζει τα φυτά, να σκεπάζουμε γύρω τον κορμό με ένα στρώμα από άγλαβινού κοπριά, σε τρόπο που οι ρίζες του φυτού να εδρiscονται σ' ένα περιβάλλον μάλλον βροσερό.

Στο επόμενο: θα βούμε πως πολλαπλασιάζονται οι τριανταφυλλίες.

Α. ΑΓΑΛΙΩΤΗ Σ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΙ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

Ο ΖΑΦΕΙΡΗΣ

Ο Ζαφείρης της Πλάκας, που από το 1918 ένθουσιάζει τους Αθηναίους με τα θαυμάσια και νοστιμώτατα πιάτα του, μάς λέει κι αυτός τα μυστικά του:

ΜΠΕΚΑΤΣΕΣ ΣΑΛΜΙ

"Αν, λοιπόν, έχετε μπεκάτσες και θέλετε να γίνουν ένα νόστιμο σαλμί, αφού τις πλύνετε και τις αλατίζετε, βάλτε τις να τσιγαριστούν σε βούτυρο, μαζί με τα έντόσθια τους. Χωριστά,

βράστε με νερό 5-6 φελιά σκόρδο, ένα κρεμμύδι, ένα μάτσο καρόττα. Ένα μάτσο σέλινο και 8-10 ταν βράσουν καλά στίψτε το νερό τους από τουμπάνι άπάνω στις μπεκάτσες που τσιγαρίζονται. Όταν τα πουλιά βράσουν ανοίξτε τα λίγο με ένα κουταλάκι μικρό, πετάξτε το στομάχι τους και τα υπόλοιπα έντόσθια δουλέψτε τα με φρέσκο βούτυρο και αλατίζτε τα τηγανισμένα ψωμιά που θα σερβίρετε μαζί με τις μπεκάτσες. Δοκιμάστε για αλάτι και πιπέρι φυσικά, και όταν βάλτε τις μπεκάτσες ζεστές άπάνω στα ψωμιά τους περιχύστε τις με τη σάλτσα τους.

ΦΙΛΕΤΑ ΓΛΩΣΣΑΣ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ
(Για 4 άτομα, 4 γλώσσες των 100 βραμίων)

Βγάλτε τα φιλέτ της γλώσσας προσεκτικά και αφού τα πλύνετε, τ' αλατίζετε και τα κτυπήσετε ελαφρά αραβδαίστε τα διπλωμένα στα δύο σε ένα μικρό τασάκι. Προσθέστε τους αρκετό φρέσκο βούτυρο, 25 βράμια κρασί άρεταίνωτο και βάλτε τα να ψηθούν σε μέτριο φούρνο επί 10 λεπτά, χωρίς να στεγνώσουν. Υστερα βγάλτε τα φιλέτα άλλοι, σουρώστε από ψιλή σίτα τη σάλτσα τους και ξαναβράστε την άσπου να μελώση σε γλάσο. Τότε κτυπήστε σε ένα κατσαρολάκι 4

Το Ευχάριστο Σπίτι

Το γούστο της γυναίκας δε δοκιμάζεται στα άκριβα πράγματα. Το πιο φτηνό απλό υλικό μπορεί να δώσει κάποτε τα ωραιότερα αποτελέσματα όταν μια λεπτομέρεια, ένα στολίδι, ένα μικρό τίποτα, προστεθεί πάνω του θα φανερώσει την προσωπικότητα εκείνης που το έφτιαξε.

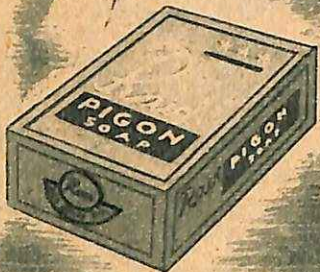
Η Γαλλίδα γι' αυτό είναι φημισμένη στον κόσμο για το γούστο της. Έχει το χάρισμα να μεταχειρίζεται ένα τσίτι όπως το πιο βαρύτιμο μεταξωτό και να του δίνει «άερα», όπως λένε. Αυτός ο «άερας» χρειάζεται κυρίως για να κάνει και την εμφάνισή του σπιτιού μας ωραία με τα πιο λιτά μέσα. Τα άχαρα καλύμματα των επίπλων, που μεταχειρίζομαστε το καλοκαίρι για να τα προφυλάξουμε από τη σκόνη και το ξεθώριασμα και μοιάζουν συνήθως σαν ράσα καλογερίστικα που τους φοράμε, με λίγο γούστο μπορεί να γίνουν άφορμη για μια νέα επίδειξη της δημιουργικότητάς σας. Το ταίριασμα ενός μονόχρωμου ύφασματος με το ροστικό κορμό θα δώσει ένα καινούργιο ύφος στον καναπέ σας. Στο παλιό κανονικό κάλυμμα της καρέκλας ένα κέντημα με δυνατό χρώμα στο κεφάλι θα σπάσει τη μονοτονία του. Πολύ απλούστερο και ευκολότερο θα είναι το στολίσμα που σας δίνουμε στο άλλο μας σχέδιο με φιστόνι από κορδομένο σε αντίθετο χρωματισμό από το φόντο του.

Κυττάξτε επίσης την πολυθρόνα που σχεδιάσαμε για σας. Το μονότονο σουρωτό γύρο τον αντικαθιστούν στις δυο μπροστινές γωνίες κεντήματα γκωντέ που όχι μόνον είναι πρωτότυπα, αλλά μαλακώνουν και την αυστηρή γραμμή της. Ανάλογο κέντημα, για να δέσει το σύνολο, επαναλαμβάνεται στο κεφάλι. Ο,τι έχετε να κάνετε σε όλα τα ζητήματα της διακοσμήσεως του σπιτιού σας είναι ν' αφήνετε την φαντασία σας ελεύθερη να ποικίλην τη βασική έννοια της πραγματικής χρησιμότητας του κάθε πράγματος.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΩ

(Εικονογράφηση: Ε. ΒΑΚΑΛΩ)

Παρελθόν

ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

**Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΥΤΙΡΙΔΟΣ
ΣΑΠΩΝ**

**Ravi
PIGON
ΠΙΓΚΟΝ**

"Ένα λούσιμο αρ-
κεϊ νά έξαλείψετε
τήν πιτυρίδα και
νά κάνετε μαλλιά
σάν μετάξι καθα-
ρά και στιλπνά.

ΣΑΠΩΝ ΠΙΓΚΟΝ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΤΙΡΙΔΟΣ
ΠΡΟΪΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ "RAVI,"
Μ.Η.ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Όδός Κλεισθένους 15
Τηλέφ. 52-416

**Με το μικρό αυτό
σωληνάριο, λούζε-
σθε άνετα 4 φορές**

DOP

Το οικονομικώτερο **ΣΑΜΠΟΥΑΝ**
πού: κάνει ωραία μαλλιά σάν
μετάξι.

Δίνει ζωή στα πιο άτροφικά και
άρρωσθημένα μαλλιά χάρις στα
δαυμάσια υλικά που περιέχει, με-
ταξύ των οποίων και τα συστα-
τικά του αυγού.

Καθαρίζει τα μαλλιά σέ ένα λε-
πτό και έξαφανίζει την πιτυ-
ρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

**Το περίφημο
Κραγιόν
ΝΕΛΣΟΝ**

ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ:
ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

**ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ.
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ.**

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Από τις σελίδες 64 — 65

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ 1ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Οι ακόλουθες 12 διαφορές ύ-
πάρχουν στην φωτογραφία Β':
1 Α: 'Η φωτεινή γραμμή επάνω
στο κρύσταλλο έχει εξαφανισθή.—
2 Α: Το μαντήλι του όρθιου κυ-
ρίου δεν υπάρχει πιά. 'Επίσης έ-
χει χαθεί και το γυναικείο πρόσω-
πο, πίσω από τον όρθιο κύριο. —
3 Α: Στο φλυτζάνι που κρατά ή
κυρία έχει προστεθή ένα χερούλι.
— 3 Β: 'Η δεσποινίς με τη λε-
μονάδα δεν έχει πιά το σκουλαρί-
κι της... — 4 Β... Έχει όμως ά-
ποκτήσει και άλλο δαχτυλίδι στο
άριστερό της χέρι. — 5 Β: 'Η
γυαλάδα των μαύρων ματογυαλιών
άλλαξε θέση. — 1 Γ: Τα νερά του
μαρμαρών επάνω από την επιγρα-
φή έχουν αλλάξει. — 3 Γ: 'Η γρα-
βάτα του κυρίου με τα γυαλιά από
μονόχρωμη έχει γίνει ριγέ. — 1 Δ:
'Η κουρτίνα έχει αποκτήσει και
έλλο, σκούρο, φεστόνι. — 4 Δ:
Το ένα ποτήρι έχει εξαφανισθή
από το τραπέζι. — 5 Δ: Το πα-
πούτσι από ξέφτερνο έγινε ολο-
φτέρνο.

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

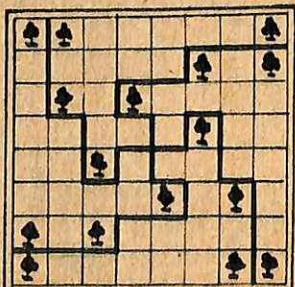
Στη δεύτερη φωτογραφία ύπα-
ρχουν οι ακόλουθες διαφορές: Α 1:
'Αφρέθη το χερούλι από το μεσαίο
κουδανάκι. — Α 3: "Ένα από τα
άσπρα μπαλάκια του παιδικού
καθίσματος έγινε μαύρο. — Β 2:
Το επάνω μέρος των ποδιών της
αρκούδας έμαύρισε. — Β 3: Στο
χείρι της ρακέτας προσετέθησαν
άσπρα δαχτυλίδια. — Β 5 και
Γ 5: Το φουστάνι έμάκρυνε. —
Β 6: Στο πόδι του παιδικού κα-
θίσματος προσετέθη ένα μαύρο δα-
χτυλίδι. — Γ 3: 'Εξαφανίσθηκαν
το ρολόγι και ένα από τα κουμπία
της ζακέτας. — Γ 5: 'Αφρέθη
το μεταλλικό κάλυμμα του ακρα-
ξονίου του παιδικού άμαξίου. —
Δ 2: 'Αφρέθη το άσπρο δέρμα
από την τσάντα. — Δ 3: Το με-
τάλλιο έλασμα του παιδικού άμα-
ξίου από στρίφτο έγινε ίσιο. —
Δ 5: Χάθηκε ή σέλλα του τρικύ-
κλου. — Δ 6: 'Εξαφανίσθηκαν δύο
ακτίνες από τον τροχό του τρικύ-
κλου.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

1) ΠΛΑΤΑΙΑΙ, 2) ΤΡΙΠΟΛΙΣ,
3) ΔΙΑΛΑΓΓΗ, 4) ΠΑΡΑΛΙΟΣ,
5) ΖΑΛΟΓΓΟΝ, 6) ΑΡΡΙΑΝΟΣ,
7) ΠΕΤΕΙΝΟΣ, 8) ΑΘΗΛΑΤΟΣ,
9) ΠΕΡΙΦΗΜΑ, 10) ΠΑΚΤΩ-
ΛΟΣ, 11) ΔΥΣΧΕΡΗΣ, 12) ΓΩ-
ΝΙΑΚΟΝ.

'Η παροιμία είναι: ΤΑ ΠΟΛΛΑ
ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΦΤΩΧΕΙΑ.

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Μ' αυτόν τον τρόπο ο μπάρμπα
Μήτσος θα χωρίση τον κήπο του.

ΟΙ ΔΥΟ ΟΜΟΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Οι δύο όμοιες μορφές είναι ή
τελευταία της τρίτης σειράς και ή
δεύτερη της τελευταίας σειράς.

ΜΟΝΑ ΚΑΙ ΖΥΓΑ

Α) 1ον: 45 (διαίρεται από τους
3, 5, 9 και 15).
2ον: 63 (διαίρεται από τους
3, 7, 9 και 21).
3ον: 75 (διαίρεται από τους
3, 5, 15 και 25).
4ον: 99 (διαίρεται από τους
3, 9, 11 και 33).
Β) 1ον: 60 (διαίρεται από τους
αριθμούς 2, 30, 3, 20, 4, 15, 5,
12, 6 και 10).
2ον: 72 (διαίρεται από τους ά-
ριθμούς 2, 36, 3, 24, 4, 18, 6,
12, 8 και 9).
3ον: 84 (διαίρεται από τους ά-
ριθμούς 2, 42, 3, 28, 4, 21, 6, 14,
7 και 12).
4ον: 90 (διαίρεται από τους ά-
ριθμούς 2, 45, 3, 30, 5, 18, 6,
15, 9 και 10).
5ον: 96 (διαίρεται από τους ά-
ριθμούς 2, 48, 3, 32, 4, 24, 6, 16,
8 και 12).

ΤΙ ΣΑΣ ΘΥΜΙΖΟΥΝ

100 Θερμοκρασία θρασμού του
νερού.
10 Οι Δέκα 'Εντολές.
1789 'Εκρήξεις της Γαλλικής 'Ε-
παναστάσεως.
365 Οι μέρες του έτους.
30000 Ταχύτης του φωτός.
1815 'Η μάχη του Βατερλώ.
1897 'Ο έλληνο-τουρκικός πόλε-
μος.
3,1416 'Η σχέση της περιφέρειας
ένος κύκλου προς την διά-
μετρόν του (ό αριθμός π).
12 Οι μήνες του έτους, οι 'Α-
πόστολοι, ή ντουζίνα, ό άρι-
θμός των λιντσών ενός πο-
διού, οι πέννες ενός σελλι-
νίου κ.λ.π.
13 'Ο γρουσουζίκος αριθμός.
1881 Προσάρτησις της Θεσσα-
λίας.
1453 'Αλώσις Κων/πόλεως.
48 'Ο αριθμός των πολιτειών
της Βορείου 'Αμερικής.
1919 'Υπογραφή της Συνθήκης
των Βερσαλλιών.
1914 'Ετος έκρήξεως του Α'
Παγκοσμίου Πολέμου.
1862 'Εξώσις του 'Οθωνος.
21 'Όταν φθάσετε στην ηλικία
αυτή αποκτάτε δικαίωμα
ψηφού.
144 Δώδεκα δωδεκάδες (μία
γρόσσα).
300 Οι τριακόσιοι του Λεωνίδα.
11 'Ο αριθμός των παικτών
μίας ομάδος ποδοσφαί-
ριτών.
1492 'Ανακάλυψις 'Αμερικής.

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τή στιγμή που πέθανε, ό ζώε-
παρος είχε αποικαλύψει το δολοφόνο
του, γράφοντας με το αίμα του
το: "γράφοντας με το αίμα του
αίματος δεν ήταν και πολύ δυνατό
στην ορθογραφία". Όπως έδιάδα-
σε τα τέσσαρα γράμματα ανάποδα,
ό αστυνομικός έσχημάτισε στην
άρχη την ένγυψιν, ότι έπρόκειτο
περί αριθμών (0909). Μόλις, ό-
μως, άκουσε το όνομα της γυναι-
κας, κατάλαβε τί έσήμαιναν τα
τέσσαρα ψηφία.

ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΝ

ΔΥΟ 'Αγγλοι δικασταί έτρεχαν
με το αυτοκίνητό τους με ύ-
περβολική ταχύτητα. Τους σταμά-
τησε ένας αστυνομός, τους υπέβα-
λε μήνυσι και το άλλο πρωί είχαν
νά δικάσουν ό ένας τόν άλλο.

Πρώτος έδίκασε ό Τζίμ τόν Τόμ
και τού έπέβαλε πρόστιμο πέντε
λίρες. 'Υστερα έδίκασε ό Τόμ τόν
Τζίμ και τού έπέβαλε πρόστιμο
πενήντα λίρες.

— Γιατί αυτό; ρώτησε κατά-
πληκτος ό Τζίμ.

— Αυτή είναι ή δεύτερη περί-
πτωσης που δικάζεται σήμερα έ-
νας δικαστής για παράβασι δια-
τάξεως της τροχαίας και πρέπει
νά φανούμε κάπως ασυτηρότεροι,
αποκρίθηκε ό Τόμ.

‘Ο μπαμπάς - παπαγά-
λος: Τί υπέροχη φωνή που έχει!
Σίγουρα ή μάννα του με άπάτησε
με κανένα καναρίνι.

— Τί έπαθες, πληγώθηκες;
— 'Όχι, έδαλα σουτιέν.

'Αυδό τήν 'αρχή

— Αυτό θα μου τή πληρώ-
σης ακριβά! φώναξε ή 'Ελέ-
νη θυμωμένη και χτύπησε δυ-
νατά το πόδι της στο πά-
τωμα.

— Πόσα; ρώτησε με σαρ-
κασμό ό Γιάννης.

— Πόσα, έ; Μου κάνεις και
πνεύμα; 'Εννοια σου, όμως.
Θά σε μάθω εγώ πολύ γρήγο-
ρα νά πουλάς το φθινό σου
πνεύμα άλλο.

— Δεν χρειάζομαι μεσίτες.
Το πουλάω και μόνος μου και
πιάνει περισσότερο τόπο από
ό,τι πιάνει σέ σένα τη χήνα.

— Χήνα; Χήνα; 'Εγώ χή-
να;

— 'Η 'Ελένη άδρησε επάνω
του και πριν προφθάσ ή Γι-
άννης νά άμυνθή, έχωσε τα μα-
κρουλά και κατακόκκινα νύχια
της θαδεία μέσα στα μάγου-
λά του. 'Όταν τα ξανάβγαλε
ήταν ακόμη πιο κόκκινα.

— Κακούργα! Δεν φταίς έ-
σύ. Φταίω εγώ, που έμπλεξα
μαζί σου, είπε ό Γιάννης κα-
θώς σκούπιζε με το μαντήλι
το αίμα από τα μάγουλά του.
'Αλλά φθάνει πιά!

— Κι' εγώ έσαι νομίζω.
Φθάνει πιά, φώναξε ή 'Ελένη.
Αύριο τή πρωί, θά...

— 'Όχι αύριο τή πρωί. Τώ-
ρα άμέσως. Αυτή τή στιγμή.
Κατάλαβες; Μπρός! Δρόμο!

— 'Όποτε με διώχνεις;

— Τώρα τή κατάλαβες;
— Γιάννη!
— Τέρας!
— Χρυσέ μου Γιάννη! 'Ε-
μένα; Τήν 'Ελένη σου; Ξε-
χνάς...

— 'Όχι. Δεν ξεχνάω. Θυ-
μάμαι, ότι μου έκανες τή ζωή
κόλασι.

— Γιάννη! Συγχώρησέ με!
Δεν θά τή ξανακάνω. Σού τή
ορκίζομαι.

— Μά, παιδάκι μου. Κάθε
φορά τή ίδια μου κάνεις, κά-
θε φορά τή ίδια μου λές και
κάθε φορά τή ξεχνάς.

— Γιάννη! Χρυσέ μου, Γι-
άννη! Τή φορά αυτή, σου ύ-
πόσχομαι...

— Καλά, καλά. Νά τή ξε-
ρης, όμως: Είναι και ή τελευ-
ταία φορά!

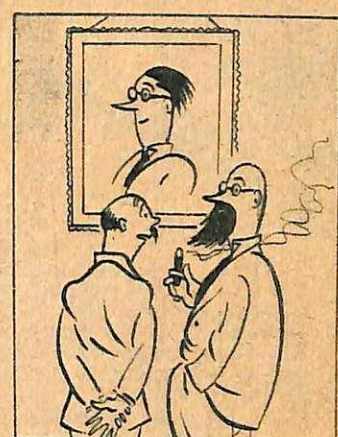
— 'Όποτε με άπειλεις, έ;
— Δεν σε άπειλώ. Σού λέω
άπλώς τί σκέφτομαι.

— Τί σκέφτεσαι, έ; 'Όποτε
πάλι εγώ φταίω, έ; Αυτό θά
μου τή πληρώσης ακριβά, φώ-
ναξε ή 'Ελένη θυμωμένη και
χτύπησε δυνατά το πόδι της
στο πάτωμα.

— Πόσα; ρώτησε με σαρκα-
σμό ό Γιάννης...

(Σημείωσις: Ξαναδιαβάστε
τήν ιστορία αυτή από τήν άρ-
χή).

ΦΩΚ. ΚΩΝΣΤΑΣ

— Δεν έχεις αλλάξει πολύ από
τότε, μόνο πού τα μαλλιά σου φυ-
τρώνουν τώρα διαφορετικά.

‘Ο φακίρης: Πού νά πάρη
ό διάβολος!... 'Ένα κουνούπι!

*ΑΛΕΚΤΩΡ.

Εμάνευσις...

ΑΛΕΚΤΩΡ

Σας
απεριμένουμε...

ΓΥΑΛΙΚΑ • ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ • ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ

'Αθήνα.

Στην άδελτεία
ΚΟΛΟΚΟΤΡΗΝΗ

**ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ
ΝΗΣΙΩΤΗΣ**
ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Διαλέγουμε πάντα
τά ωραιότερα μον-
τέλα, πού ένεπνεύ-
σθησαν οι ειδικοί
καλλιτέχναι σχεδια-
σταί τών έγροτα-
σιών όλου τού κόσμου

Θα Ρόδινα

Α ΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ άνθρωπος ήταν αυτός ο 'Αριστέδης. 'Η άπαισιοδοξία του δεν είχε δρία. 'Εφτανε να του πής εκκαλέμας για να σου χαλάσει το κέφι με τη γκρίνια του.

— Καλημέρα, 'Αριστέδη.
— Γκρρρ!
— Τι κάνεις σπίτι;
— Γκρρρ!
— Πώς τα περνάτε;
— Γκρρρ! Γκρρρ!

'Επρεπε νάχες τύχη δουνό με τον 'Αριστέδη. Δηλαδή, όχι να σου ζητήσουν. 'Απλά να τον καταφέρεις να σου απαντήσει μονολογικά. Αύτη την εξαιρετική τύχη την έκανε προ μηνός.

— Καλημέρα, 'Αριστέδη.
— Καλημέρα.
— Κάτι κακόκεφο σ'ε βλέπω, 'Αριστέδη. Σου συμβαίνει τίποτα σοβαρό;
— Φοβερό.
— Ποιό είναι το φοβερό;
— 335.
— Δηλαδή, τί 335;
— 'Η λίρα.
— 'Η λίρα; Και τί σ'ε νοιάζει τέσνα, 'Αριστέδη; Παίζεις λίρες;
— Μασσάω.
— Τί μασσάς; Λίρες;

— 'Οχι! Μασσάω ψωμί, κρέας, λάδι, ψάρι, τυρί.
— Και ποιός σου είπε, 'Αριστέδη, να μην τ'α μασσάς αυτά τα ώραία πράματα;
— 'Η λίρα.
— 'Ηρθε καμιά λίρα και σου είπε να μην μασσάς;
— 'Αλληλένδετα είναι.
— Σ'ε γελάσανε, 'Αριστέδη, δ'έν είναι καθόλου αλληλένδετα. Ποιός σου τάπε;
— Οι έφημερίδες.
— Και ποιός σου είπε να προτιμάς και να διαβάζεις από τις έφημερίδες αυτά τα άπαισιόδοξα πράματα;
— Τί να προτιμάω;
— 'Απολούστατα. Κουτέ άνωρωπει! 'Αντί να διαβάζεις τις τιμές της λίρας, του ψωμιού, του λαδιού και όλων αυτών των πεζών προϊόντων, να διαβάζεις για τις νέες εφευρέσεις. Για τις κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος. Για τις προόδους της ατομικής έπιστήμης. Μη διαβάζεις τις κηδείες. Διάβαζε τους γάμους και τα πανηγύρια. Μόνο τα ευάριστα να. Διάβαζε τί φόραγε στις εορτές της εστέπωσης ο Λόρδος Κώρζον. 'Αλλάξής σουκώτι. Διάβαζε πόσα εκατομμύρια κυβικά περιέχει ο φέτος ή λίμνη του Μαραθώνος να μη ξαναδιαψάσης σ'άλη σου τη ζωή. 'Ακολουθούσε τη συμβουή.

λή μου και θ'ά δής. Θ'ά είσαι άλλος άνθρωπος. Θ'ά γίνης όμιλητικός, εύθυμος. Θ'ά άποκτήσης αισιοδοξία και κέφι...

Με άκουσε ο 'Αριστέδης. Τόν ξαναείδα προχτές. Καθόταν στα καφενέιο. Κρατούσα ένα δίχτυ με μιά όκα μελιτζάνες και γύρω του είχε σχηματίσει κύκλος εύρύς. Τό μάτι του έγυάλιζε και ή γλώσσα του πήγαινε ροδάνι.

— Πρέπει να είμαστε, έλεγεν ο 'Αριστέδης, κατευχριστημένοι, κατενθουσιασμένοι και αισιοδοξοί δια το μέλλον. Μάλιστα. 'Εχουμε την τύχη να ζούμε στην πιο εύτυχισμένη εποχή. Χθές έγινε το χιλιόστο διακοσιοστό τριακοστό πέμπτο περίγραμμα ατομικής στη Νεβάδα. 'Αεροπλάνα πυραυλοκίνητα με ταχύτητα 2.300 χιλιομέτρων την ώρα διασχίζουν τους ουρανούς. Οι κορυφές των μυστηρίων της Φύσεως μία μία παραδίδονται. Πρό όλλιγου καρού άνηγγέλη ότι κατεκτήθη ή κορυφή του κόσμου. Τό 'Εβερεστ. Μόνο που δεν ανέβηκε σ' αυτό πρώτος ο Νεοζηλανδός Χίλαρι.

— 'Αλλά, δέικωμε κάποιος τόν 'Αριστέδη.
— 'Η μελιτζάνα...
Μπράβο, 'Αριστέδη, έτσι σ'ε θέλω.

ο Αισιόδοξος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Από τη σελίδα 47

1.— 'Οχι. Μόνον ή Σελήνη, ό 'Ερμής και ή 'Αφροδίτη, έπειδή περιστρέφονται άργά, περί τόν άξονά τους, είναι σχεδόν τελείως σφαιρικοί. Οι άλλοι, όπως και ή Γη μας, είναι πεπλατυσμένοι στους πόλους και έξογκωμένοι στον 'Ισημερινό.

2.— 'Οχι. 'Εχει διαπιστωθή πως μερικά τουλάχιστον ζώα, όπως οι μέλισσες, μπορούν να δοούν τις υπεριώσεις άκτινες, που δέν έπηρεάζουν το ανθρώπινο μέτι.

3.— 'Οχι. Είναι ινδική έπινόηση. Οι 'Αράβες την παρέλασαν κατά τόν δον αιώνα από τους 'Ινδούς και τη μετέφεραν στην Ευρώπη, όπου οι άριόμοι αυτοί άρχισαν να διαβιβάζουν: κατά τόν 15ον αιώνα.

4.— 'Οχι, μιά φλόγα γκαζιού, που μόλις φαίνεται, είναι πολύ πιο θερμή από μιά φλόγα κεριού, που είναι φωτεινότερη.

5.— 'Εννοεί πως ή πίεσις του αίματος στις άρτηριες σας δά ίσορροπούσε μιά στήλη ύδωργούρου ύψους 15 εκατοστούμετρών. Η άτμοσφαιρική πίεσις άντιστοιχεί: προς 76 εκατοστούμετρα ο άερογούρου. Σ'εννοεί πίεσις 15 άντιστοιχεί προς το ένα πέμπτο περίπου της άτμοσφαιρικής.

6.— Μερικά, όπως τα τρυπανο σώματα, είναι ζώα, άλλα, πρό πάντων μερικά βακτηρίδια, που περιέχουν χλωροφύλλη, θεωρούνται φυτά.

7.— Υπάρχουν πολλά ψάρια, και μερικά είδη μαλακοστράκων (γαρίδες), που μπορούν και αυτά να προσαρμόζονται στον χρωματισμό του περιβάλλοντός των.

8.— 'Οχι, γιατί ή έπιφάνεια της Γης είναι σφαιρική και ή παράστασις της σ'ένα επίπεδο άποτέλει πρόβλημα άλυτο, όπως και ο τετραγωνισμός του κύκλου.

SARONOFILLI

SARONOFILLI
PRETTY GIRL
CHICAGO

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ
Χλωροφύλλης
"ΣΑΠΟΝΟΦΥΛΛΗ"
Ο Δερματολόγοι 'Αμερικανοί διαπίστωσαν ότι φρεσκάρεϊ την επιδερμίδα και την ξανανοιώνει.
Ο 'Αφαιρεί την κοκοσμίαν του 18ώτος και των χειρών για 24 ώρες.

Πωλείται παντού

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΟΤΟΥ-ΑΘΗΝΑΙ

6 ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΜΗΛΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ
'Ο έπιθεωρητής των δημοτικών σχολείων ρωτάει ένα μαθητή:
— Ποιος έκλεψε τα μήλα των 'Εσπερίδων;
— 'Οχι άγώ, κύριε, άπαντάει ο μαθητής.
— Την άκούσατε την άπάντησή του; λέει ο έπιθεωρητής σ'ε τόσο έπιπληξέως προς το δάσκαλο.
— Την άκουσα, κύριε έπιθεωρητά, και μπορώ να σ'ε δεαδιώσω και άγώ, ότι δέν τ'ά έκλεψε αυτός, γιατί είναι ήθικό παιδί.
— 'Εξω φρενών από την τόση άμάθεια μωρητού και δασκάλου κάθεται ο έπιθεωρητής και γράφει άναφορά στο 'Υπουργείο, στην όποια έκθέτει το έπιστόδιο με τα μήλα. Λίγες ημέρες άργότερα, παίρνει την έξης άπάντησι:
— 'Ελαβε έκπαιδευτικός και όχι άγροφ. λας. 'Αποστολή σας δέν είναι ή φύλαξις των μηλων του κοινοδ, αλλά ή έπιθεωρησις των σχολείων. Παύσατε του λοιπού να άσασχολήτε το 'Υπουργείο με ζητήματα ξένα προς την άπρεσίαν.

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ
Μιά ώραία κυρία, που είχε μπλέξει σ'ε άτέλειωτο δικαστικό άγώνα για να πάρη το διαζύγιό της, παραπονιόταν σ'ε μιά χήρα φίλη της για τις άνισρές κι' ένευριστικές συνεπειές που είχε με τους δικηγόρους της.
— 'Ω! Μη μου μιλάς για δικηγόρους! την δέικω ή φιλενάδα της, που διήνε το δεύτερο χρόνο της χηρείας της. Τράβηξα κι' άγώ τόσα για να κατοχυρώσω την περυσία μου, ώστε έρχονται στιγμές, που θ'ά προτιμούσα να μην είχε πεθάνει ο άντρας μου.

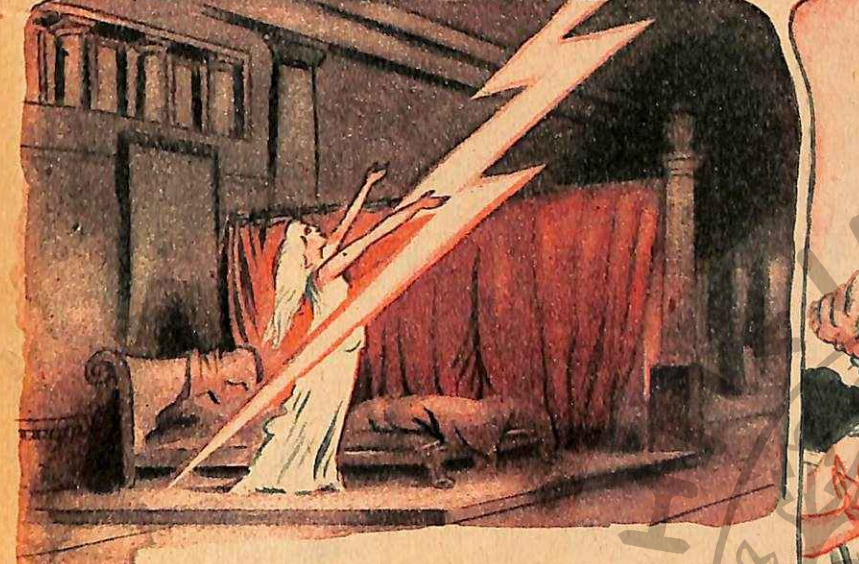
ΠΑΡΕΣΗΓΗ ΣΙ Ζ
'Ενας καθηγητής είχε την εύτυχία να δοκιμάση σ'ε ζωή του μιά διπλή χαρά: Το άνηγγέλαν συγχρόνως, ότι ή γυναίκα του έτεκεν αίσίως άρρενα και ότι κυκλοφόρησε μ'ε έπιτυχία το πρώτο του έπιστημονικό έίδιλο.

— Όταν ο πρώτος οικογενειακός φίλος κατέφθασε σ'ε σπίτι του καθηγητού και τόν συνεχάρη για το ευχάριστο γεγονός, δηλαδή τη γέννησι του παιδιού, ο χαρούμενος πατέρας και συγγενεφύς, νομίζοντας, ότι τ'ε συγχαρητήρια φοροούσαν το έίδιλο, άποκρίθηκε:
— 'Οφείλω να όμολογήσω, άγαπητέ φίλε, ότι το έργο μου θ'ά ήταν ήμιτελές, άκόμα, άν όχι έκαστόρωτο, άν δέ με δειπνέσαν σ' αυτό και δυό από τους μαθητάς μου.

ΚΛΕΜΑΝ ΣΟ ΠΟΥΑΝΚΑΡΕ, ΜΠΡΙΑΝ
— Όταν κάποτε ο Γάλλος Πρόεδρος της Δημοκρατίας έσκυψε όπερβολικά από το παράθυρο του προεδρικού τριανού και έπρεσε έξω ο Κλεμάνσώ έπαιε:
— 'Μοδ φαίνεται άπίστευτο, πως ένα τόσο έλαφρύ κεφάλι παρέσυρε μιά τόσο βαρεία κοιλιά...
— 'Ο Πουανκάρε έπαιε κάποτε για τόν Μπριάν:
— 'Αδ' γνωρίζε τίποτα, αλλά καταλαβαίνει τα πάντα.
— Και ο Μπριάν, όταν το έμαθε, άποκρίθηκε:
— 'Ναι. Έμαθε έντελώς διαφορετικό. 'Εκείνος γνωρίζει τα πάντα, αλλά δέν καταλαβαίνει τίποτα.

— Ρώτησαν κάποτε τόν Κλεμάνσώ:
— Τόν θεωρείτε τόν Μπριάν σάν ήγέτη;
— Μάλλον σάν σημαία, άποκρίθηκε ο Κλεμάνσώ.
— Δηλαδή;
— Κυματίζει με όλους τους άνέμους.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

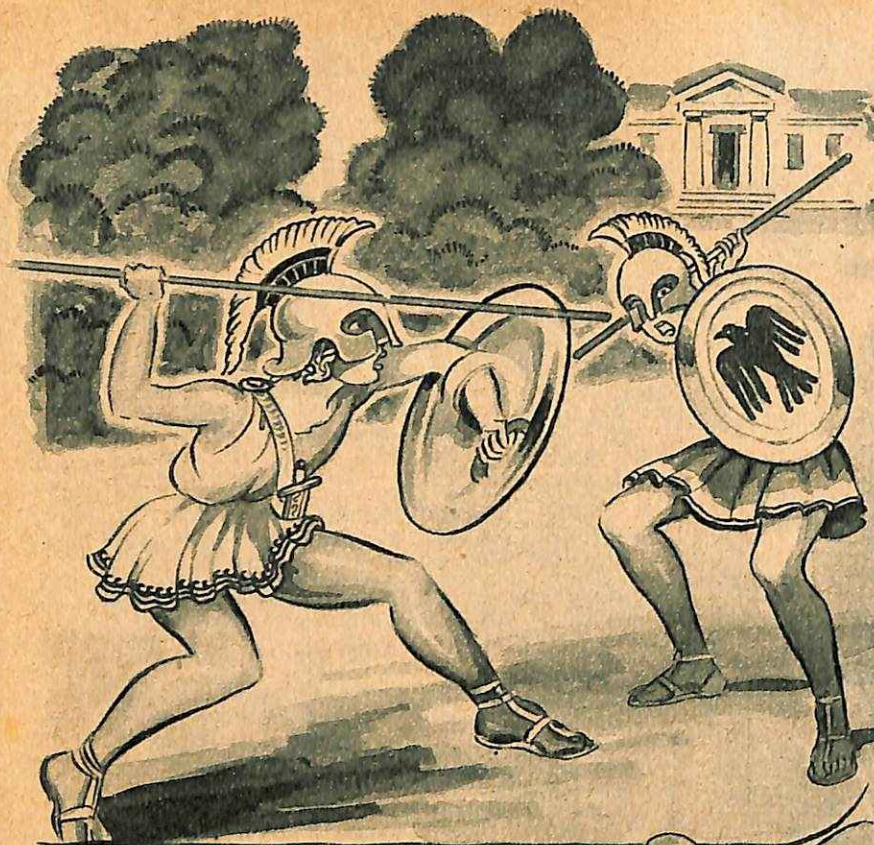
ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ τώρα σ' ένα ανάκλιτρο, που το σκέπαζε χρυσοκέντητο κάλυμμα, ή 'Ολυμπιάδα συνέχισε: «'Ηταν ή νύχτα του γάμου μου. Μισόφωτη ήταν ή κάμαρα κι' άρωματισμένη. 'Ακούγα το Φίλιππο, που ξεπροβοδούσε τούς καλεσμένους. 'Εξω από το νυμφικό θάλαμο, νέοι και νέες μου τραγουδούσαν γλυκά τόν 'Υμέναιο. Μιά γλυκύτατη νύστα ήρθε να μου σφαλίσ τα βλέφαρα. 'Εξαφνα — τί ήταν άλήθεια εκείνο! — ή κάμαρα γέμισε από το φώς μιάς δλόχρονης άστραπής. Βροντή τρομερή τη συνώδευε. Σάν πυρίνο φίδι είδα το άστροπελέκι να κατεβαίνει άπ' τη στέγη ολόσινα στη νυφιάτικη κλίνη μου. 'Ενοιώσα τη γλυκύτητα θάλαπής της φωτιάς. Μιά φωνή χάιδεψε τ' αυτιά μου ήρωτική τρυφερότητα: «Μη φοβάσαι, 'Ολυμπιάδα. Είμαι ήρωτική καλό το ούράνιο τούτο φώς. Θ'ά γεννήσης ένα ναϊ σημάδι καλό το ούράνιο τούτο φώς. Θ'ά γεννήσης ένα άγόρι που θ'ά περάση όλους τούς ήρωες στην παλληκαριά και σ'τη δόξα». 'Η Λαννίκη φώναξε με δέος: «Και δέν καίγασουν άπ' τη φωτιά;». 'Η 'Ολυμπιάδα κούνησε το κεφάλι: «'Εκείνες οι φλόγες δέν έκαίγαν. 'Ηταν σάν τριαντάφυλλα... Μ'ά εξαφνα έσβησαν και τις έχασα...».

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ
'Ο Φίλιππος, βασιλεύς της Μακεδονίας, παντρεύεται την 'Ολυμπιάδα, κόρη του βασιλιά της 'Ηπειρου Νεοπτόλεμου, που την είχε πρωτογνωρίσει ως βακχίδα, στα Διονυσιακά μυστήρια της Σαμοθράκης. Το πρώτο τους παιδί είναι άγόρι. 'Η 'Ολυμπιάδα το όνομάζει 'Αλέξανδρο.

2ΟΝ — Στην Πέλλα, την πρωτεύουσα του Φιλίππου, το βασιλικό παλάτι ξεχώριζε σάν εξάσιο διάδημα. 'Η ώραία του πρόσωπις καθρεφτιζόταν στα νερά του Λουδία, που έζωνε το κάστρο. Μ'ά και το έσωτερικό, μ'άλη την άπληγότητά του, ήταν ώραίο και άνετο. Τα λουτρά της 'Ολυμπιάδας, είχαν θαυμάσια διακόσμηση. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με μωσαϊκά, που παρίσταναν Σειρήνες και Τρίτωνες και οι τοίχοι φάνταζαν σ'ε θάλασσες γαλανές, με χελιδονόψαρα, φύκια, κοράλλια. 'Η 'Ολυμπιάδα, πούχε τελειώσει το λουτρό της, άφηνε την έμπιστη θηραπαινίδα της Λαννίκη να τη στολίζει και να την ντύνη. «...Λοιπόν, κυρά μου, δέν ήταν όνειρο; Τόδες με τα μάτια σου, άλήθεια;» ρωτούσε ή θηραπαινίδα. «'Όπως σ'ε βλέπω, Λαννίκη!»

Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ συνέχισε: «Τό άλλο πρ'ά είπα σ'ε βασιλιά τ'ά δράμα της νύχτας. Και τότε μου διηγήθηκε τ'όνειρό του κι' εκείνος. Είπε, λέει, πως στόλισε το νυφιάτικο πέπλο μου με μιά πόρπη χρυσή, πούχε έπάνω, για σφραγιδολίθο, την εικόνα ενός λιονταριού!». 'Η Λαννίκη έδωσε άμέσως την έξηγησι: «Αυτό πιά το καταλαβαίνει κανένας, χωρίς όνειροκρίτη, κυρά μου. Λιοντάρι είναι τ'άγόρι που σούστειλε ο Δίας. 'Οκτώ χρονών είναι ο 'Αλέξανδρος, και φαίνεται δώδεκα. Μ'ά για κείνη την άστροπη και τις φλόγες τί να σου πώ; Αυτό είναι το πιο σπουδαίο σημείο!». 'Η 'Ολυμπιάδα έπαιε στοχαστικά: «'Ενας όνειροκρίτης, ο 'Αριστοτέλης, μ'ας το έξηγησε έτσι: Σάν τις φλόγες εκείνες θ'ά ξεπλώθη κάποια μέρα ή έξουσία του γιού μου σ'άλη τη γή. Μ'ά όπως έσβησε εξαφνα το άστροπελέκι, έτσι κι' ο 'Αλέξανδρος μπορεί να χαθή σ'όν άνθ της νιότης του!». 'Η μορφή της βασίλισσας σκοτεινίσασε. 'Εξαφνα, φωνές από την αούλη, τράβηξαν στα προπύλαια την πιστή θηραπαινίδα. 'Η 'Ολυμπιάδα έρριξε στους ώμους της ένα πέπλο και δ'ήκε κι' αυτή.

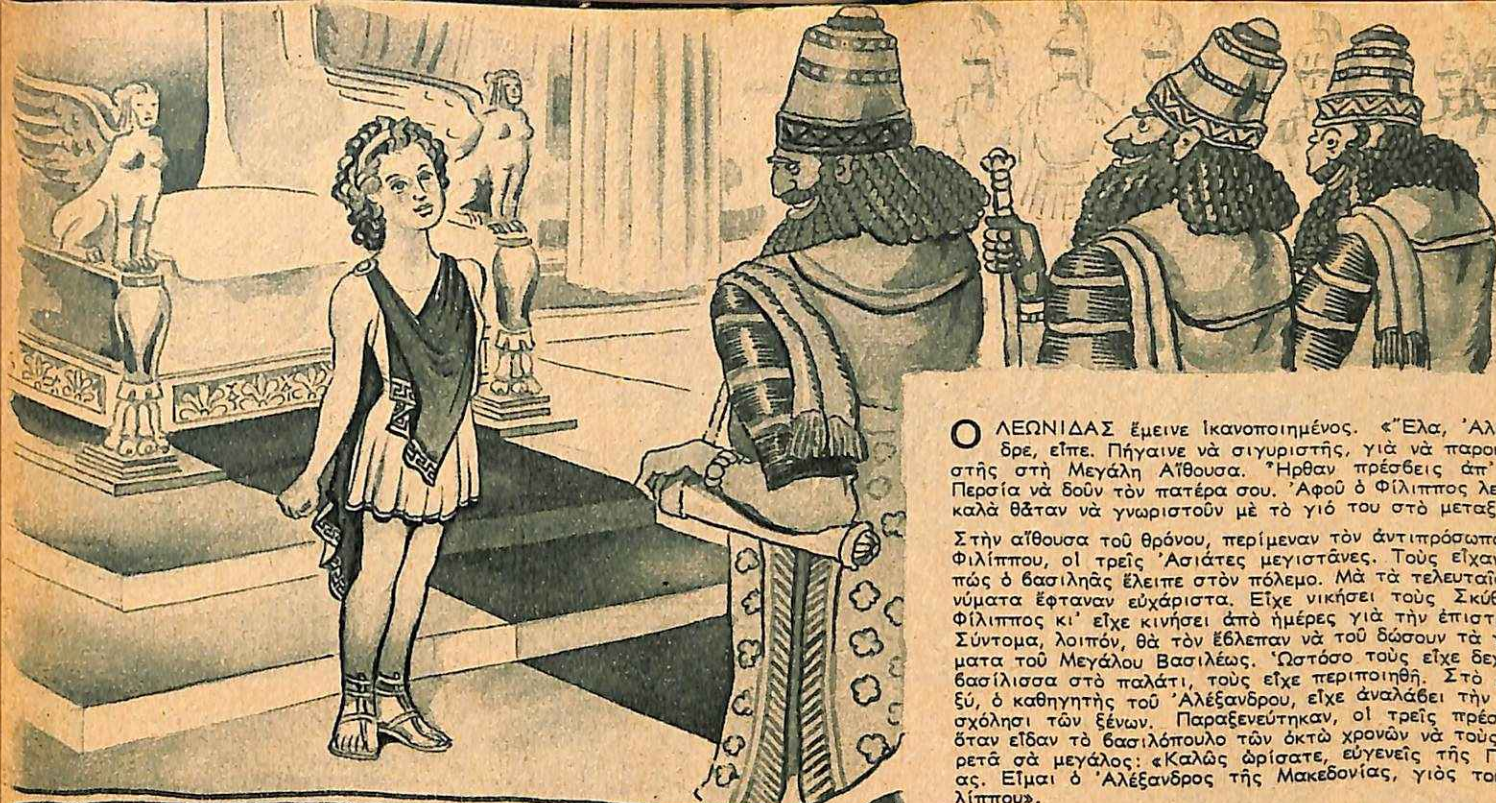

ΣΤΗ μεγάλη αύλη, ένας παράξενος στρατός είχε στήσει μάχη. Δέκα - δώδεκα μικροσκοπικοί όπλιτες ζωντανεύαν εκεί το Όμηρικό έπος: Έλληνες και Τρώες πολέμουσαν με πείσμα. Βροντολάλουναν τα ξύλινα σπαθιά πάνω στις ασπίδες, σειούνταν τα κοντάρια, ανέμιζαν οι φούντες στα κράνη. Τέλος, άνοιξαν μία - δυο μύτες, οι Τρώες λυγίσαν κι' ακούστηκε μία φωνή θριαμβευτική: «Πίσω Τρώες και Δάρδανοι, είμαι ο Άχιλλέας! Άλϊμόνός σας!». 'Η Όλυμπιάδα γέλασε. Περήφανος, με το κεφάλι λίγο γερό προς τ' άριστερά, όπως το συνήθιζε, προχώρησε το λιονταρόπουλο των όχτ'ω χρόνων, ο Άλέξανδρος: «Έκτορα, στάσου, άντροφονιά, να μετρηθούμε οι δυο μας!». Καπνός άγιναν στ' αντίκρουσμά του οι Τρώες. Μονάχα ένας λεβέντης, αυτός που έπαιζε το ρόλο του Έκτορα, το ίδιο μίτης, αυτός που έπαιζε το ρόλο του Άχιλλέα, στάθηκε θαρραλέα να τον κροσκοπικός σαν τον Άχιλλέα, στάθηκε θαρραλέα να τον αντιμετώπιση, κρύβοντας το πρόσωπο πίσω από την άντικρουση, κρύβοντας να δούν ποιος είναι. «Έκδικήσ'σου, Άχιλλέα, το φόνο του Πατρόκλου!», φώναζαν οι «Έλληνες».

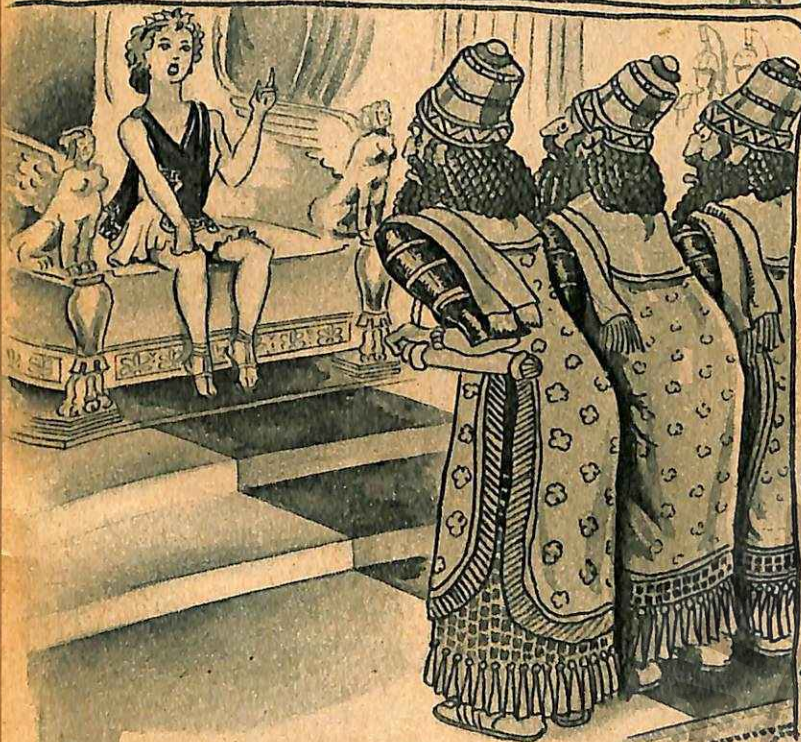
ΚΑΙ ή μονομαχία άρχισε άμειλικτη. Οι δυο άντίπαλοι πολέμου με πείσμα: «Σπουδαίος κι' ο Έκτορας! συλλογίστηκε ή Όλυμπιάδα. Ποιος νάναι; 'Ο Κλείτος ή ο Φιλώτας;». Τή στιγμή εκείνη μία λεπτή κοριτσίστικη φωνή έβγαλε τή βασίλισσα από την άπορία. «Μή τόσο δυνατά, Άλέξανδρε, θα μου ξεριζώσης τα μαλλιά!;» Τό αγόρι γέμισε θυμό, άναγνωρίζοντας την άδελφή του. «Πάλι τού, Κλεοπάτρα;» έξάπασε. «Δέ σου τόπα χίλιες φορές να μη υπερβείσαι σ'τά παιχνίδια μου; Νά τί κατάφερες τώρα. 'Ο Άχιλλέας νίκησε μία γυναίκα...». Τό κορίτσι δέν έλεγε να τό βάλη κάτω. «Άς μη μου έπερτε τό κράνος, φώναξε, και βάλετες άν θα με νικούσε». Μία φωνή άσπληρη τους έκοψε: «Τί κάνετε σεις έδω;». 'Ηταν ο Λεωνίδας, συγγενής τής Όλυμπιάδας, που είχε γίνει από καιρό ο καθηγητής του Άλέξανδρου. «Παίζουμε, δάσκαλε, είπε θαρρετά το παιδί. Παριστάνουμε μία σκηνή απ' την Όλιάδα. Γυμνάζομαι για να γίνω όπως με θές: Ένας Άχιλλέας». 'Η βασίλισσα ήταν πολύ εύχαριστημένη. 'Ο Άλέξανδρος από τώρα είχε ένστερνισθή τα μεγάλα του πεπρωμένα.

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ, ο θείος του, που εκείνη του είχε δώσει για δάσκαλο, ήταν άσπληρος σ'τά ζητήματα τής πειθαρχίας. Τόν σκληραγωγούσε άμειλικτα. Τώρα, ο δάσκαλος τ'α είχε δάσει με τή Λαννίκη, την πιστή θεραπευτίδα, που είχε ζωώσει σ'τά ακαλιά των προφυλαίων. Σηκώνοντας ένα μεγάλο μαστίγιο, ο Λεωνίδας φώναζε άρρωσμένα: «Άν ξανατολήσης να δάλης κρυφά τή νύχτα μαλακά στρωσίδια σ'τό δωμάτιο του βασιλόπουλου, θάχης κακά ξεμπερδέματα μαζί μου. Τ' ακούς;». Εκείνη τόν κύτταζε με άγανάκτηση. «Κί' εγώ σου λέω, άποκρίθηκε, πώς είσαι ένας δράκος, ένας σκληρόκαρδος άνθρωπος! Άκούς εκεί, να υποχρέωνης τό βασιλόπουλο να κοιμάται σ' άχύρινο στρώμα, να τ' αναγκάζης να λούζεται σ'τό ποτάμι χειμώνα - καλοκαίρι. Θά τό πεθάνης, τό δόλιο». 'Ο Λεωνίδας γύρισε προς την Όλυμπιάδα: «Άν πρέπει, τής είπε, να έμπαίνουν σ'τό έργο μου οι γυναίκες, θά καταθέσω την έντολή». 'Η βασίλισσα τόν καθυσόχασε: «Μην την συνερίζεις τή Λαννίκη, έξάδερφε. Έχει άδυναμία σ'τόν Άλέξανδρο. Μά ο γιός μου θά μείνη σ'τά δικά σου χέρια».

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ έμεινε ίκανοποιημένος. «Έλα, Άλέξανδρε, είπε. Πήγαινε να σιγουριστής, για να παρουσιάσ'της σ'τή Μεγάλη Αΐθουσα. 'Ηρθαν πρέσβεις απ' την Περσία να δούν τόν πατέρα σου. Άφού ο Φίλιππος λείπει, καλά θάταν να γνωριστουν με τόν γιό του σ'τό μεταξύ».

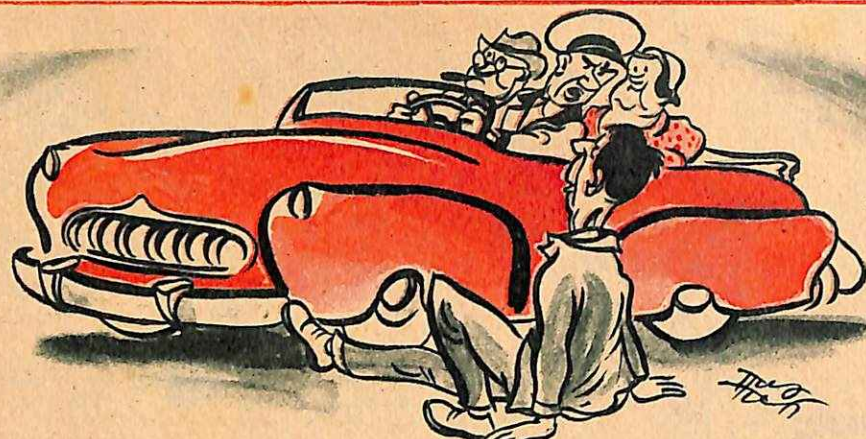
Στην αίθουσα του θρόνου, περίμεναν τόν άντιπρόσωπο του Φιλίππου, οι τρεις Άσιάτες μεγιστάνες. Τους είχαν πη, πώς ο βασιλιάς έλειπε σ'τόν πόλεμο. Μά τα τελευταία μηνύματα έφταναν εύχάριστα. Είχε νικήσει τους Σκύθες ο Φίλιππος κι' είχε κινήσει από ήμέρες για την έπιστροφή. Σύντομα, λοιπόν, θά τόν έδλεπαν να τού δώσουν τα γράμματα του Μεγάλου Βασιλέως. 'Οστόσο τους είχε δεχτή ή βασίλισσα σ'τό παλάτι, τους είχε περιποιηθή. Σ'τό μεταξύ, ο καθηγητής του Άλέξανδρου, είχε αναλάβει την άσπληρη των ξένων. Παραξευντήθηκαν, οι τρεις πρέσβεις, όταν είδαν τό βασιλόπουλο των όχτ'ω χρόνων να τους χαιρετά σά μεγάλος: «Καλώς ήρίσαστε, εύγενείς τής Περσίας. Είμαι ο Άλέξανδρος τής Μακεδονίας, γιός του Φιλίππου».

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ σάπασε μία στιγμή, παραξευμένο απ' τις λαμπρές χρυσοκέντητες στολές, που φορούσαν οι πρέσβεις. 'Ιδιαίτερα τούκαμαν έντύπωση εκείνες οι τιάρες, που ώρθώνονταν σαν πύργοι πάνω σ'τά κεφάλια τους και τ'α κατασάρ' μακριά γένεια και μαλλιά τους. Τούρθε να γέλαση, μά συγκρατήθηκε. Κάθισε σ'τό θρόνο του Φιλίππου κι' οι ξένοι, με τή σειρά τους, ένοιωσαν τή διάθεση να γελάσουν. Γιατί τ'α κοντά ποδαράκια κρέμονταν σ'τόν πελώριο θρόνο, που σχεδόν χανόταν. Μά τό χαμόγελο έμεινε μόνο σ'τή σκέψη τους. Γιατί τό παιδί εκείνο μιλούσε σαν άντρας. Με πολλή σοβαρότητα τούς ρωτούσε τώρα: «Είναι μακριά ή Περσία; Έχετε δρόμους καλούς; Σε πόσες μέρες πηγαίνει κανένας εκεί; Πόσο άπείχει ή Πέλλα από τή Σούσα; Πόσα δρεπανηφόρα άρματα έχει ο στρατός του Μεγάλου Βασιλέως; Σ'τό πεδίο τής μάχης από τί άπόστασι βάλλουν οι τοξότες σας;». Οι πρέσβεις τ'α είχαν χαμένα. «Γιατί θέλεις να τ'α μάθης όλα αυτά; ρώτησε ο γεροντότερος. Σκοπεύεις να έρθης σ'τή χώρα μας;».

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ έμεινε λίγο συλλογισμένος. 'Υστερα χαμογέλασε κι' είπε πονηρά: «Νά έρθω σ'την Περσία; Πολύ θά τό ήθελα. Μά φοβούμαι, πώς ο πατέρας μου, που τού άρέσουν πολύ τ'α ταξίδια, θά με προλάβη κι' έδω, όπως σ' όλα...». Οι τρεις Άσιάτες κύτταζαν δουδιό ο νας τόν άλλον. «Αυτόν πρέπει να φοβάται, θαρρά, ο Δακείος, όχι τόν πατέρα του», μουρμούρισε περσικά εκείνος τού φαινόταν άρχηγός. Τό παιδί συνέχισε τή συζήτηση: 'Ο καθηγητής μου, σ'τό μάθημα τής Γεωγραφίας, μου μίησε για την Όνία. Για τ'α θούνα της, τους ποταμούς της, που στρώνουν, λέει, τις όχθες τους με χρυσάφι, για τις ώραιες πολιτείες της, που κάποτε ήταν ελληνικές και έλευθες. Μήπως έκαμε λάθος;... Αυτό τό παιδί ήταν καταπληκτικό. Τί ν' άπάντηση κανείς σ' τέτοιες άπροσδόκητες έρωτήσεις; αναλογίζονταν οι Άσιάτες πρέσβεις. Τή στιγμή ακριβώς εκείνη, ακούστηκαν απ' την είσοδο του κάστρου δυνατά σαλπίσματα. «Έρχεται ο πατέρας μου», είπε τ' αγόρι και κατέβηκε από τό θρόνο. «Πηγαίνω να τόν είδοποιήσω, ότι τόν περιμένετε...».

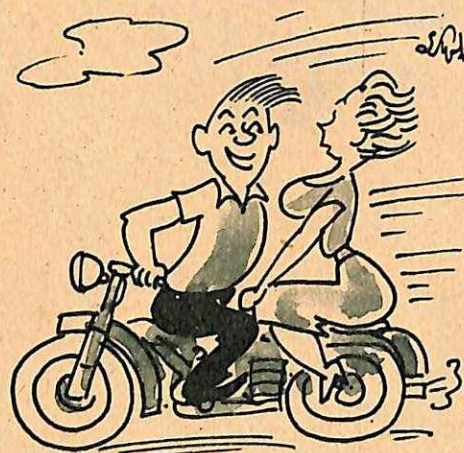
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

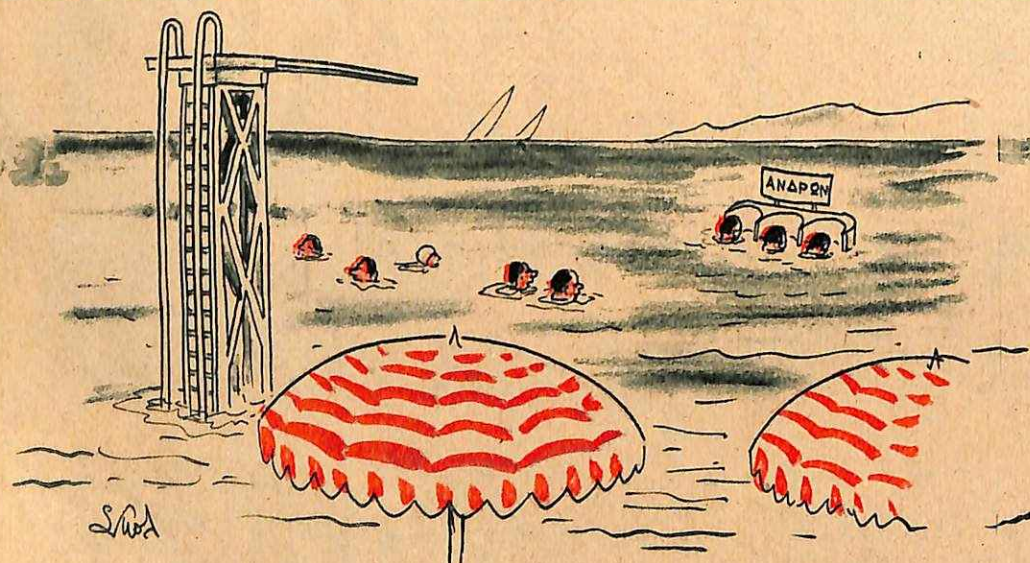
—'Ο σωφέρ: Βάλε καί τ' άλλο σου πόδι, ρε κορόιδο. Έχουμε πολλά λεφτά τ' άφεντικά γιά άποζημίωσι.
(Του Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

— Είδες, γυναίκα; Βερίτάμπλ... ψαροκόκκαλο τού κοστούμι μου.
(Του Σ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

'Ο ευγενής κύριος: Τί λέτε, δεσποινίς!... Να σας γυρίσω την πλάτη;
(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Τέλεια ώργανωμένη αυτή ή πλάζ.

(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

'Ιστορία χωρίς λόγια

(Του Β. ΖΗΣΗ)

—Φοβούμαι, ότι τού κρέας πού πουλάτε είναι άρρωστημένο, λέγει ή ιδιότροπη κυρία στον κρεοπάλλη.

—Χειρότερο κι' από άρρωστημένο, κυρία μου, τής άπαντά εκείνος.

—Αηλαδή; έρωτά κατάπληκτη ή ιδιότροπη κυρία.

—Είναι νεκρό!

*
'Η κυρία: Μήπως τηλεφώνησε κανένας όταν έλειπα;

'Η υπηρέτρια: Μάλιστα, κυρία, ό πρεσβευτής τής 'Αγγλίας.

'Η κυρία: Τί τιμή! Καί τί ήθελε;

'Η υπηρέτρια: Έκανε λάθος στον αριθμό.

*
'Εκείνη: Μά συγχωρείτε, έχετε καμιά συγγένεια με τον κ. Μπράουν;

'Εκείνος: Έγώ είμαι ό κ. Μπράουν.

'Εκείνη: Τότε ξεηγείται ή καταπληκτική όμοιότης σας.

*
'Ο πλοίαρχος (τηλεφωνεί στο δότη πού δρίσκειται στο δω-
θό): Είσαι εκεί;

'Ο δότης: Μάλιστα.

'Ο πλοίαρχος: Άνέβα επάνω γρήγορα. Τό καράδι δου-
λιάζει.

*
—Όταν είμαστε άρραβωνια-
σμένοι μ' αγαπούσες περισσότερο.

—Τί νά σου κάνω, δέ μ' αρέ-
σουν οι παντρεμένες γυναίκες.

*
—'Η γειτόνισά μου κοιμάται
όλόγυμνη κι' έχει ένα υπέροχο
σώμα.

—Πώς τό ξέρεις;

—Έπειδή φοβάται μήπως την
κυττάζουν από την κλειδαρότρυπα,
κοιμάται πάντα με την πόρτα ά-
νοιχτή.

*
—Ναί, αγαπητή μου, μου είπε
πώς αν τον άπατούσα θα με σκό-
τωνε...

—Θέέ μου, καί τί έκανες;

—Έκρυψα τό πιστόλι.

*
'Εκείνος (χορεύοντας): Μού
φαίνεται πως κάπου σάς έχω συ-
ναντήσει.

'Εκείνη: Κι' εγώ ό τρόπος
πού με πατάτε μού είναι γνωστός.

*
'Η μικρή Νίνα: Γιατί πρέ-
πει νά ζητούμε στην προσευχή μας
κάθε μέρα τον άρτον ήμών τον έ-
πιούσιον;

'Η μεγαλύτερη άδελ-
φή της: Για νά είναι φρέσκος.

*
'Ο δάσκαλος: Αυτή ή εκ-
θεσί σου γιά τον σκύλο σου είναι
άκριβώς ή ίδια με την έκθεσι τού
μεγαλυτέρου άδελφού σου.

'Ο μαθητής: Μά, άφού έ-
χουμε τον ίδιο σκύλο;

*
—Έβγαλαν πλάκα τού σαγο-
νιού τής γυναίκας σου στο νοσο-
κομείο;

—Προσέπαθσαν, αλλά στο
τέλος έβγαλαν κινηματογραφική
ταινία.

ΣΥΝΙΕΒΗ ΧΟΙΕΣ...

Τά πολυτάραχα καί συμπυκνωμένα γεγονότα τών τελευ-
ταίων χρόνων έχουν σθήσει από τή μνήμη μας καί τά
σπουδαιότερα συμβάντα, πού άπέτέλεσαν άλλότε εδέματα

τής ημέρας. 'Η σελίς αυτή θα μάς βοηθήσει νά ξαναφε-
ρουμε στη μνήμη μας όλα εκείνα τά περιστατικά πού εί-
χαν συνδεθι άλλότε τόσο στενά με την καθημερινή ζωή μας.

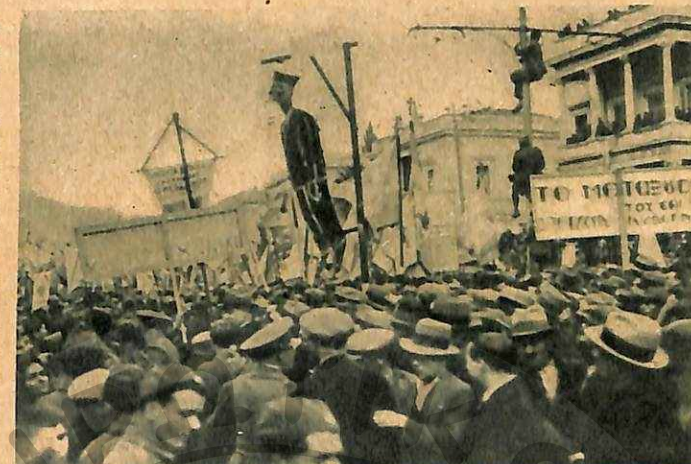
1925: Διάδοχος τότε τού Αίθιοπικού θρόνου καί γνωστός
γιά τά φιλελληνικά του αισθήματα, ό Ρας Τάφαρι — ό
σημερινός αυτοκράτωρ Χαιλέ Σελασιέ — επισκέπτεται
τὴν Ελλάδα. Τό 'Ελληνικό Κράτος, πού τό εκπροσωπεί ό
Θεμ. Σοφούλης, τόν υποδέχεται με πολλές τιμές.

1927: Χάρις στον ποιητή 'Αγγελο Σικελιανό καί τήν 'Α-
μερικανίδα σύζυγό του Εύα, πραγματοποιείται ή αναβί-
ωσις τών αρχαίων δελφικών έορτών. Με μεγάλη συρροή
θεατών, δίδεται στους Δελφούς ό ελθρομηθεύς Δεσμώτης.
Οι ήθοποιοί σηκώνουν θριαμβευτικά στα χέρια τόν ποιητή.

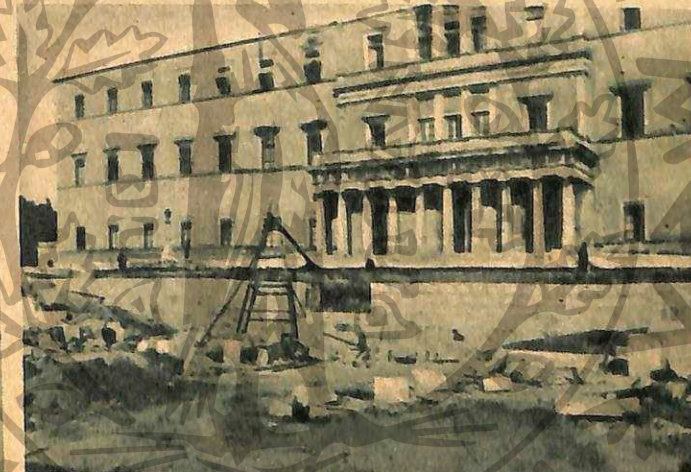
1930: Πανίσχυρος κυβερνήτης, ό 'Ελευθ. Βενιζέλος, υπο-
δέχεται στον Πειραιά τόν Πρωθυπουργό τής Τουρκίας 'Ι-
σμετ Πασά, πού έρχεται νά ανταποδώσει, μετά την υπο-
γραφή τού 'Ελληνοτουρκικού Συμφώνου, τήν επίσκεψι τού
'Ελληνος Πρωθυπουργού στην 'Αγκυρα.

1935: 'Υστερα από τήν άπότυχία τού κινήματος τής 1ης
Μαρτίου 1935, συγκροτείται στην πρωτεύουσα όγκωδέ-
στατο συλλαλητήριο εναντίον τών κινηματιών. Οι διαδη-
λωταί φέρουν, μεταξύ άλλων, καί όμοίωμα τού Βενιζέλου
κρεμασμένου από μίαν άγκυρή.

1929: 'Από τό έτος αυτό, καί ως τήν εποχή τού πολέμου,
ή πλάζ τής Γλυφάδας είναι ή κοσμικότερη άκρογιαλιά
τού Σαρωνικού. Έδώ συγκεντρώνεται τό καλοκαίρι δηλ ή
'Αθήνα. 'Ανάμεσα στους άλλους τακτικούς θαμώνες είναι
καί ή 'Ηρώ Χαντά, δεντέττα τότε τής έλαφράς σκηνής.

1930: Οι παλαιοί 'Αθηναίοι πρέπει νά θυμούνται τό οίκτρο
θέαμα πού παρουσίαζε πρό τού 1931 ό χώρος εμπρός από
τά ανάκτορα. 'Εκεί ανηγέρθη τό Μνημείο τού 'Αγνωστου
Στρατιώτου, πού ή ανάγλυφη παράστασις του προέκαλε
σε τότε όξεία διαμάχη μεταξύ τού 'Αθηναϊκού Τύπου.

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

—Είναι ή «Στάρ Εύρώπη»;
—Όχι, μάλλον ή «Στάρ Υδρόγειος».